XVII. évfolyam 6. szám. **Ára: 1 forint** 1961. február 9.

Ludas Matyi

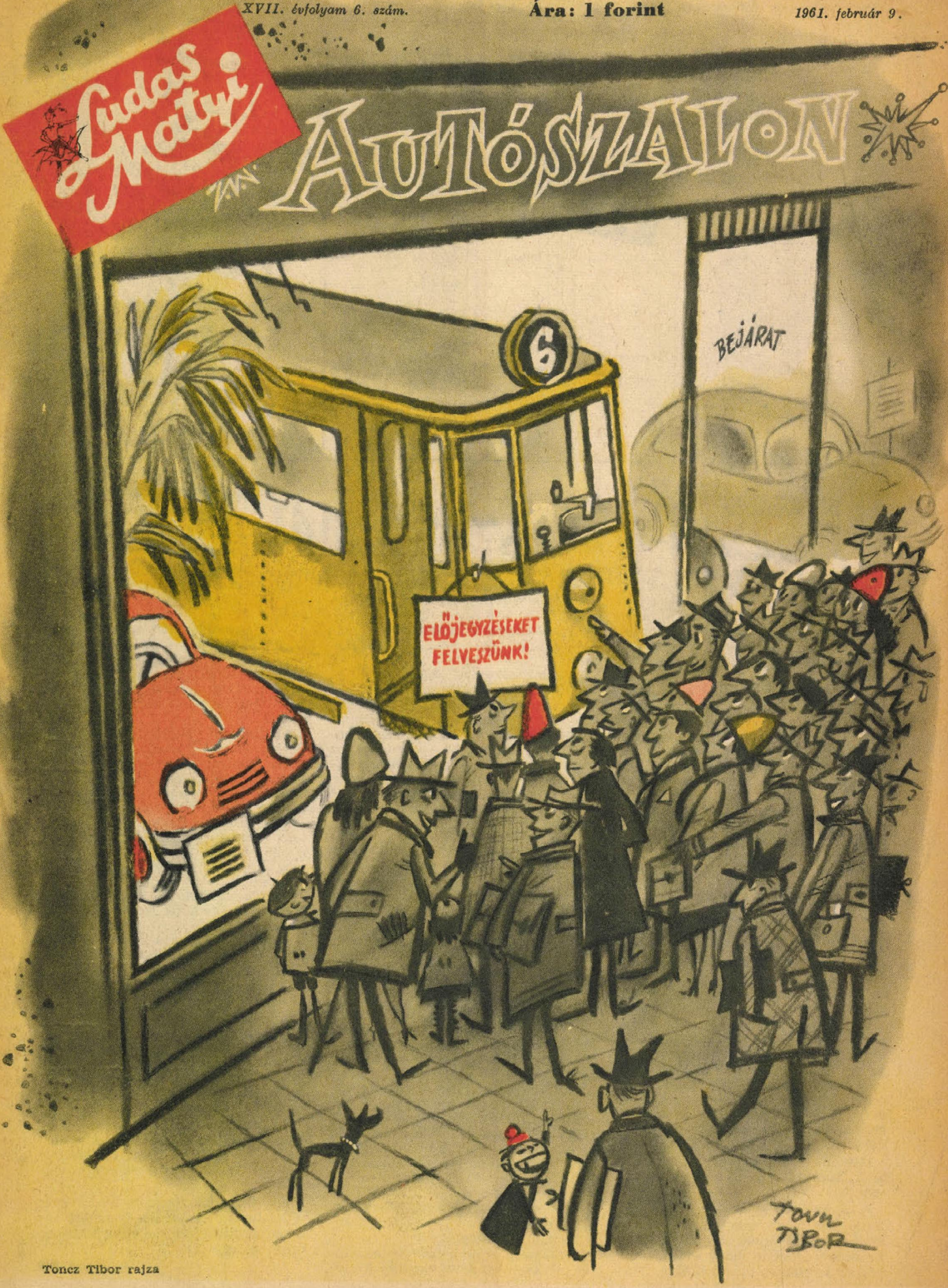
AUTÓSZALON
BEJÁRAT
6
ELŐJEGYZÉSEKET FELVESZÜNK!
Toncz Tibor

Toncz Tibor rajza

Az angol miniszterelnökségen

Vasvári Anna rajza

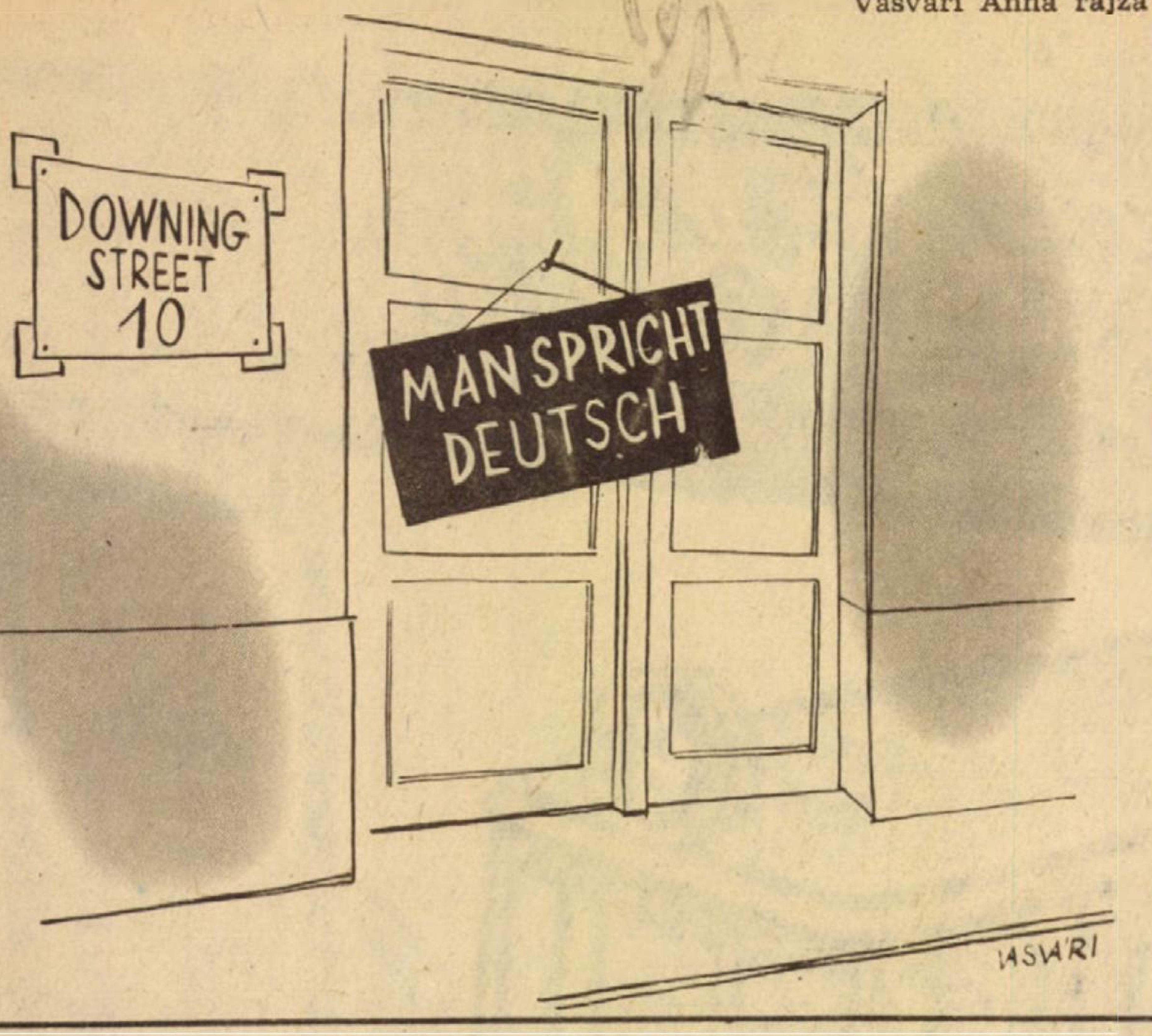

Divat és biztonság

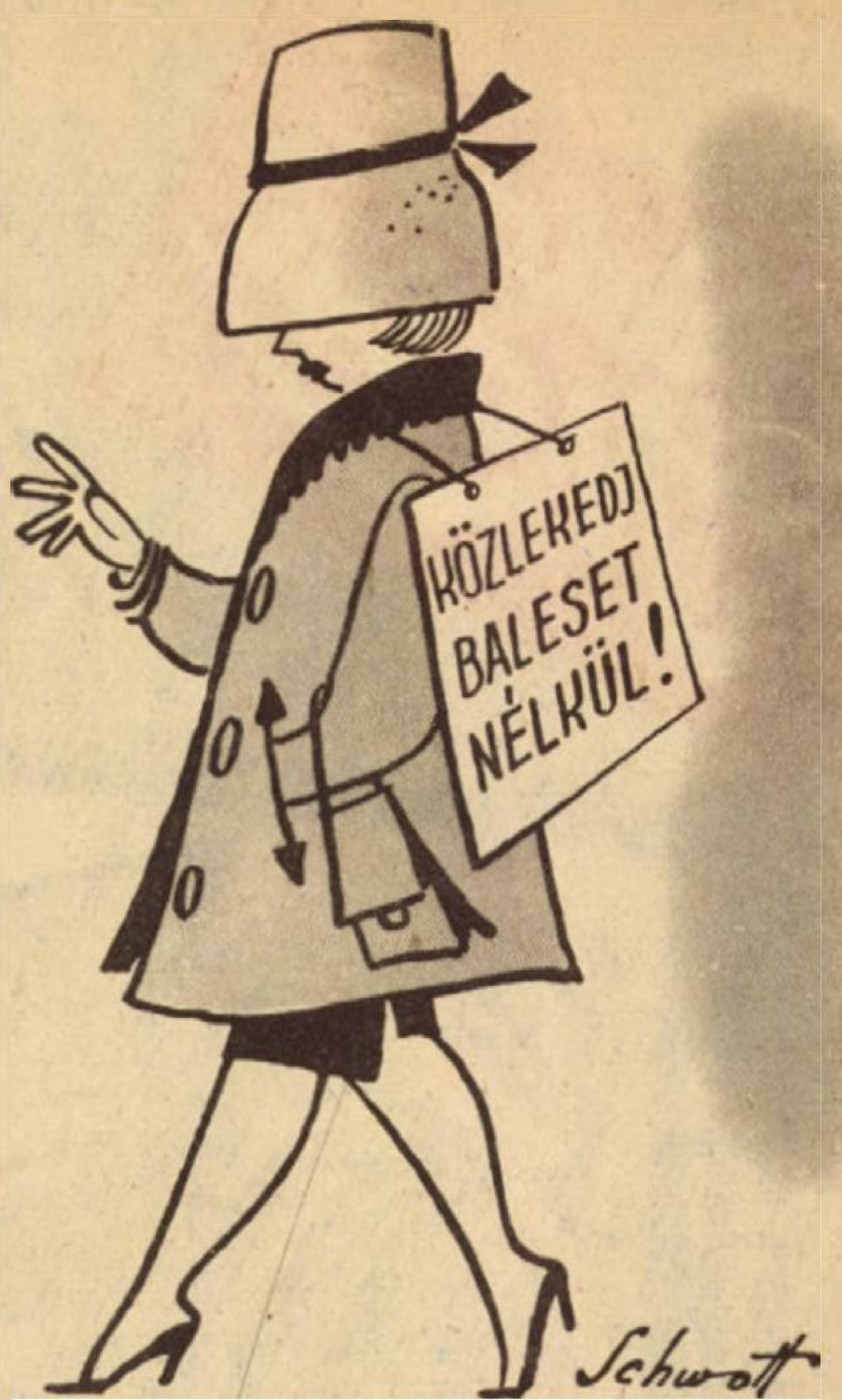

A TITOKZATOS HÁZ

Az elmúlt nyáron vendégségben voltam Londonban, s egy éjszakát töltöttem el Sir Thelord kastélyában, egy ódon, XIII. században épült házban, melynek magas falait sűrűn benőtte a repkény, és elpusztult toronyszobáiban éjszakai madarak vertek tanyát.

Vendéglátóm, mielőtt az inas alvószobámba vezetett volna, udvariasan tájékoztatott arról, hogy a házat néhány békés szellem lakja, akik az éjféli órákban kísérteni szoktak. Ám megnyugtatott, hogy egy cseppet se ijedjek meg tőlük. Feltehetően egyik dédnagyapja jár vissza a könyvtárszobába, aki a ház szép olvasótermét alapította, s egy atyai nagyanyja jár-kel gyakran az öreg ebédlőszekrény körül, aki minden bizonnyal a műfogsorát keresi ott, mivelhogy élete utolsó napjaiban elhagyta valahol, és nem is került elő.

— Semmi oka sincs a félelemre — hangsúlyozta Sir Thelord. — Magam több mint huszonöt éve élek társaságukban, sőt némely éjszakán együtt olvasgatok a szellem-dédapával, ha az éjfél a könyvtárszobában talál.

A szívélyes vendéglátás után magam is meghívtam a tiszteletre méltó angol urat, legyen a vendégem, ha egyszer Budapesten jár. Sir Thelord a napokban visszaadta látogatásomat, elismeréssel nézett végig modern kis lakásomon, amelybe nemrégen költöztem, s az új lakótelepen, hol még érződött a friss festékszag.

Miután a lefekvéshez készülődtünk, búcsúzóul tréfásan megjegyeztem:

— A mi lakónegyedünk még olyan fiatal, Sir, hogy nem tudunk egyetlen kísértő szellemet sem felmutatni. Remélem azonban, hogy ettől a szokatlan nyugalomtól eltekintve, kellemes és jó álma lesz nálam — azzal elbúcsúztunk, és lefeküdtünk.

Fél óra múlva nyílt az ajtó, és Sir nyitott be halkan, hosszú hálóingben, hálósapkával a fején.

— Alszik? — kérdezte nyugtalanul.

— Nem alszom — feleltem én. — Valami kívánsága van?

— Valami nyikorog! — mondta Sir Thelord nyugtalanul. — Mintha járkálnának a mellékhelyiségekben.

— Nincs semmi baj — nyugtattam meg a vendéget —, a mellékhelyiségek ablakai nem záródnak pontosan. Apró építési hiba. Az ablakokat hallja, amint a szél zörgeti. Aludjék nyugodtan.

Éppen elaludtam volna, midőn ismét nyílt az ajtó. A Sir jött be.

— Mintha feszegetnék az ajtót! — suttogta. — Van magánál fegyver?

Kiugrottam az ágyból, ketten hallgatóztunk. — Semmi baj — mosolyogtam végül Sir Thelordra. — Mindjárt megmutatom a hang eredetét. Ugyanis az ajtó megvetemedett, és saját magát próbálja kipréselni a falból. Építési fogyatékosság. Ez okozta azt a különös, pattogó, meg-megcsikorduló hangot.

A Sir zavartalanul bocsánatot kért, és visszavonult a szobájába. Kérdeztem, nem kíván-e altatót; megköszönte, és magával vitte.

Egy óra múlva felriadtam, és csaknem felkiáltottam a rémülettől. Egy szellem állt az ágyam előtt, és a paplant húzkodta rólam. Hirtelen értettem meg, hogy csupán Sir Thelord állt előttem hosszú hálóingjében. Minden ízében reszketett.

— Jöjjön azonnal — dadogott —, valaki sír a falban! Közvetlenül az ágyam mellett!

Bementem hozzá.

— Először mintha fojtogattak volna valakit — mesélte akadozó nyelvvel —, tisztán hallottam, amint hörgött! Azután sírni kezdett, iszonyatos volt, ahogyan... Hallgassa csak, megint hörög!

— Cseréljünk talán ágyat — ajánlottam a Sirnek. — Igazán sajnálom önt. Itt az ágya mellett megy tudniillik egy vízcső. Az adja ezt a síró hangot. Valami tervezési vagy építési hiba, a cső átmérője ugyanis, illetve...

Közben egy pohárka konyakot töltöttem Sir Thelordnak. Egyhajtásra kiitta. Nagyon kimerültnek látszott. Visszahanyatlott párnájára, s csak a kezével jelezte, hogy menjek a szobámba vissza, megpróbál elaludni.

Már pirkadt, amikor arra ébredtem, mintha a másik szobában vinynyogna valaki. Rossz érzéssel felkeltem, s halkan benyitottam a vendégemhez.

Sir Thelord ült az ágyon, tekintetében páni rémület volt. Az ő torkából törtek elő a nyöszörgő hangok. Tekintetét követve a padlóra pillantottam, amely felpúposodott, és szemmel láthatóan mozgott a hajnali szürkületben. Mintha egy nagy tüdő lélegzett volna a padlóban.

A második pohárka konyak után Sir Thelord jobban lett, éppen mondtam volna neki, hogy a padlózat az új házakban bizonyos építési hibák folytán gyakran elhagyja eredeti helyzetét, de az angol úr leintett, és reszkető lábakkal öltözködni ment.

— Ebben a házban megmagyarázhatatlan jelenségek történnek — suttogta Sir Thelord. — Ilyen kísérteties éjszakában még sohasem volt részem.

Az első repülőgéppel hazautazott nyugalmas kastélyába, érthető és megmagyarázható szellemei közé, az öreg házba.

Somogyi Pál

KÁVÉ-VILÁGTÖRTÉNELEM

A következő levelet kaptam: „Mint az Éttermi és Büfé Vállalat kávéfőző tanfolyamának hallgatója, segítséget kérek öntől. A tanfolyamon ugyanis nemcsak azt kell tudni, hogy milyen módon lehet jó kávét főzni, hanem azt is megkívánják a hallgatóktól, hogy tisztában legyenek a kávé történelmével. Az előadó szerint kulturált kávéfőzés történelmi ismeretek nélkül nem képzelhető el."

A levélíró, akinek nevét és címét titokban tartom, néhány rosszalló megjegyzést tett erre a – szerinte – fölösleges gyötrelemre. Nincs igaza! Aki nem ismeri a kávé hallatlan befolyását a világtörténelem alakulására, az nem is főzhet igazán jó kávét. Teljes szívvel és lélekkel sietek a tanfolyam hallgatóinak segítségére, s talán el sem késtem, mivel úgy értesültem, hogy a leendő kávéfőzők még csak az első görög–perzsa háborúnál tartanak.

A kávé őstörténetét fölöslegesnek tartom részletesen leírni. Elég, ha elolvassuk Herodotosznak „A kávé szerepe a majom emberré válásában" című munkáját. Ebből a rendkívül értékes tanulmányból megtudjuk, hogy a kávéivó emberszabású majmok élénk agyműködéssel már néhány százezer év alatt kiváltak társaik közül, továbbá azt is, hogy a Neander-völgyben főzték a legerősebb kávét. Kiváló kávét főztek az egyiptomiak is, az erről szóló hieroglifákat azonban, sajnos, még nem fejtették meg. Itt említjük meg, hogy egyes apokrif iratok szerint Ádám és Éva önként távozott a paradicsomból, ahol minden volt, csak kávé nem. Ami a trójai háborút illeti, a koffeinológia legújabb kutatásai szerint Heléna nem királyné volt, hanem messze földön híres kávéfőzőnő, akinek elvesztése súlyos csapást jelentett a görög kultúrára. Mint tudjuk, a háború sorsát nagymértékben befolyásolta az a sajnálatos esemény, hogy a zsákmány elosztásakor Achilles sokkal kevesebb kávét kapott, mint amennyire számított. Mindebből látható, hogy már a régi görögök ismerték, és szerették a kávét, elsősorban az athéniak, a spártaiak viszont megvetették a feketéző athéniakat, s emiatt tört ki a peloponézoszi háború.

A rómaiak a kávézást is átvették a görögöktől, s ismeretes Cicero intelme: „Caveant consules!", ami azt jelenti, hogy kávézzanak a konzulok, mert az élénkíti az agyműködést. Sok panasz volt Rómában is a kávé minőségére, s volt olyan kávé is, amely a kutyának sem kellett, amint azt a „cave canem!" mondás is megörökítette. Közbevetőleg jegyezzük meg, hogy Krétából származik a krémkávé.

A középkorban máglyán pörkölték a kávét, az eretnekek viszont titokban tejeskávét ittak. A reneszánsz korából följegyezték, hogy különösen a Borgiák tudtak méregerős kávét főzni, s ez élénkítőleg hatott az életbenmaradottak szívműködésére. A konkvisztádorok meghódították ugyan Mexikót és Perut, de nagy csalódásukra kávé helyett csak aranyat találtak. A francia forradalomban elismertették a harmadik rend kávéivási jogát, Napóleon viszont a kontinentális blokád során meghonosította a cukorrépát, nehogy a kávéivók egyedül az angol nádcukorra legyenek utalva. Amikor Watt feltalálta a gőzgépet, a gőzzel készülő eszpresszó-kávé korszaka kezdődött, s tart napjainkban is, egészen addig, amíg majd mindenki szükségletei szerint elégítheti ki kávé-igényeit, s akkor az orvostudománynak csak egy feladata lesz: védekezés a koffeinmérgezés ellen.

Néhány tudományos adat. A kávé bőségesen tartalmaz K-vitamint, különösen ivott állapotban. Az elektromosság felfedezése a darálás ügyét vitte nagy léptekkel előre. A kávé izotópjai: a cikória, a frank és a maláta. A világűr meghódítása után megoldható lesz Brazília kávéfeleslegének kérdése is, s ha egyelőre csak a Tejút korlátain belül, de megalakítható lesz a Kávéivó Égitestek Szövetsége. A világűr koffeintartalmát spektroszkópiai vizsgálatok már igazolták.

Még csak annyit, hogy a háború nem elkerülhetetlen, ha sikerül megvalósítani a békés egymás mellett kávézás magasztos elvét.

Feleki László

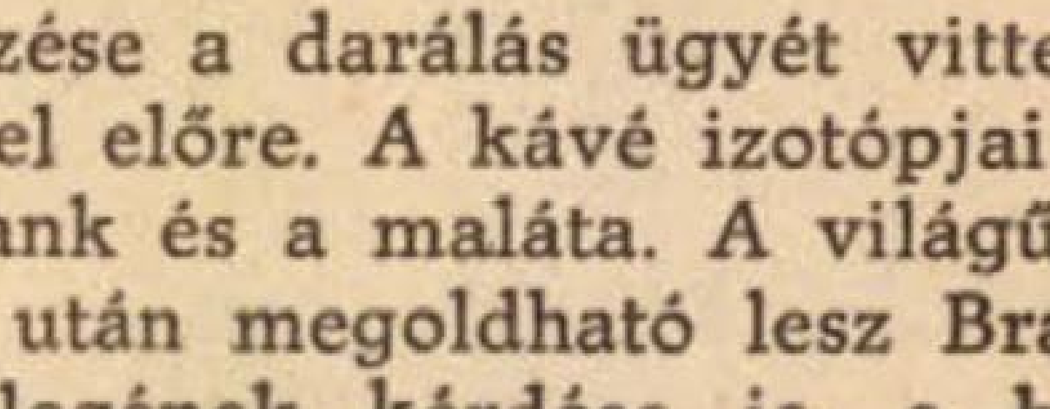

Különös attrakció

Erdei Sándor rajza

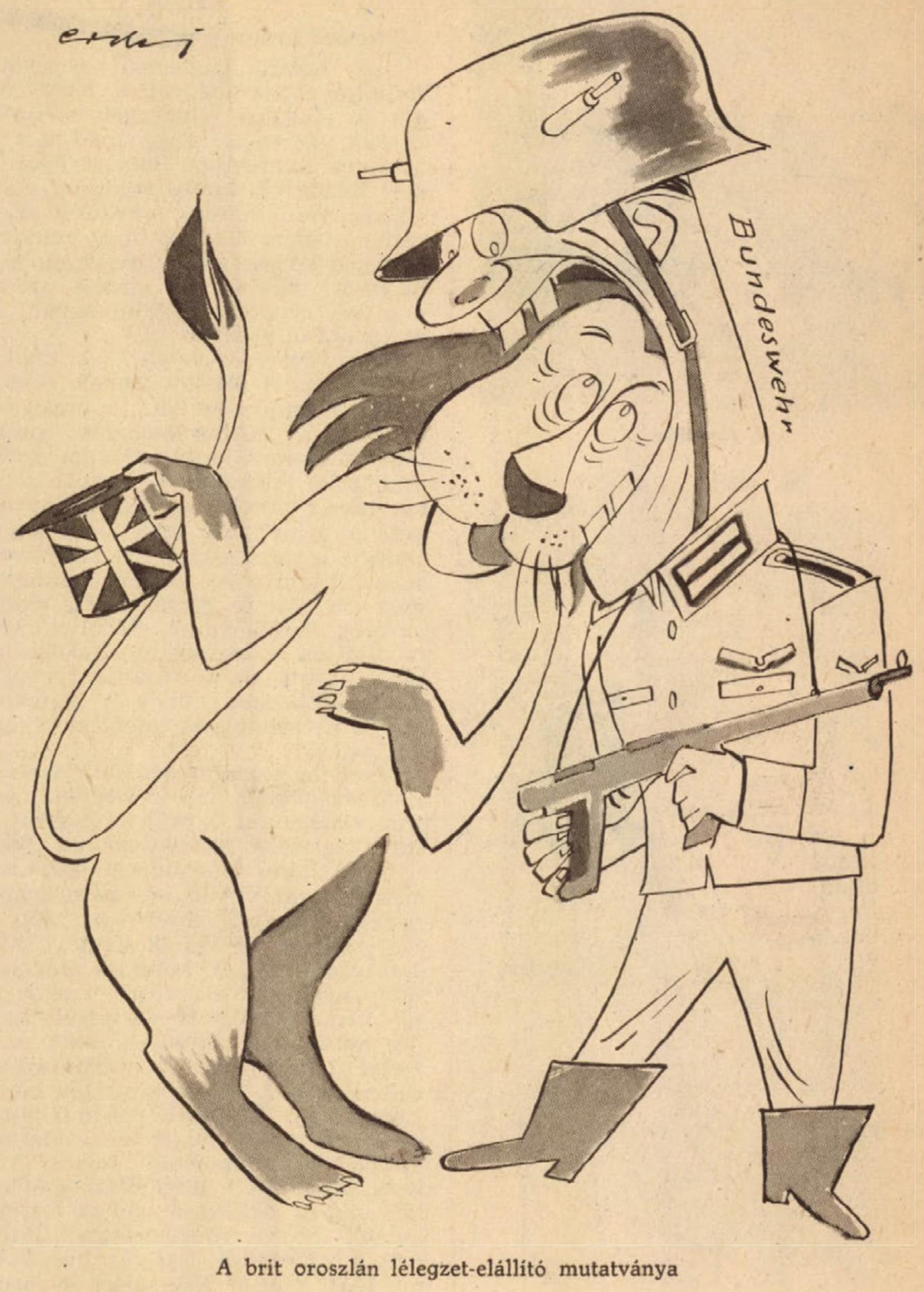

A brit oroszlán lélegzet-elállító mutatványa

Kezdődik a bálnavadászat

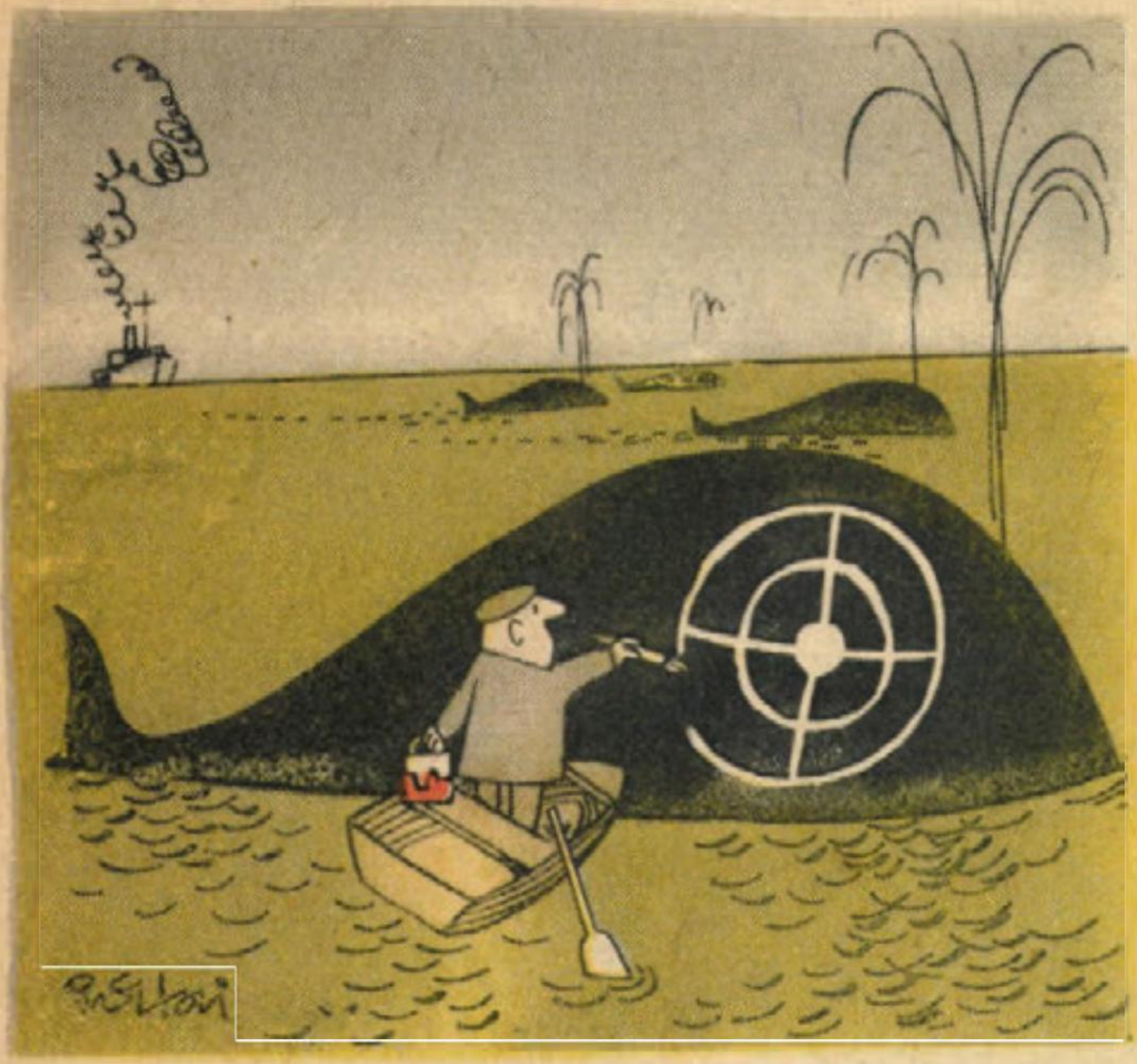

A pult mellett

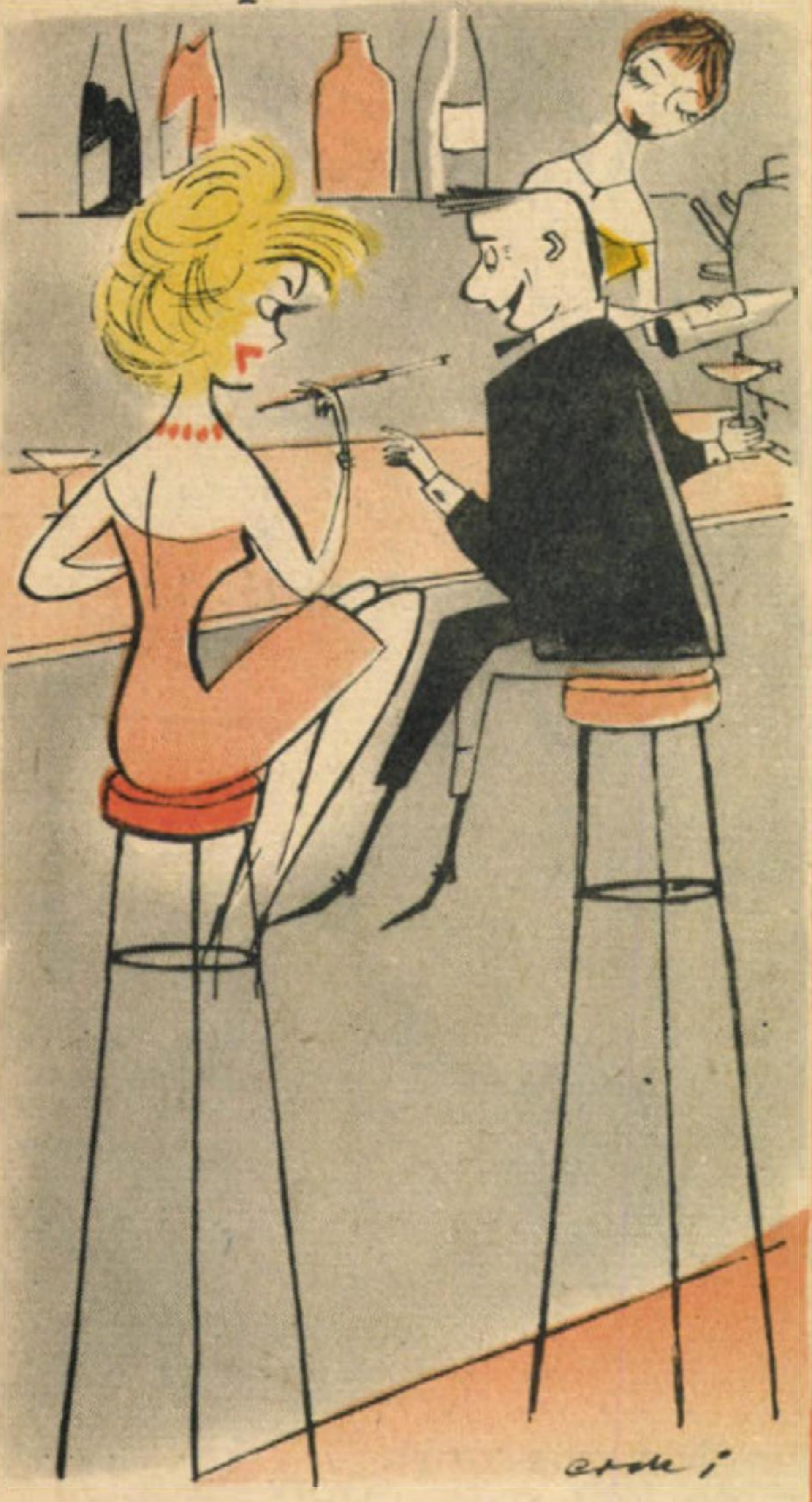

– Gyakran látom magát itt, Mancika. Hogy jut rá ideje?

– Még csak tizenhat éves vagyok, hat óránál többet nem szabad dolgoznom.

LEVÉL egy „flekkes" emberről

Tisztelt Uram!

Örök hálára köteleznc, ha postafordultával közölné velem, hogy végül is „flekkes" embernek tartja-e Bodolai Ferencet, vagy nem tartja „flekkes" embernek Bodolai Ferencet? Rendkívül fontos volna ugyanis véleményéről hiteles értesülést szereznem, mert Bodolai még mindig nem tud képességeinek megfelelő elhelyezést találni. Ön persze azóta már két sarzsival feljebb került, s az igazgatói székben ül.

Nem védem Bodolait, sok kellemetlen percet okozott Önnek. Miért is ütötte mindenbe bele az orrát, és a rábízott raktárellenőrzés során miért állapított meg majdnem százezer forint leltárhiányt? Bodolai persze precíz bürokrata, jegyzőkönyvet vett fel a hiányról, noha tudta, hogy Balogh, a raktáros, az Ön legkedvesebb ultipartnere. Akkor kérdezte meg Ön először Kovácsnétól, majd az öreg Peresznyeitől, Rédeitől, Somoditól és az osztály többi dolgozójától együtt és külön-külön, hogy: „Tulajdonképpen miből is költekezik ez a Bodolai, és miből él olyan nagylábon?"

Téved az osztályvezető kartárs — mondták többen is —, Bodolai nagyon kislábon él, és örül, ha négy kiskorú gyermekét gondos apához illőn el tudja látni. Bodolainak összesen csak két ruhája van, egy hétköznapi és egy ünneplő, mert sok kell a gyerekeknek, de Ön dicséretes gondossággal tovább kutatott Bodolai után: nyomozta a múltját, a jelenét, sőt még a jövőjét is. És mivel mindig akadnak beosztottak, akik szívesen csatlakoznak az osztályvezető véleményéhez, hamar híre kelt, hogy Bodolai egy himpellér, a munkáját sem érti, csak megjátssza, mintha értené. Mint mondani szokás, kikezdték Bodolait, piszkálták, gyötörték, míg az idegei felmondták a szolgálatot. Saját elhatározásából kilépett a vállalattól. Nyilván könnyelmű lépés volt ez Bodolaitól, de nem volt hiábavaló, idegei hamar rendbejöttek, ami egyben bizonyítja annak a szólás-mondásnak a helyességét, hogy a pénz nem boldogít. Ugyanis Bodolai új állásában, mint segédmunkás, felét kereste annak, mint amennyit az Ön vállalatánál keresett ellenőr korában.

Új munkahelyén hamar felfigyeltek Bodolaira. Kiemelték, és most már mint főellenőr dolgozott, magasabb fizetéssel, mint annak idején az Ön osztályán. Dehát Bodolai nem sokáig lehetett megbecsült főellenőr az új vállalatnál. Megérkezett ugyanis az Ön információja: „Bodolai gerinctelen, vezető állásra nem alkalmas, nagylábon él, és olyan kéz kezet mos ember." Bevallom, ez utóbbi meghatározás rendkívül tetszik nekem: árnyaltabb megfogalmazást a korruptságra alig ismerek dús magyar szókincsünkben.

Ennél nekem csak az tetszik jobban, amit Ön mondott, amikor most, egy esztendő múltán, az igazáért harcoló Bodolai illetékes helyen nyilatkozatra tudta kényszeríteni Önt. „Nem hiszem — hangsúlyozta Ön emelt hangon —, hogy véleményezésem Bodolai személyi körülményeinek árthatott volna. Egyébként is, magatartásáról adott véleményem másoktól kapott értesülésen alapszik. Ezek valódiságáról nem volt módomban kellően meggyőződni."

Persze megkérdezhetném, hogy ha nem volt módjában Önnek kellően meggyőződni arról, hogy milyen haszontalan ember ez a Bodolai, miért adta tovább, szóban és írásban, hogy ennyire haszontalan az a Bodolai? Minek is kérdezném? Bodolai változatlanul segédmunkás, Ön már igazgató, megmagyarázta a bizonyítványát, és ami a lényeg: senki sem vonja felelősségre.

Földes György

Jucika betartja a munkaidőt

Pusztai Pál rajza

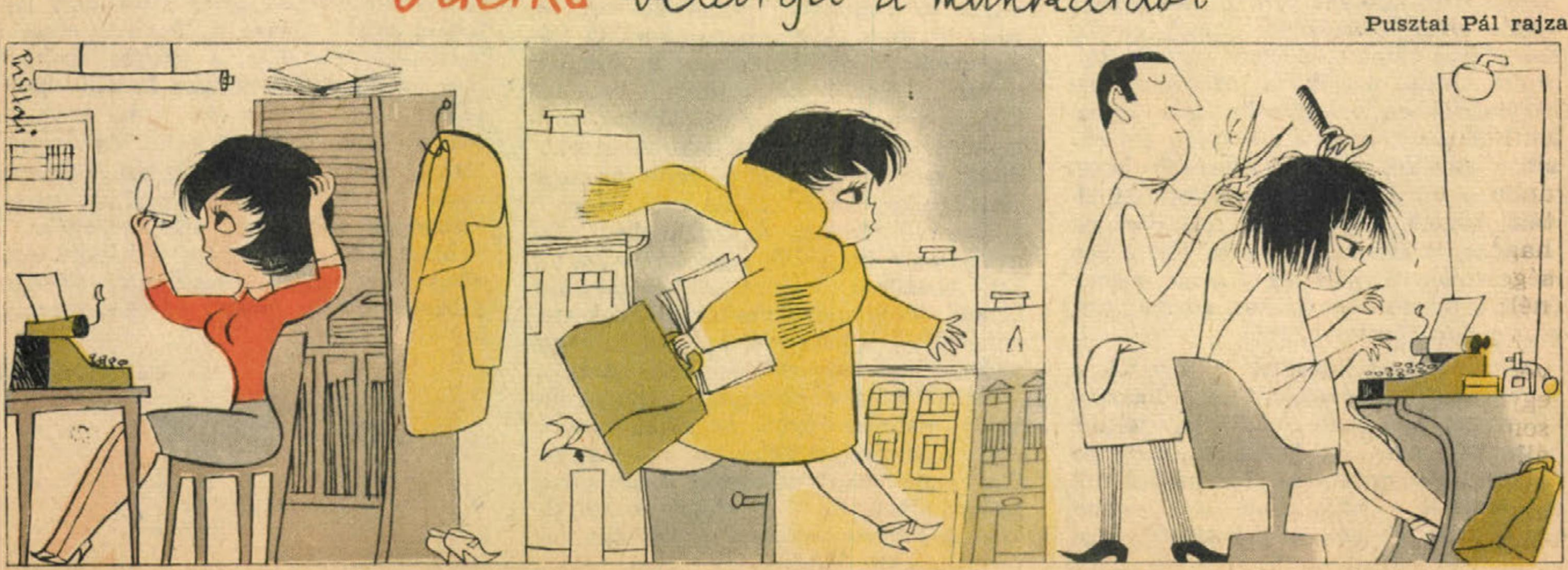

Tavaszi gondok

Szegő Gizi rajza

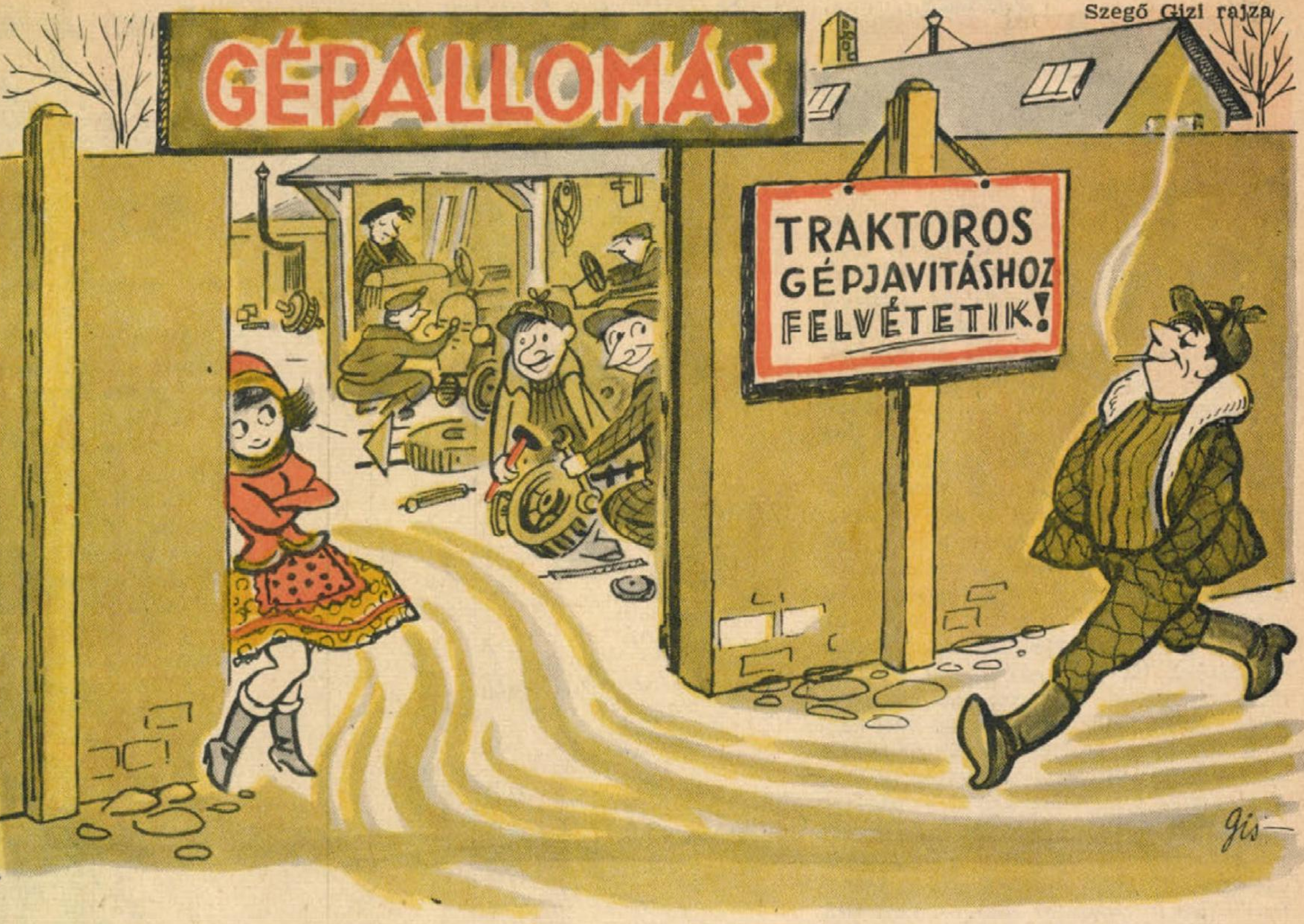

– Mosolyogj, Rózsi, hátha szerelő!

Fejedelmi sarj

Cipőt akartam venni. E célból betértem egy Cipőboltba. Midőn közöltem kívánságomat az eladóval, eltávozott, majd néhány perc múlva visszatért, kezében egy dobozzal. A dobozban a kívánt színű, jellegű, tűsarkú cipővel.

Leültem, majd lábamat bizakodva a földre helyeztem, abból az elgondolásból kiindulva, hogy a segéd minden bizonnyal helyet foglal előttem a kis zsámolyon és a kanállal fölpróbálja lábamra a cipőt.

Nem így történt. Az elárusító büszke mozdulattal kezembe nyomta a kanalat, majd gőgösen összekulcsolva karjait mellén, érdeklődéssel figyelte, hogy nehéz télikabátomban hogyan görnyedezem, és vérpiros orcával hogyan próbálom a cipőbe belesajtolni lábamat. A lábbelivel folytatott küzdelem során pillanatra eltűnődtem. Vajon mi gátolja meg az eladót abban, hogy évtizedek, sőt tán évszázadok megszentelt hagyománya szerint segítséget nyújtson e műveletnél?

Amikor az erőfeszítéstől verejtékező homlokkal felegyenesedtem, és pillantásom a márvány szoborként álló elárusító gőgös profiljára esett, világosság gyúlt agyamban: fejedelmi vér, királyi sarj ő, aki álruhában, rangrejtve működik e viszonylag szerény munkakörben.

Megnyugodtam. Valóban, egy tán többezer éves dinasztia uralkodáshoz szokott tagjától tényleg nem kívánhatom, hogy alacsony zsámolyra kuporodva előttem, segítsen a vadonatkemény lábbelivel folytatott harcomban.

Közben új vevők érkeztek. Láttam, hogy a többi eladó is ugyanúgy viselkedik, mint az én fejedelmi sarjam. Vagyis kiszolgáló tevékenységüket csupán a próbáig gyakorolják. Azután felfüggesztik, és mind a kanalat, mind a topánpróbát a vásárlóra bízzák.

Hát itt mindegyik eladó fejedelmi családból származik? Lehetetlen!

Körülnéztem azután a cipővásárlók népes táborában. Mindegyikük zokszó nélkül próbálta a cipellőt sajátkezűleg, szemrehányás még a tekintetükben sem volt. Szemmel láthatóan természetesnek találták, hogy az eladók nem segítenek a cipőpróbában.

És ekkor rájöttem minden titkok nyitjára. Én vagyok a fejedelmi sarj! Hát persze! Én! Elvárom, hogy egy idegen ember, aki nekem egyáltalán nem alattvalóm, sajátkezűleg húzza fel a cipőt a lábamra. Node hol van már a feudális Magyarország?

Le velem!

Kertész Magda

Ahol nincs felszórva a járda

Hegedűs István rajza

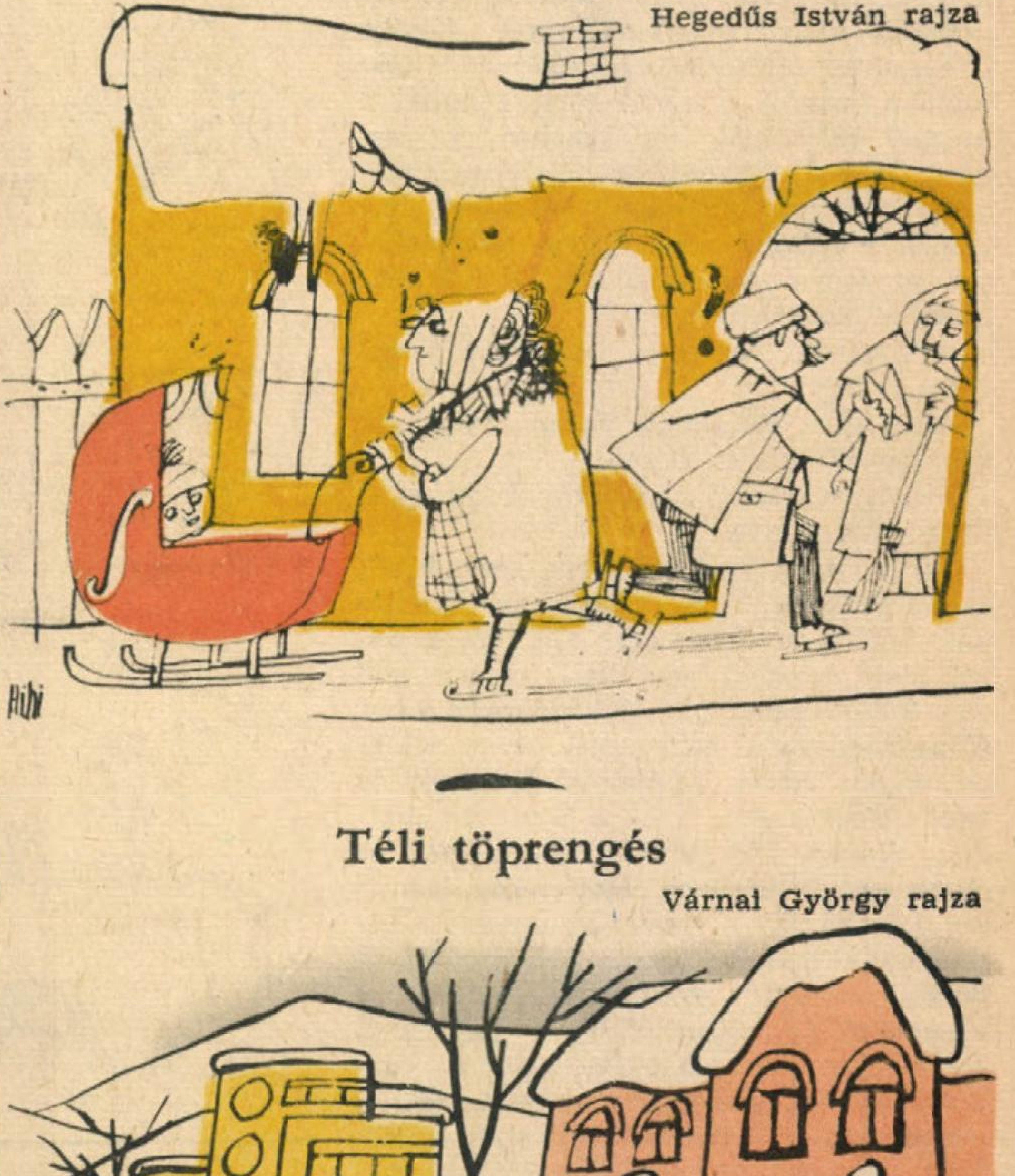

Téli töprengés

Várnai György rajza

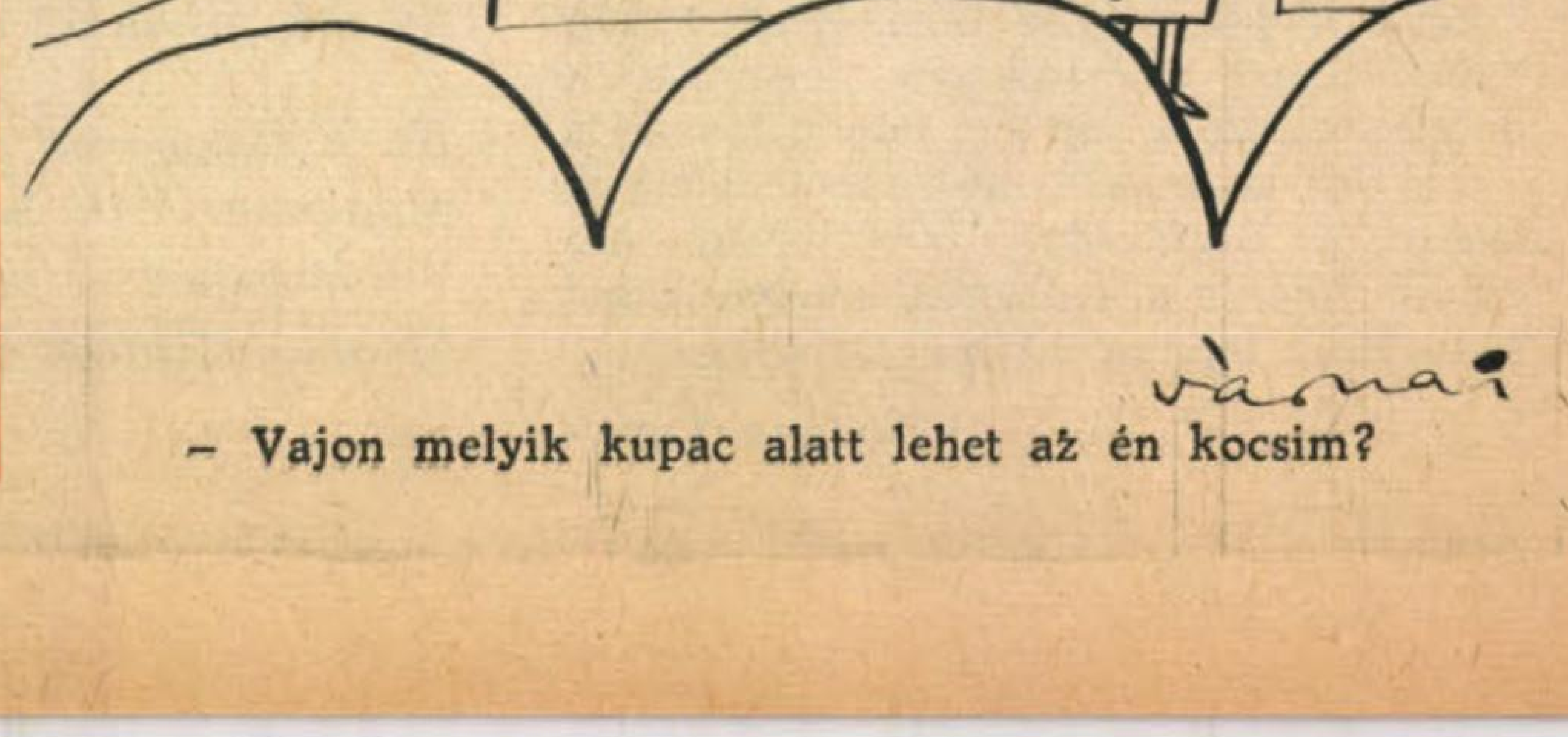

– Vajon melyik kupac alatt lehet az én kocsim?

Szezon előtt

Még nem nyílnak a völgyben a kerti virágok, de a fejlett külföldjárók már a nyári utakon törik fejüket. Ez ritka közösségi érzésről és önzetlenségről árulkodik. Az elmúlt évek tapasztalatai ugyanis a netán még kétkedőket is meggyőzték arról, hogy magyar állampolgárok idegenben tett utazásai nem csupán egyénileg hasznot hajtók, de igencsak serkentően hatnak külkereskedelmünk fejlődésére is. A Húseximport üzletszerzői ezer hivatalos kiküldetéssel sem tudják úgy öregbíteni felvágottiparunk hírnevét, mint egyetlen turista magánjellegű szalámiügyletei a Hradzsin árnyékában. Tömény és hígabb szeszféleségeink világszerte ismeretesek, ám mennyivel megrázóbb erejű az olyan kivitel, amelyet magánosok bonyolítanak le, az üzletkötésnél mellőzik a formaságokat, s az üveg barack pályaudvaron, esetleg kapu alatt jut be a külföld szeszkeringésébe. Az 1960-as esztendő különösen gazdag volt efféle eredményekben, s hála az olimpiának, népünk sarjadó kereskedelmi képességei a legszélesebb nemzetközi nyilvánosság előtt virágozhattak fel. A lágymányosi cigaretta döntő sikert aratott például a firenzei Szt. Lőrinc bazilika árnyékában, és nem egy hölgyünk büszkélkedhetik azzal, hogy Itáliában Tervért szerezte meg mohair-pulóverét. Kisebb félreértések természetesen adódtak – hisz minden kezdet nehéz –, mint annál a magyar turistánál, aki kezében tíz csomag Szeged cigarettával, Velence lagúnái között próbált üzletet kötni egy férfiúval, s felhasználva idegen nyelvtudását, az ismeretlen orra alá tolta áruját, imigyen társalkodva:

– Cigarett, papirosz, csigaretta, szigarett!

Mire is a kiszemelt ügyfél ékes magyarsággal szólott vissza:

– Maga marha, nem látja, hogy én is üzlet után futok!

De az ilyen malőrök nem hervasztják el öntevékeny külkereskedői hajlamainkat. Sőt, a rendelkezésre álló rövid pár hét alatt mindent meg kell tenni e maszek-külkereskedelem felvirágoztatására. Könyvkiadásunk még adós olyan világtérképpel, amely feltünteti, hol, mit és miért lehet kapni. Ezen a térképen minden ország két névvel szerepelne, az egyik az ott szívesen látott hazai terméket fejezné ki, a másik az ugyanott beszerzendő holmit. Tehát: Szalámiföld – Bőrtáskaország; Barackpárlatvidék – Magnetofónia; Kardigánia – Zeissland. Az effajta térképeket Baedeckerek egészíthetnék ki, amelyek a műemlékek, új létesítmények, bazilikák és képtárak helyett a maszek árucsere-forgalomnak legkedvezőbb helyeket jelölné: a forgalmasabb útvonalakat, avagy a zugutcákat, átjáró házakat, hol is a turista könnyen érintkezésbe léphet kalmártársaival. Ily módon a magyar világjáró mentesülne a fölös megismernivalók ballasztjától, nem töltené idejét renyhe pihenéssel, hanem gyümölcsöző munkásságot fejthetne ki népgazdaságunk, egyben önnön javára is.

Fel hát a maszek külkereskedelem új évadjára! Szerezzünk babérlevelet csabaiért ahhoz a koszorúhoz, amelyet ennen kezünkkel fonunk élelmes fejünkre.

Lontay László

Rajzok
SZÖVEG NÉLKÜL
NERVINSKY
LENGYEL KARIKATÚRISTA RAJZAI

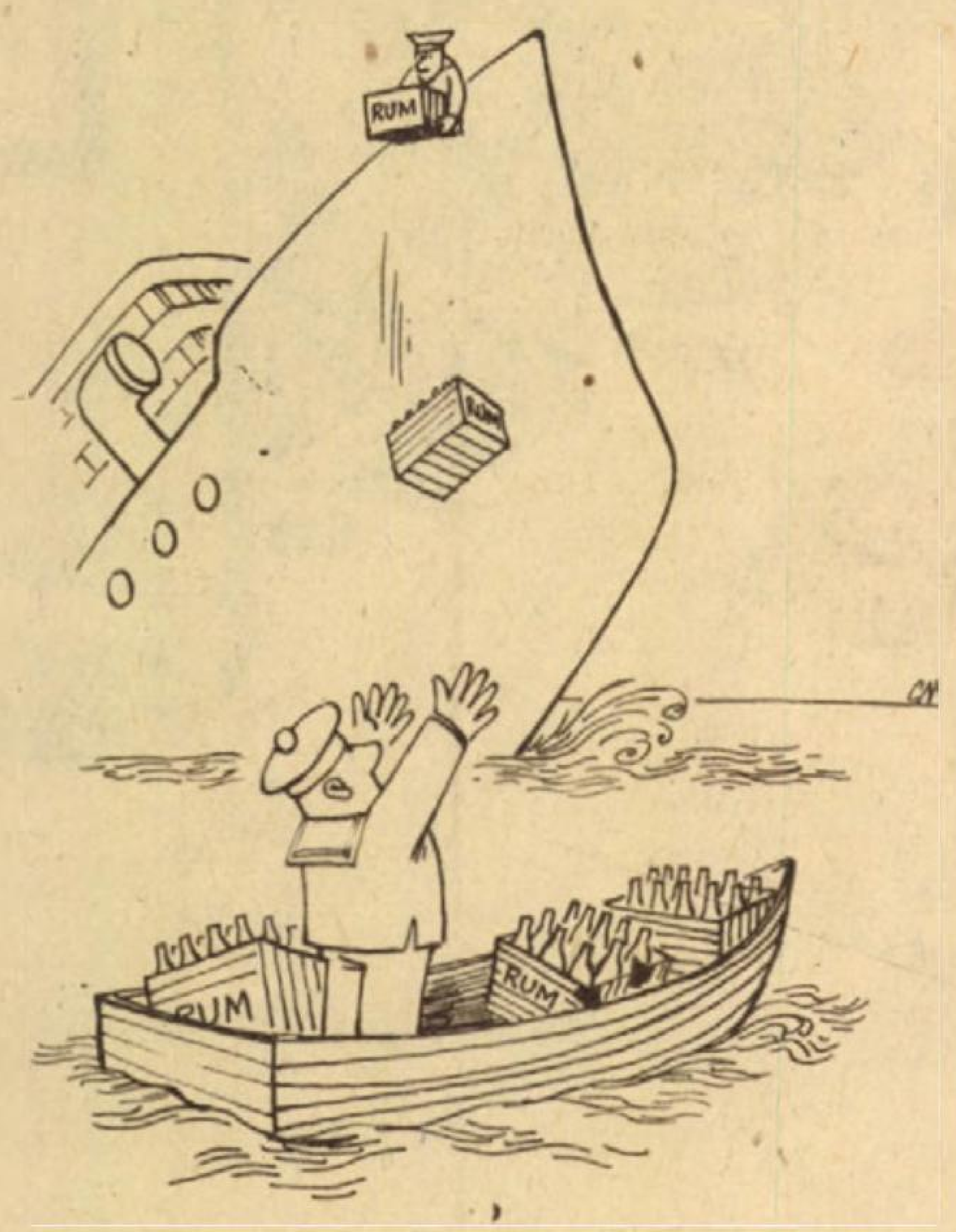

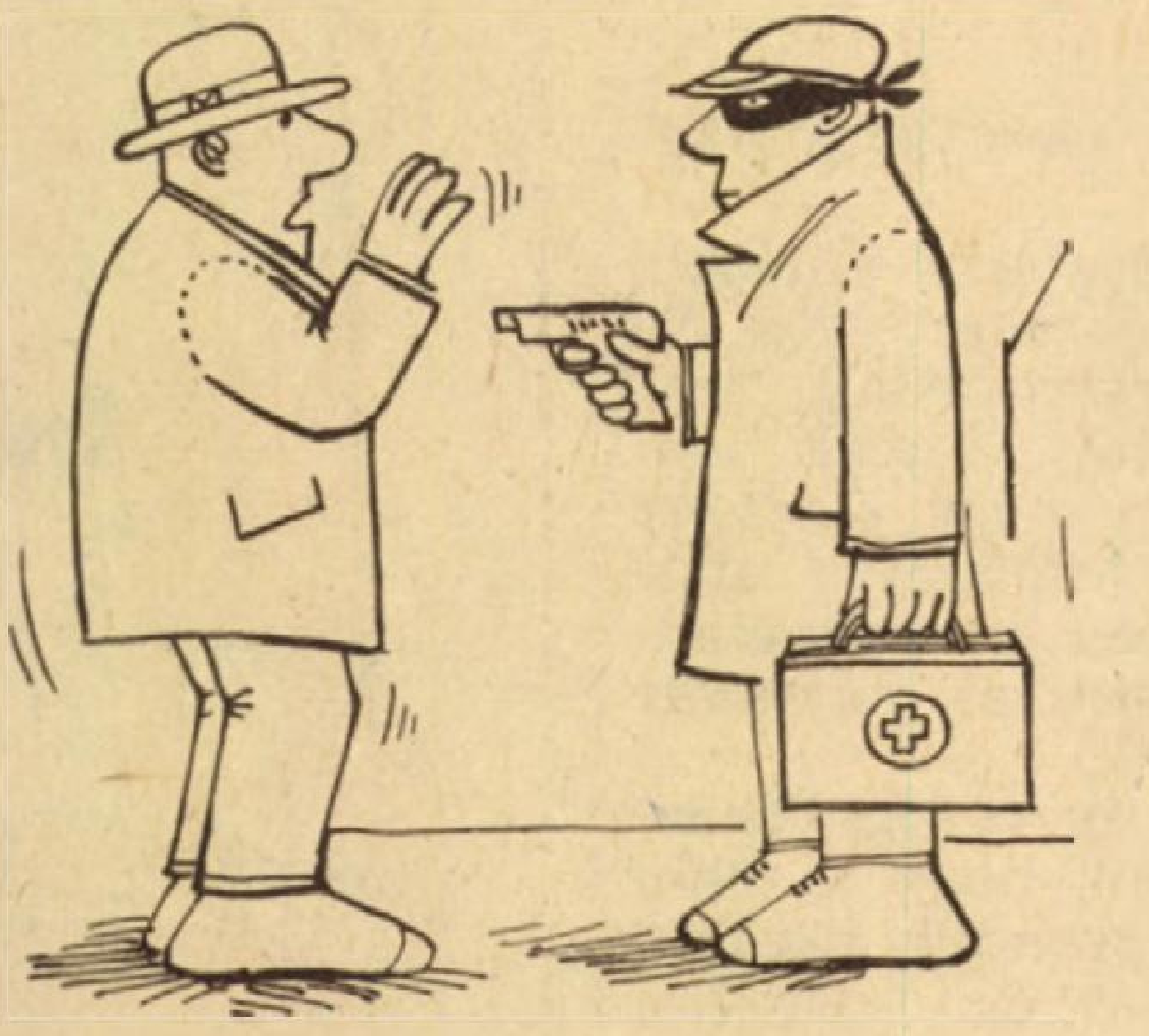

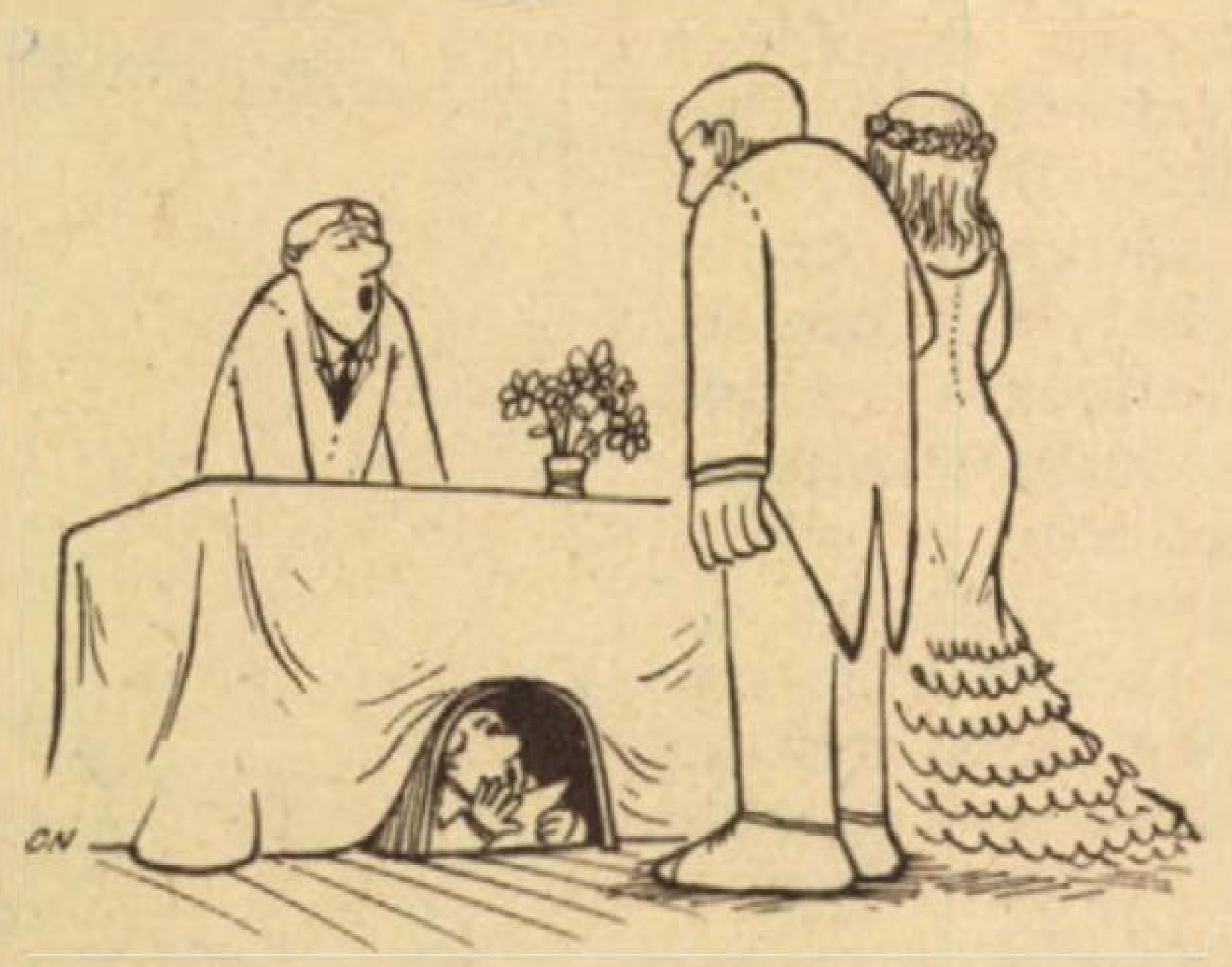

STÍLSZERŰEN

Magyaros vacsoraverseny volt
Egy vendéglőben, kint Zuglóban,
Bakonyi betyárlevest adtak
És sok mindent még, ami jó van.

Ha a magyaros vendéglőket
Meghonosítják hamarosan,
Véleményemet rossz menükről
Megmondhatom majd magyarosan.

H. F.

Nem vette észre

A boltvezető az újságcikkre mutatott, és megkérdezte a pénztárostól:

– Olvasta? Valaki megint százezer forintot sikkasztott, és megint nem vették észre.

– Hallatlan! Úgy látszik bekötött szemmel járnak egyes vezetők. Egyébként egy kis kérésem volna.

– Halljuk!

– Szeretnék ma délelőttre szabadságot kérni.

– Valami fontos dolga van?

– Igen. Vásároltam egy új Skoda kocsit, és szeretném átvenni. A feleségemé lesz. Nem szereti a Wartburgunkat. Azt majd én fogom használni.

– Csak vegye át, kedves kartársam. Mennyi is a maga fizetése?

– Ezerháromszáz.

– Nagyon derék dolog, hogy ilyen gondosan be tudja osztani fizetését. Dicséretre méltó, hogy két kocsira is össze tudott spórolni belőle. A legközelebbi termelési értekezleten követendő példának fogom megemlíteni.

Egy fiatal lányhoz fordult:

– Irénke, menjen a pénztárba. Kovács kartársnak dolga van. Maga fogja helyettesíteni. Ejnye, de szép cipője van!

– Krokodil. Ezerkétszázba került, de megéri. Van már barnában, szürkében, feketében. Most egy halványsárga gyíkot csináltatok. Az jól passzol majd az aranylamé ruhámhoz.

– Hiába, spórolós kislány. Kevesen tudnak havi kilencszázból ilyen szépen öltözködni. Nini, most is estélyi ruha van magán. Nem kár ide az irodába?

– Tetszik tudni, annyi sok van! És most is készül kettő. A divatbemutatón rendeltem meg ezt a két új modellt. Kell a szabadságomra.

– Persze, csak most veszi ki a szabadságát.

– Igen, mert Kairó ilyenkor a legszebb. És az ottani lóversenyek nagyon érdekelnek.

– Takarékos kislány. Gratulálok. Szóval két hétig nélkülözni fogjuk.

– Hat hétig. Kairóból Athénbe, onnan Párizsba és Londonba megyek. Mindjárt meg is kérem vezető kartársat, engedélyezze a négyheti fizetés nélküli szabadságot.

– Ha megígéri, hogy képeslapokat küld.

– Feltétlenül.

A vezetőhelyettes jött oda hozzájuk:

– Két nyomozó van itt a rendőrségtől...

Amikor a boltvezető megtudta, hogy a pénztáros és Irén, az állandó helyettese összesen négyszázezer forintot sikkasztottak, összecsapta a kezét, és az őszinte csodálkozás hangján sopánkodott:

– Hihetetlen! De engem nem terhelhet mulasztás. Miből vehettem volna észre?

Palásti László

Nicuță Tănase:

Oda a legjobb ügyfelem!...

Sikerült végre elcserélnem a lakásomat. Odaadtam Ion Baieșu utca 16. szám alatti garzonomat és a hölgyét, akinek végre volt bátorsága kimondani a boldogító „igen"-t az anyakönyvvezető előtt, mikor megkérdezték, hogy akar-e a feleségem lenni. Neki egy szobája volt (különbejárat nélkül) a Mureșanu utcában.

Kaptam az egészért két szobát, konyhát, fürdőszobát és megjárós szomszédokat... Hogy kivel cseréltem? Ionescuval. Azért cserélt, mert ő meg elvált. Válóok? Majd a végén megtudják, az elején ő sem tudta.

Pár nap múlva, hogy odaköltöztünk, hallom az utcáról: „Üres üvegeket veszeeeek!" Ezt minden utcában kiabálják, oda se figyeltem. Ámde ez az ember csak nekünk kiáltozott. Sőt, utána feljött, s becsengetett:

— Mi baj? — kérdem tőle.

— Üres üvegeket veszek. Hát... üres üvegeket!... Ionescu úr nincs itthon?

— Elköltözött.

Ha látták volna, hogy elszomorodott. Alig tudta kimondani:

— Oda a legjobb ügyfelem!

Eltelik pár nap, jön egy szobafestő:

— Jó napot!

— Jó napot. Tessék parancsolni.

— Hát... izé... nincs lefesteni való?

— Nincs.

— Hogyhogy? Ionescu úr már nem lakik itten?

— Már nem. Elköltözött.

Elszomorodott ő is, és mélyről sóhajtott:

— Oda a legjobb ügyfelem!

Épp egy hónapja laktunk már ott, mikor kopogtattak. Nyitom az ajtót, a küszöbön betolat egy állampolgár, dús izomzat, rekedt hang.

— 'Gyisten!

— 'Gyisten. Kit keres?

— Ionescuékat.

— Kicsoda maga?

— Nem látszik? Szállítómunkás vagyok. Lent áll a kocsi. Kellek vagy nem kellek?

— Ionescu úr elcserélte a lakást, kérem. Már nem lakik itt.

Egészen felháborodott:

— Miii? Oda a legjobb ügyfelem.

Elsején betértem a közeli Vas- és Edényboltba. Hát kivel találkozom? Régi barátommal. együtt voltunk katonák. A bolt vezetője. Azt mondja, ahogy meglát:

— Nini, kit látok? Ez hogy lehet?

— Itt lakunk — s mondom neki a címet.

— Hajjaj, lakik ott egy kedves vevőnk, Ionescunak hívják.

— Csak lakott, édes barátom, vele cseréltem el a lakást.

Mintha leöntöttem volna forró szurokkal. Szinte ellenségesen sziszegte:

— Oda a legjobb ügyfelem!

Ebédeltünk egyik napon, s kopognak. Kinyitom az ajtót, hát ott áll egy üveges.

— Csináltatjuk, csináltatjuk?

— Mit?

— Az ablakokat...

— Miért csináltatnánk?

— Hát nem Ionescuék laknak már itt?

— Nem! Ionescuék elköltöztek!

— Hiii, az istenit! Oda a legjobb ügyfelem!!

Hát ez a sok „oda a legjobb ügyfelem" egészen kihozott már a sodromból. Nem nyugodtam, amíg meg nem fejtettem. Íme a megoldás:

1. A szállítómunkás azért siránkozott, hogy oda az ügyfele, mert ő szállította haza havonta kétszer Ionescu feleségét az anyjához, mikoron összevesztek. És három nap múlva ugyancsak ő költöztette vissza, mikor Ionescu kibékült a feleségével.

2. Az üveges havonta kétszer, de inkább háromszor beüvegezte azokat az ablakokat, amelyeknek üvegjeit Ionescu mérgében vázákkal beverte.

2. A Vas- és Edénybolt havi forgalmát nagy mértékben növelte a Ionescu-házaspár, mert itt szerezték be az egymás fejének szánt tányérokat és az ablakba hajigált vázákat.

4. A szobafestő havonta egyszer lefestette a falra öntött levesek és főzelékek nyomát.

5. Az üres üvegek felvásárlója pedig kosárszámra hordta el tőlük az idegcsillapító szirupok kiürült üvegeit.

Ugye, most már világos, miért siránkozik ez a sok ember? No, és a válóok is?!

(Románból fordította: **Alföldi Imre**)

Tapasztalatcserén

Toncz Tibor rajza

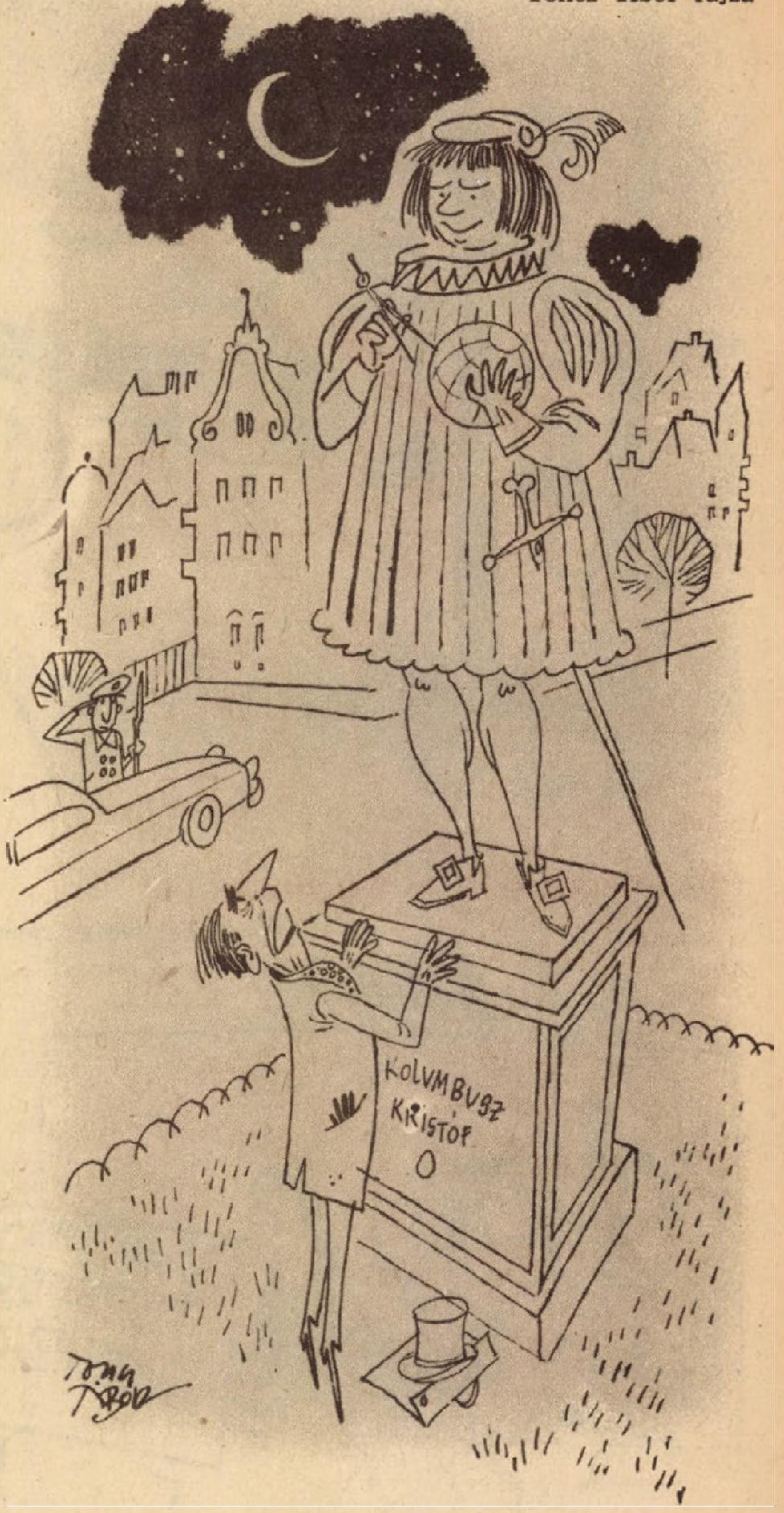

Salazar: Mondja, Kristóf, magának is annyi baja volt azzal a Santa Máriával?

* * *

A „haladó maradi"

Gerő Sándor rajza

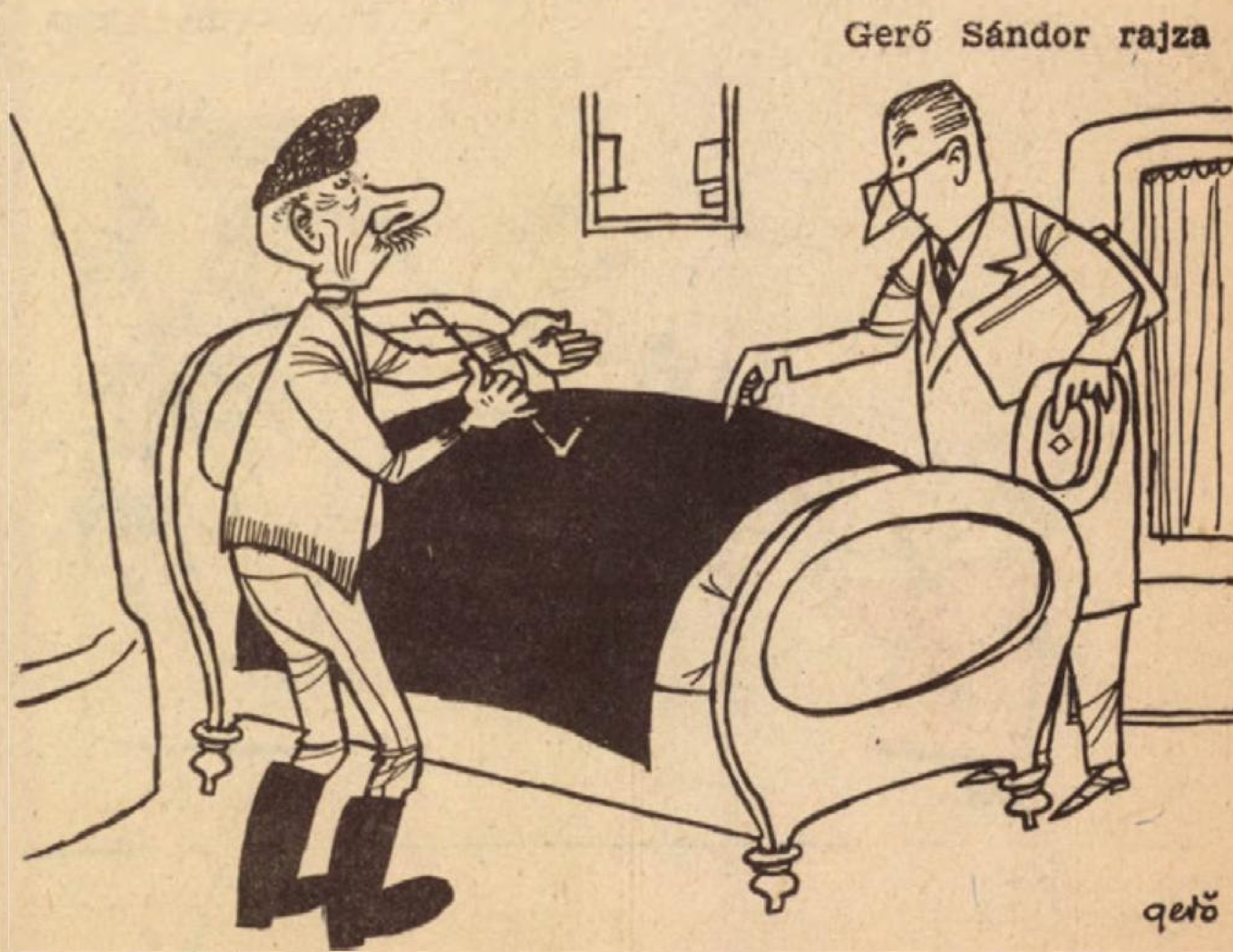

– Ezt az ócska ágyat akarja ötvenezer forintra biztosítani?
– Igen, mert a szalmazsákban tartom a pénzem!

Idegenlégió Kongóban

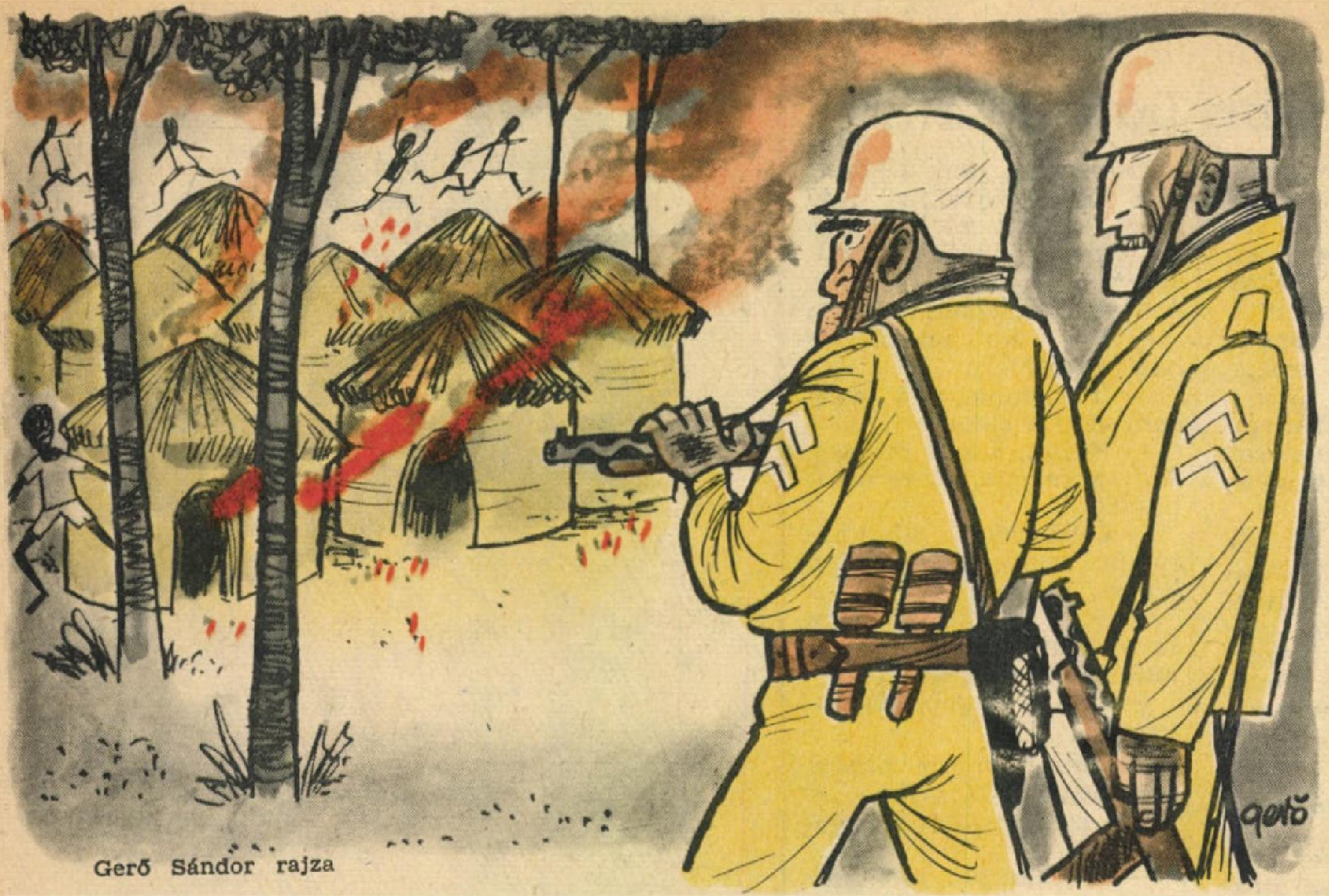

Gerő Sándor rajza

Már nem idegenek, bemutatkoztak . . .

Kitették a Wurlitzert…

Várnai György rajza

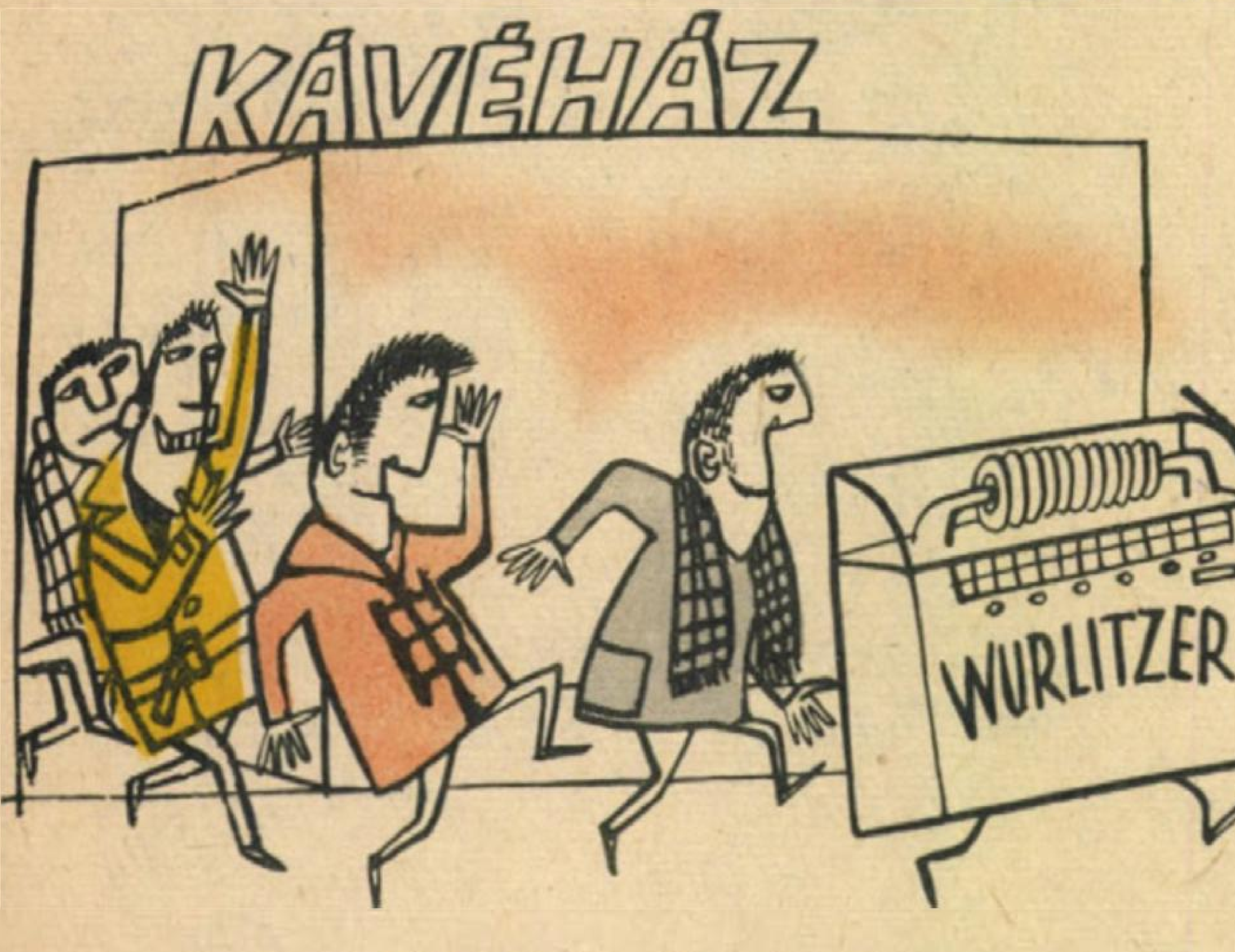

A hamelni patkányfogó

Rossz tanuló

Kaján Tibor rajza

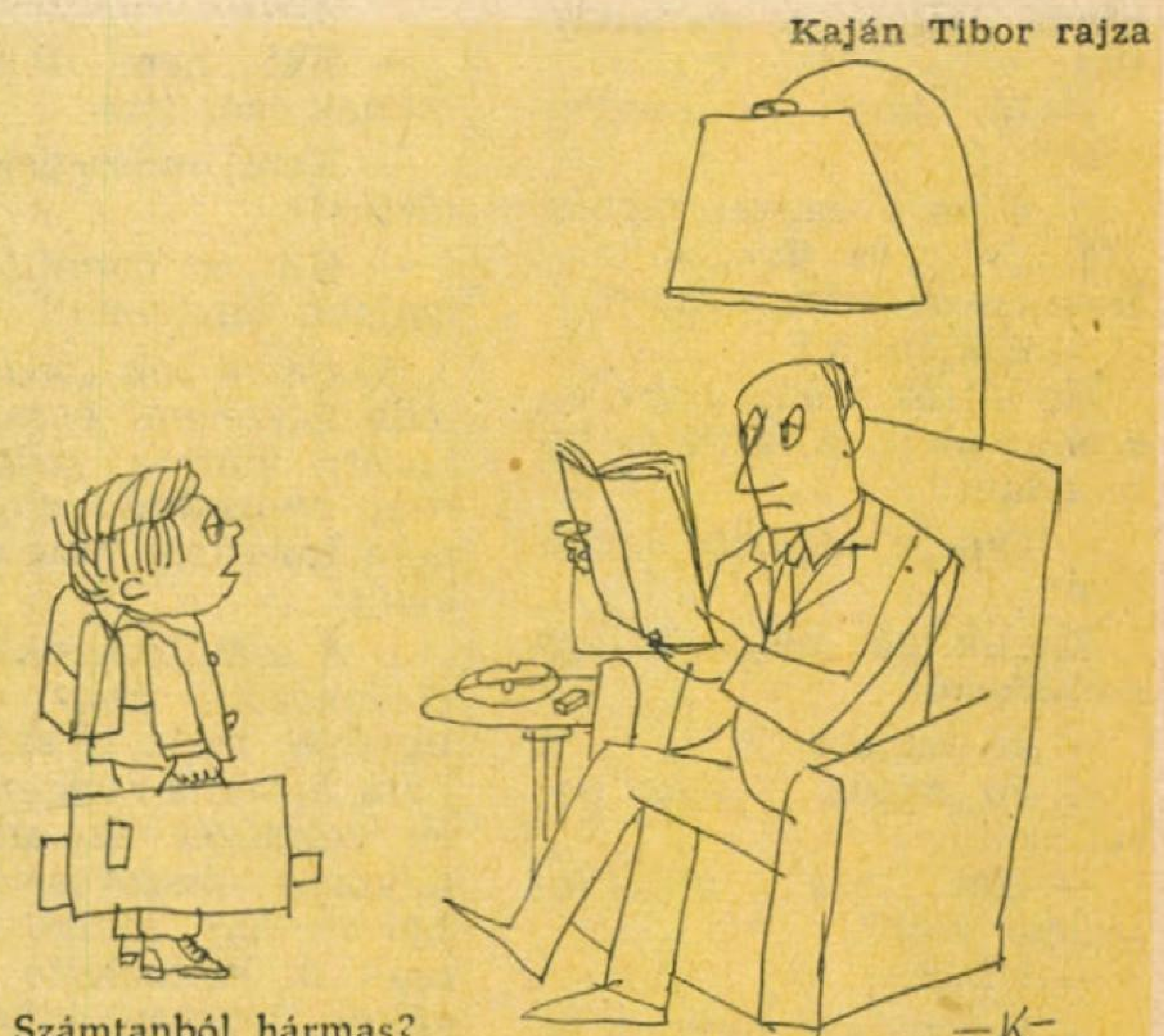

– Számtanból hármas?

– Tudod, apu, nem tudtam levezetni a Heisenberg-egyenletet!

Elsejei beszerzés a patikában

Toncz Tibor rajza

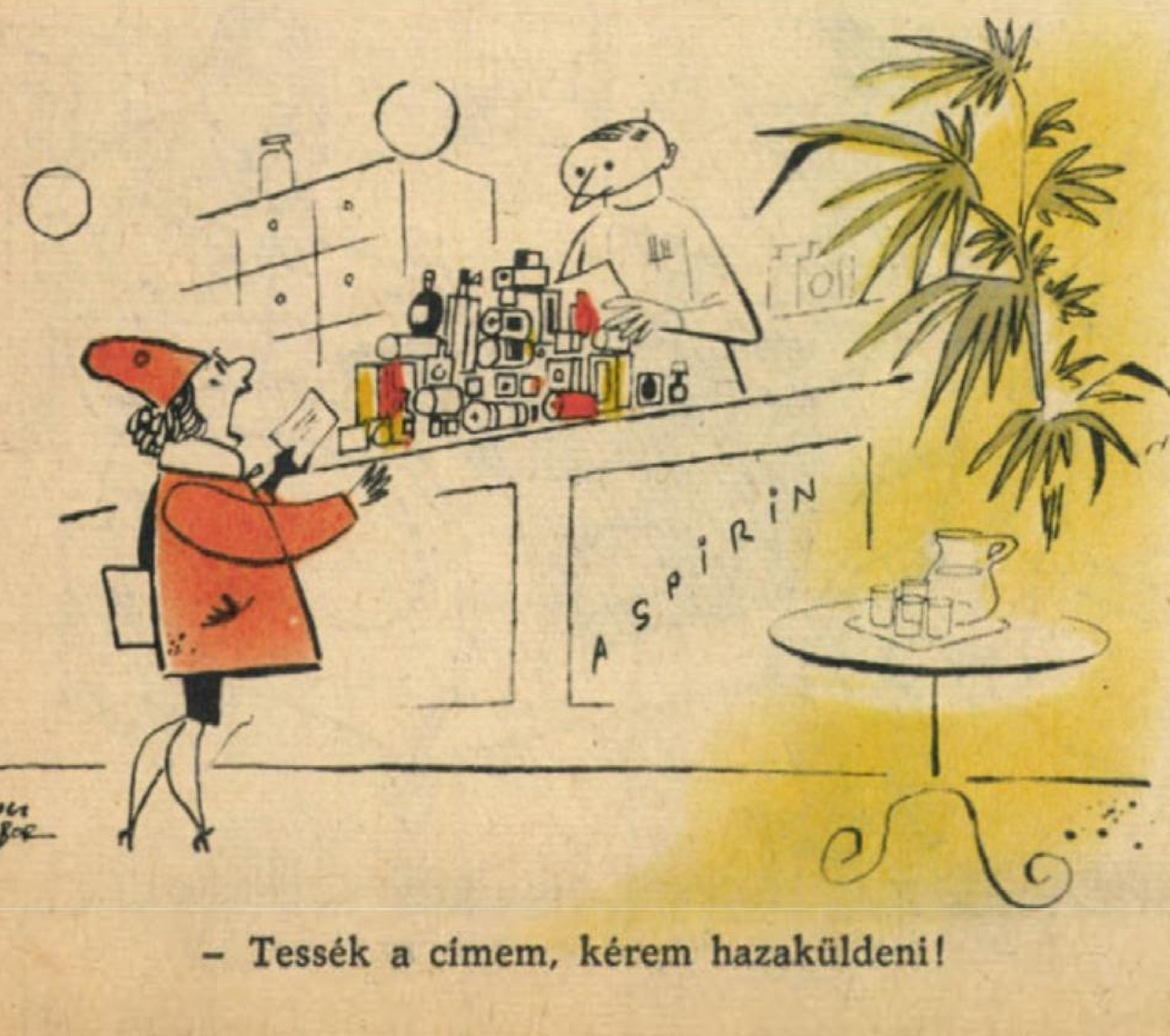

– Tessék a címem, kérem hazaküldeni!

Értelmes gyerek

Vacsorán voltam barátaimnál. A vendégül látó család három személyből áll: papa, mama, illetőleg az udvariasság szabálya szerint: mama, papa és a kislány, Julika.

Vacsora után Julika, aki tizenegy éves, a mamához fordult:

— Anyukám, engedd meg, hogy átmenjek a szomszédba Juhász bácsiékhoz.

— Késő van már, kislányom.

— Dehogy is van késő . . . — ellenkezik Julika. — Most kezdődik a televízió... Úgy szeretném megnézni.

— Mit adnak?

— Filmet . . .

— Milyen filmet?

— A Királylányt vettem feleségül.

— Azt nem nézheted meg — jelenti ki a mama. — Az nem kislányoknak való. A moziban is ki volt írva: csak tizenhatéven felülieknek!

Mire Julika:

— De anyukám, én már láttam ezt a filmet nyáron, a Balatonnál.

— Ha láttad, semmi értelme, hogy újra megnézzed.

— De akkor még nem értettem . . .

K. A.

Csak óvatosan

Mészáros András rajza

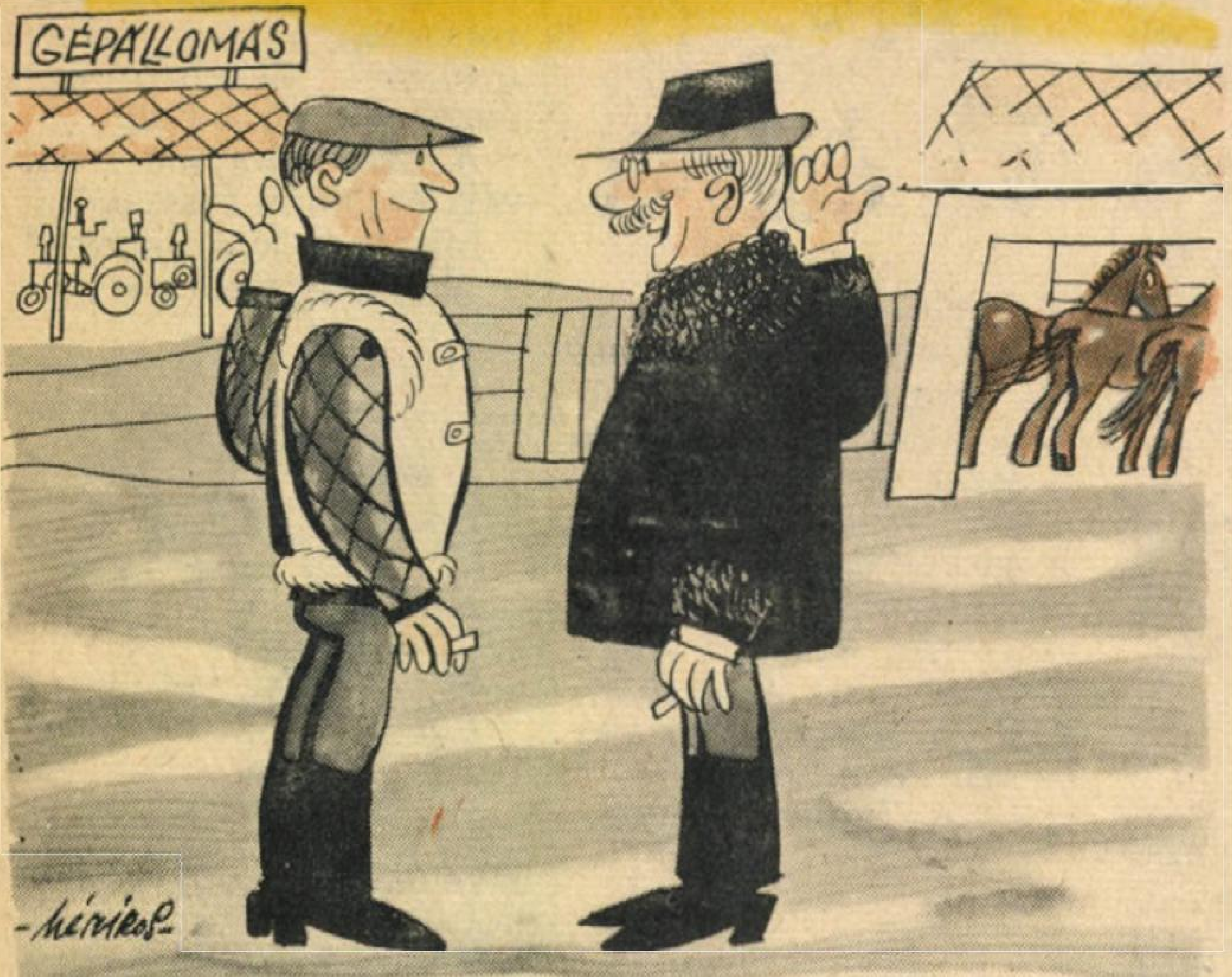

– Elnök elvtárs, készen állnak a traktorok!
– Helyes. A pótalkatrészek meg ott vannak az istállóban . . .

Politechnika — jeles

Kaján Tibor rajza

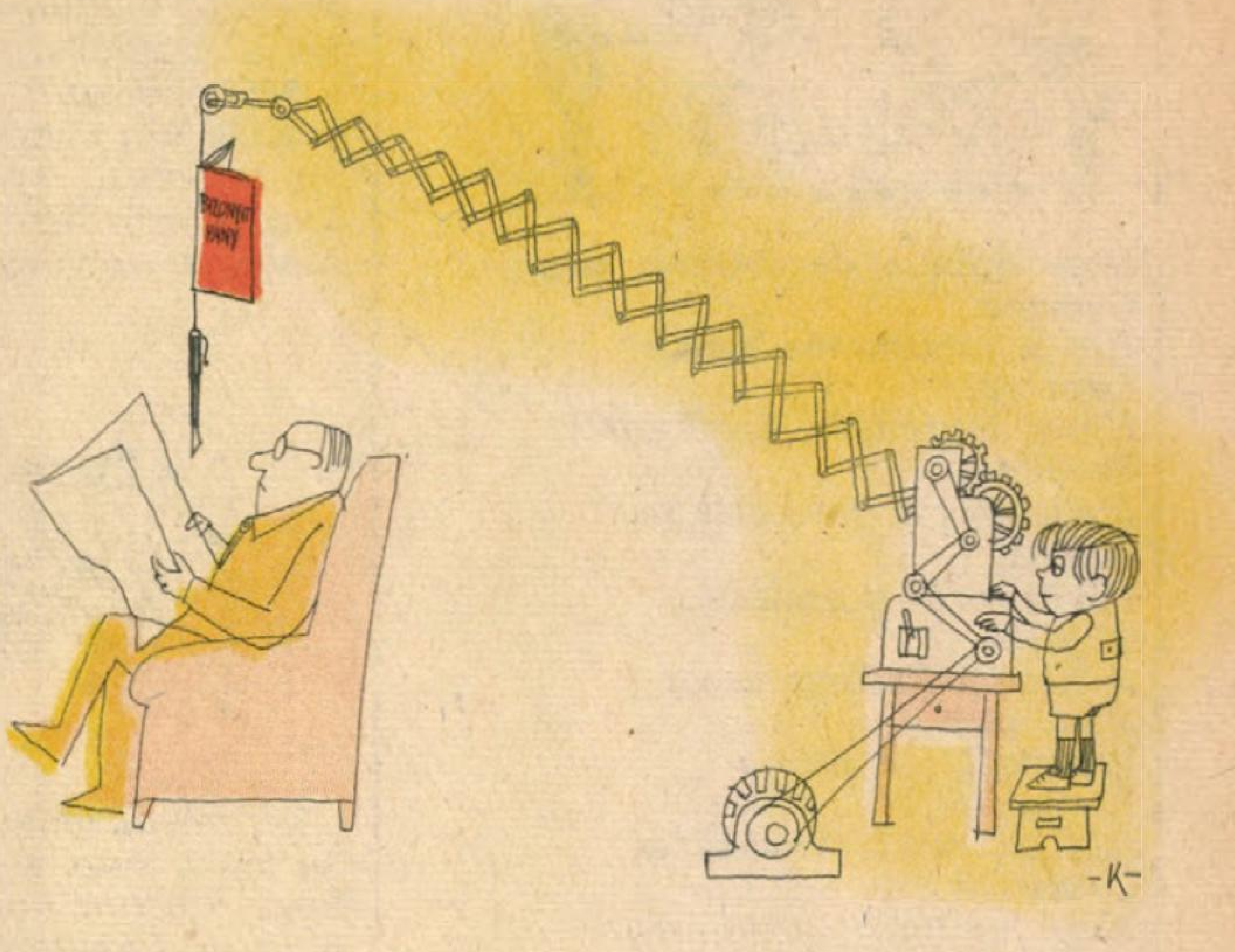

Tollhegyről

EGY TISZTVISELŐRŐL

„Hivatalos" dolgában zavarom,
s ezt teljes joggal rója fel hibámul,
hiszen hivatalának ablaka,
amelyen szórakozottan kibámul.

AZ ÜGYVÉD ÉS A §

Ez aztán ügyvéd: addig rágta
a csontos, vén paragrafust,
amíg a két horog zugában
mégis talált egy cseppnyi húst.

REJTÉLY

Hiába töröm rajt a fejemet:
ha Szofoklésznek, Shakespeare-nek, Racine-nak
még nem volt dramaturgja, . . . mint lehet,
hogy mégis elég jó drámákat írtak?

VETÉLKEDÉS

Két költő vitázott: melyikük nagyobb.
Egyikük végül az asztalra csapott:
– Majd meglátjuk, hogy melyikünkről írnak
hosszabb nekrológot a lapok!

Hollós Korvin Lajos

Esti iskola

Szegő Gizi rajza

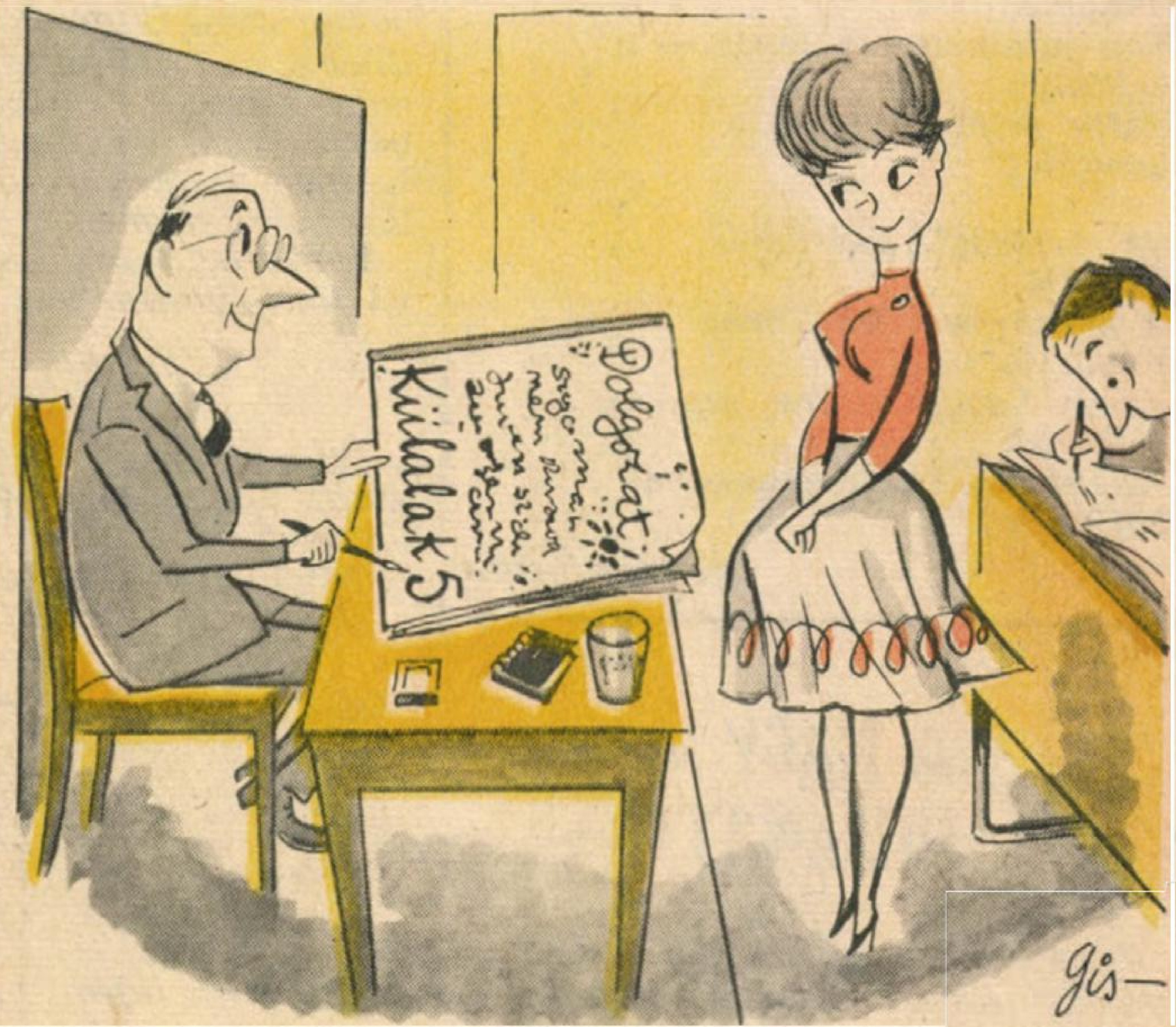

Csombe toboroz

Pusztai Pál rajza

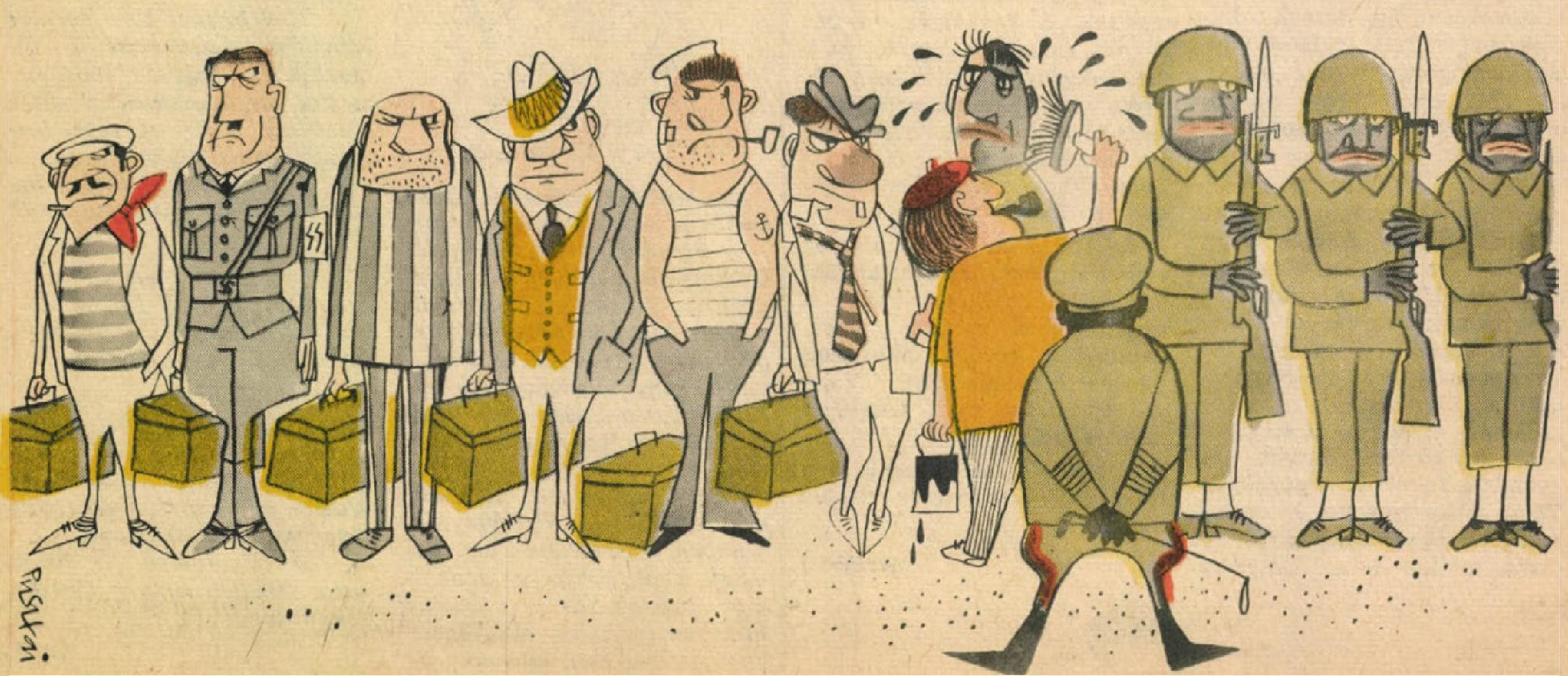

KI KAP PRÉMIUMOT?

Nem tipikus, de vannak még
Üzemek,
Hol a jutalmazás simán
Lepereg.
Nincs töprengés, értekezlet,
Szóvita,
Megosztja a jutalmat pár
Jópipa.
Főkönyvelő premizálja
A dirit,
A hízelgés edzett arcot
Nem pirít.
Premizálja a diri a
Könyvelőt,
Akivel, mint árnyékával
Összenőtt.
Kap jutalmat koma, sógor,
Jóbarát,
Mindegyiknek találnak jó
Oldalát.
Kap jutalmat néhány lármás
Hangadó,
S lesz belőlük szelíd, jámbor
Hallgató.
Kap jutalmat pár lógós — a
Lelküket
Hátha ettől kapja el a
Lendület?

De melósnak, aki úgyis
Csodajó,
A prémium ugyan mire
Volna jó?!
Az ily buzgó, serény, szerény
Jellemek
Jutalmat — a jó munkában
Leljenek!

K. Tóth Lenke

apró dolgok

Gabarit.

Az Új Magyar Lexikonban találkoztam ezzel a címszóval: gabarit.

Mi lehet az?

Kiderült, hogy a gabarit a „vasúti kocsik rakodási terjedelmét megszabó űrszelvény". Ahá.

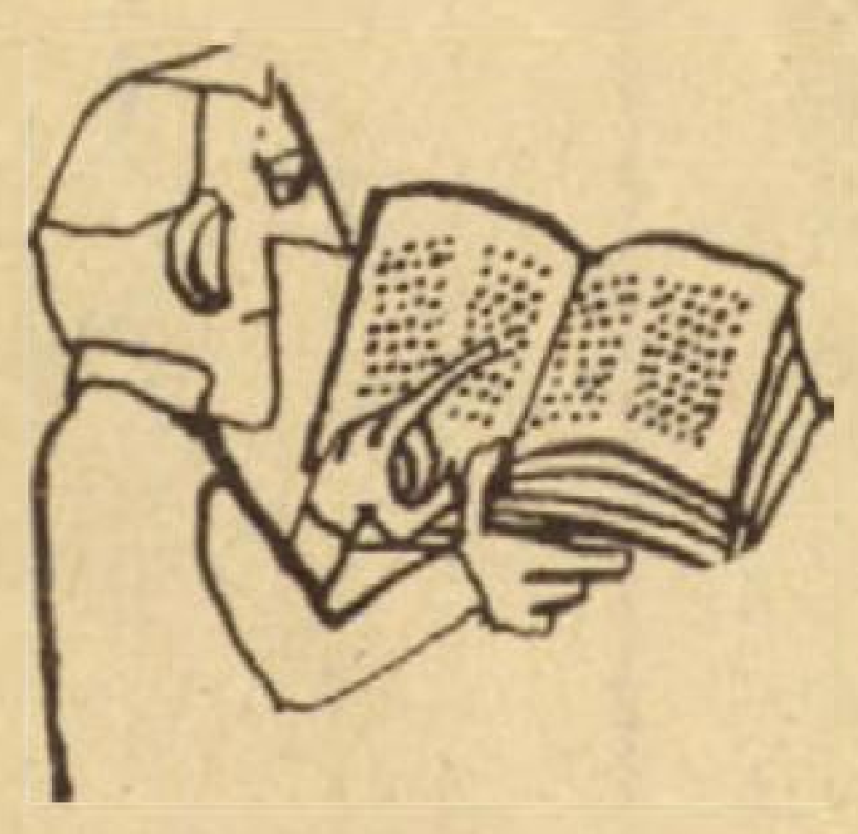

Képzelem, milyen büszke lehet most a gabarit, hogy ő benne van az Új Magyar Lexikonban, de Gádor Béla, a most elhunyt József Attila-díjas szatirikus író nincs benne. A gabarit benne van, de Gombaszögi Irén, a neves színésznő nincs benne, pedig Gombaszögi Elláról és Fridáról megemlékeznek. A gabarit benne van, de Gundel Károly, a híres vendéglős nincs benne.

Esküszöm, csak gabaritnak érdemes lenni.

*

Öltönyt csak *Mértékutáni* Szabóságnál készíttetek.

Attól tartok ugyanis, ha más szabóhoz vagy „szabósághoz" fordulok, ott nem mérik le a vállam szélességét, a karom hosszát, a derekam bőségét, hanem csak úgy felsaccolják a méreteket, nagyjából, kapásból, cirka. Az is lehet, hogy meg se néznek, hanem csak a hasukra ütnek, és azt mondják:

— A kuncsaft mellbősége öt tengeri mérföld!

Akkor aztán mihez kezdek?

*

Az egészen ifjú férj elvált még ifjabb feleségétől, aki bírósági úton követelte vissza a babaruhát.

— Add vissza a babaruhát! — kiáltotta a fiatalasszony sírva a tárgyaláson, kezében egy pucér játékbabával.

A férj azonban nem volt hajlandó visszaadni.

Mi itt a jogi helyzet?

Az illetékesek a közeljövőben döntik el: vissza kell-e adni az elvált férjnek a babaruhát vagy sem?

*

Új szavak a magyar nyelvben.

Az az ember, aki megissza a szörpöt, az szörpissza. Aki nem issza meg a szörpöt, az szörpnemissza. Aki minden pénzét Almuskára, Bambira költi, az megrögzött szörpista. Becézve: szörpistuka.

Hivatalos szövegben (újságcikkekben, bírósági ítéletekben) szöristván.

Angolul: Sir Stephen.

(mikes)

A NAGY PILLANAT

A nagy felfedezés ritka, ünnepélyes perceit éltem át. A nagy események, a csodák – mint mindig – hétköznapi módon köszöntenek be, nem zúgnak a harangok, az emberek közömbösen igyekeznek dolgaik után, csak valahol egy ablak mögött egyetlen ember érzi kábultan, hogy valami olyat látott, olyat tapasztalt, amit még embertársa előtte soha.

A történelmi hűség kedvéért le kell írnom, délután fél öt volt. A konyhában ültem az asztalka előtt – a csodákhoz soha nem kellett fényes külsőség –, éppen vacsoráztam. Talán éppen Watt is fröstökölhetett a konyhájában, amikor pillantása a gőz által feszegetett fazékfedőre tévedt, és nyomban feltalálta a gőzgépet. Vagy talán Newton is éppen ráéhezett egy jófajta piros almára, amikor is az leesett a fáról, mire a gyakorlati érzékű tudós feltalálta a nehézkedés törvényét.

Szóval, úgy délután fél öt lehetett, uzsonnára kávét és vajas kenyeret szemeltem ki magamnak. A kávé már ott párolgott előttem – mintha csak ma lenne, úgy emlékszem rá, pedig már vagy két napja történt az eset –, kentem a vajas kenyeremet, és akkor... igen, akkor a vajas kenyér leesett a földre.

És a kenyér – először az emberiség történetében, amióta a vajat feltalálták – *nem* a vajas felével esett a földre. Dermedten néztem, mint egy isteni kinyilatkozást. Valamilyen gépet csak feltalálok majd ebből.

Egyébként, azt hiszem, nem fél öt volt akkor, csak negyed öt...

(tardos)

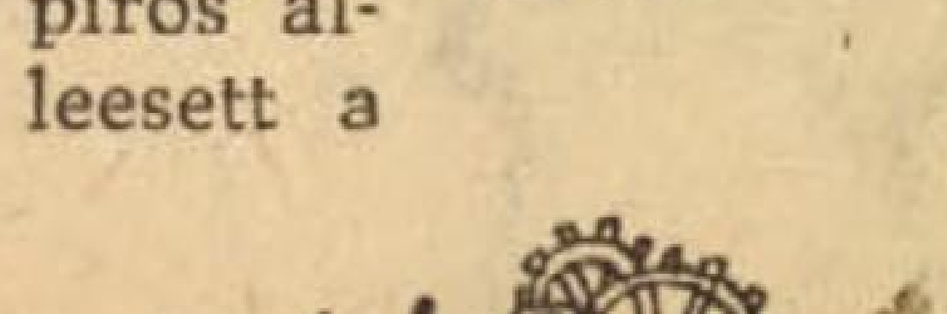

Külföldi turné

Nemrég érkezett haza nyugati körútjáról a Tökmagárus Esztrád Együttes. Felkerestük a „Mákszem" eszpresszóban dr. Stopvájsz Jenő művészeti vezetőt, hogy meséljen nekünk valamit élményeikről, benyomásaikról, tapasztalataikról.

Az örökifjú kulturális szakember szerényen elmosolyodik:

– Frenetikus sikerünk volt! Grenoble-ban például a kivezényelt rohamrendőrök csak hajnali négykor tudták könnygázbombával rávenni a közönséget, hogy abbahagyja a nevetést. Talán kissé hihetetlenül hangzik, de Londonban annyi volt az érdeklődő, hogy az Albert Hall helyett kénytelenek voltunk a Wembley-stadionban megtartani az előadást. Erről persze a lapok is írni akartak, de a kormány hírzárlatot rendelt el. Népszerűségünkről csak halovány képet nyújt, ha elárulom, hogy a vendégszereplés során az együttes tagjai összesen 68 házassági és 124 egyéb ajánlatot kaptak. Éves szerződést kínált többek között a Metropolitan és a Standard Oil! De mi inkább hazajöttünk.

Doktor Stopvájsz könnycseppet dörzsöl szét a szeme sarkában.

– Nem bírtunk New Yorkért lemondani Lajosmizséről. Elutazáskor a zürichi főpolgármester sírva adta át a város ajándékát: a rólunk szóló kritikákat színaranyba vésve.

– Köszönjük az érdekes beszámolót. Búcsúzásul még csak egyet tessék közölni. Kinek az érdeme volt ennek a nagyszerű turnénak a nyélbeütése?

– A sógornőmé. Ő hívott meg mindhármunkat Grázba, rokoni alapon.

D. F.

Budapesti párbaj

Fülembe jutott, hogy a kövér Meszetneki egy társaságban ízléstelenül nyilatkozott költészetemről, ezért szemtanúk előtt provokáltam.

Miután nyilvánvalóvá vált, hogy a jóhírünkön esett csorbát csak vérrel lehet kiköszörülni, mindketten megneveztük segédeinket. Az egyszerűség kedvéért mindketten Rézmáz Kázmért neveztük meg, aki elvállalta a feladatot. Meszetneki a fegyvernem megválasztását is rábízta, mondván, hogy ő nem érzi magát elég otthonosan a párbajkódexben . . .

A Zugliget egyik kies tisztásán találkoztunk, hogy nyélbeüssük a dolgot.

Megilletődve vettem búcsút az erdő vadjaitól, továbbá a madaraktól – hisz' még olyan fiatal vagyok –; szóval igazán kár lenne értem . . .

A formális békítési kísérleteket persze mindketten visszautasítottuk a renomé miatt.

Ekkor Rézmáz Kázmér ünnepélyes hangon így szólt hozzánk:

– Sajnálom, barátaim, hogy ennek így kell történnie, de legalább látni fogja a világ, hogy akadnak még gránitból faragott férfiak.

A térdeim vacogtak az izgalomtól, s Kázmér folytatta:

– Természetesen szellemi párbajt fogtok vívni, afféle vidám vetélkedőt. Most ez a szokás. – S azzal már készítette is elő a cédulákat.

Közölte, hogy a szellemi öttusa három fordulóból fog állni: az első menetben művészeti, a másodikban pedig egy-egy természettudományos kérdésre kell megfelelnünk. Végül a harmadik menetben ügyességi próbával teszik próbára képességeinket.

Aki furfangosabb és több pontot szerez, az könyvjutalmat kap!

Remegő kézzel nyitottam ki az első borítékot:

KI VOLT LIPTÁK ELEMÉR?

Nem tudtam. – Az átkozott Meszetneki viszont hibátlanul köpte Hegedűs Géza valamennyi idén megjelent trilógiájának címét.

Káptalanból van a feje a fickónak!

A második félidő az enyém volt. Remekeltem a Hold túlsó oldalából, míg Meszetneki belesült a Thales-tételbe.

Az utolsó harmad előtt tíz perc szünetet tartottunk. Kázmér citromot kínált frissítőül.

Újrakezdéskor én szerencsére elég könnyű feladatot húztam:

JÁTSSZA EL FÉSŰN ÉS FLUSZPAPÍRON A „KÉT PICINY FEHÉR BALETTCIPŐT".

Egész jól sikerült, csupán a vén bohóc szívénél fogtam gikszert, mert elfelejtettem, hogy a fésűmnek ki van törve az egyik foga.

Ellenben Meszetnekit megverte az Isten.

Egy darab csorba üvegcseréppel kellett volna megborotválkoznia, szappan és víz nélkül, mint a régi rómaiaknak.

Fél órát kínlódott, ám a negyedik hatcentis vágás után a jelenlevő orvos, a heves vérzésre való tekintettel, nem engedélyezte a további küzdelmet.

– Az erkölcsi győztes te vagy – mondtam udvariasan.

S ezzel az ügy, a lovagiasság szabályai szerint el volt intézve.

Dalmáth Ferenc

Egyenes beszéd

Várnai György rajza

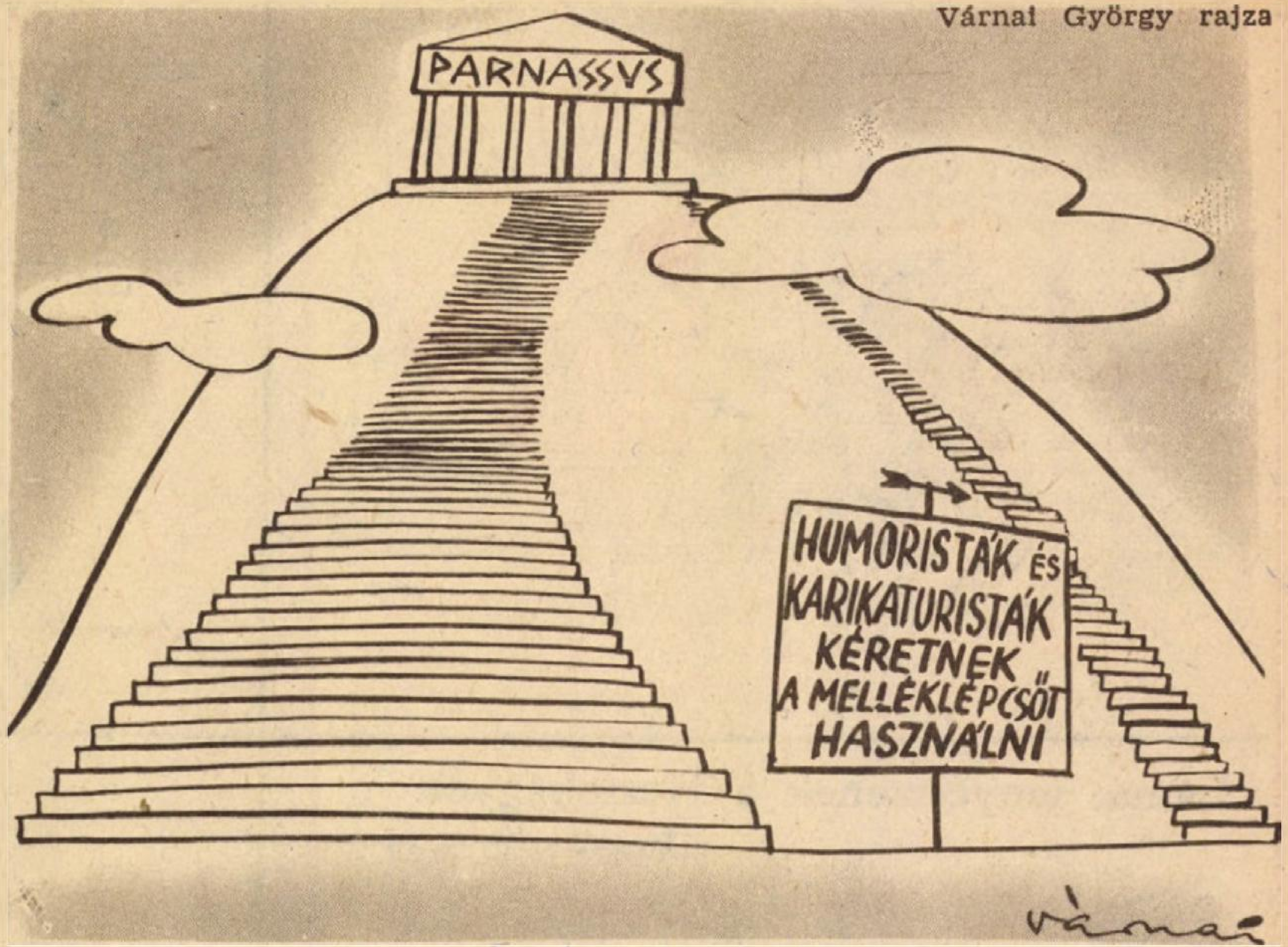
PARNASSVS
HUMORISTÁK ÉS KARIKATURISTÁK KÉRETNEK A MELLÉKLÉPCSŐT HASZNÁLNI
várnai

A fütyülő bosszúja

Szepes Béla rajza

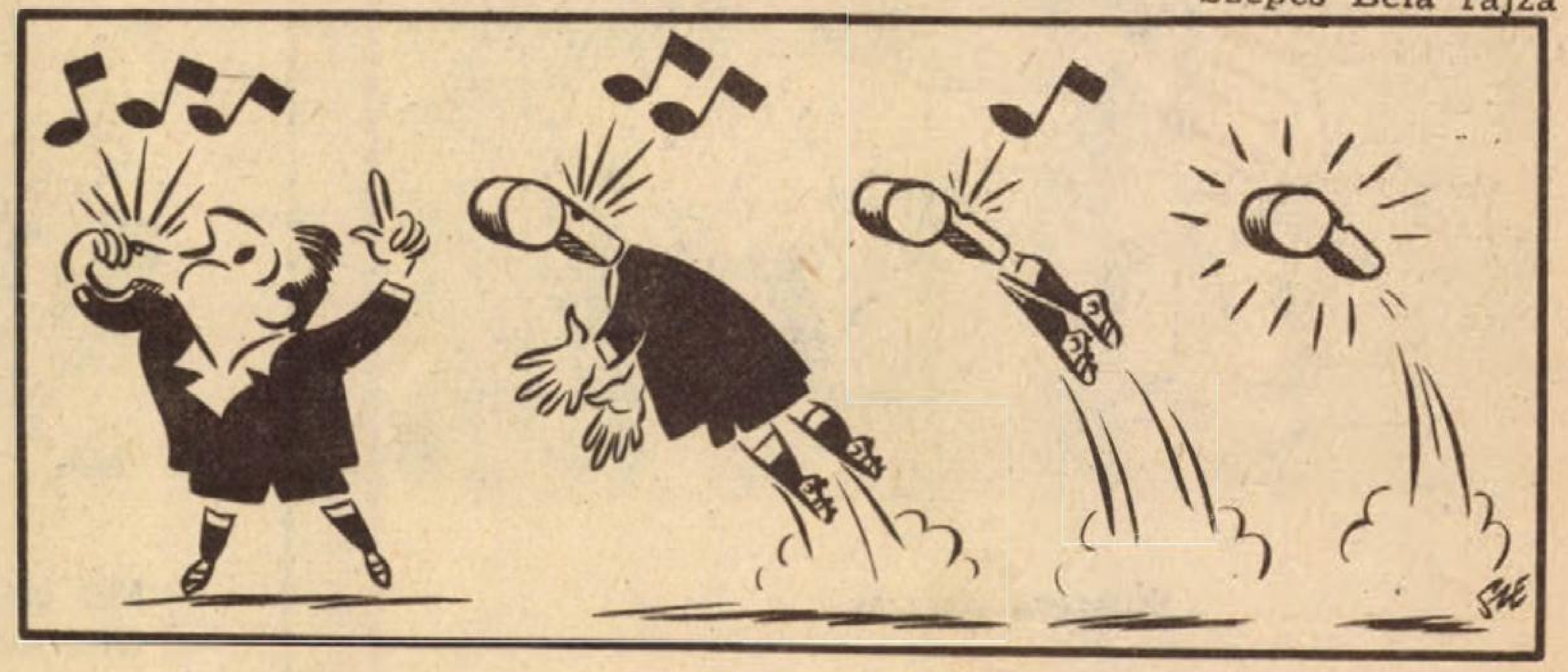

Országúton

Szegő Gizi rajza

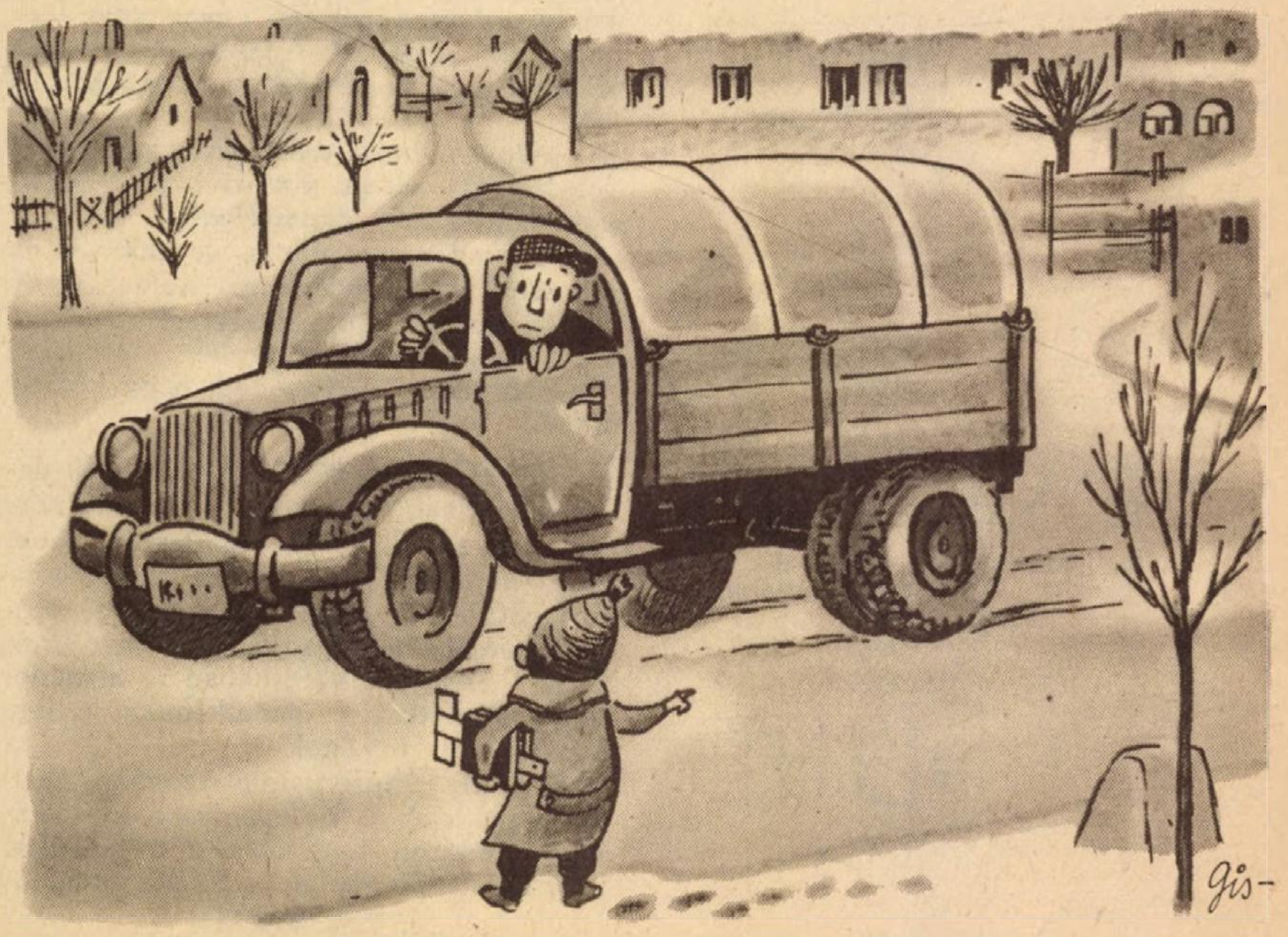

– Bácsi, vigyen el az iskoláig!
– Nem arra megyek, öcsikém!
– Annál jobb! Úgyse készültem!

Fizetésnapi hejehuja

Vasvári Anna rajza

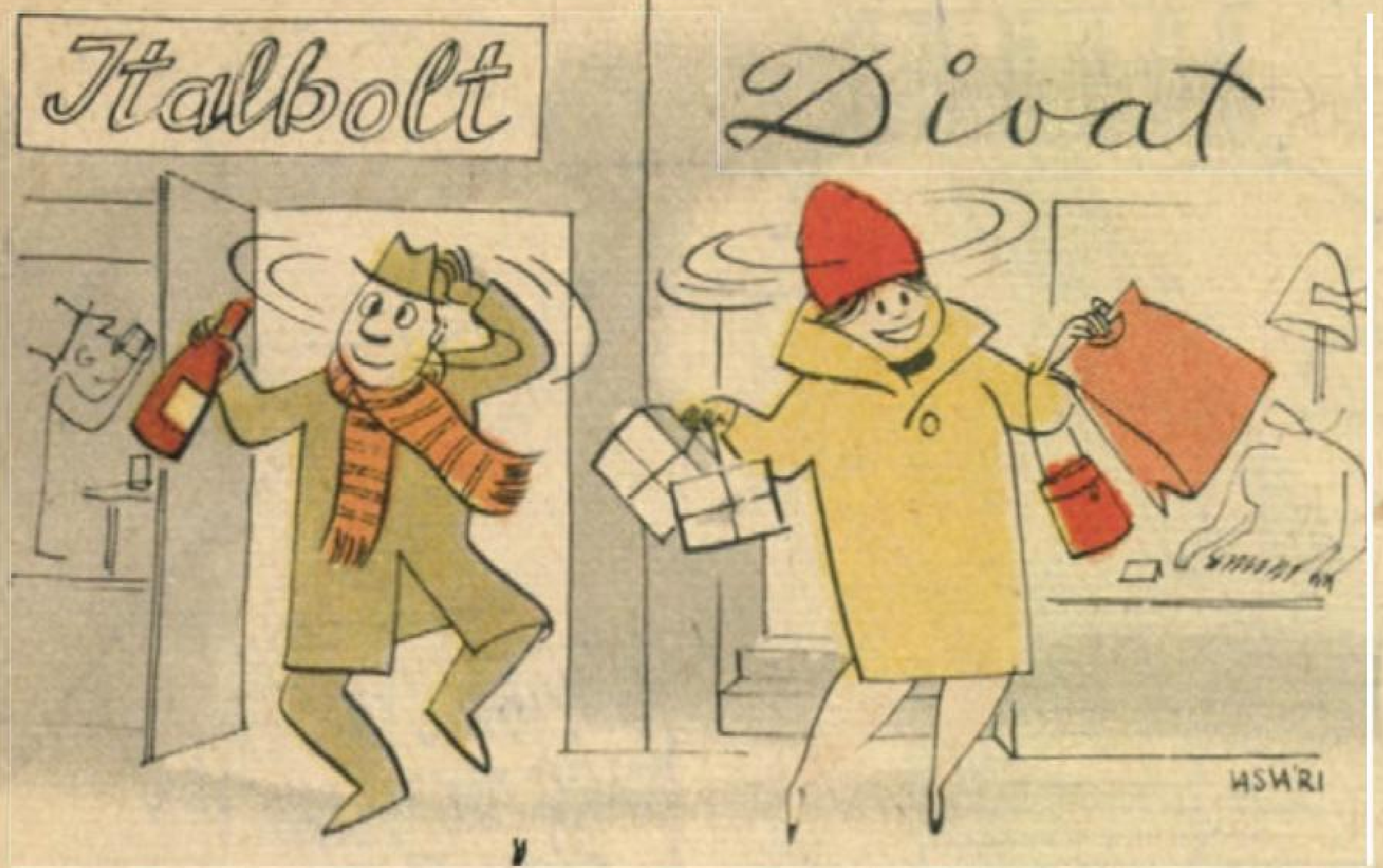

Egy absztrakt-kiállításon

Schwott Lajos rajza

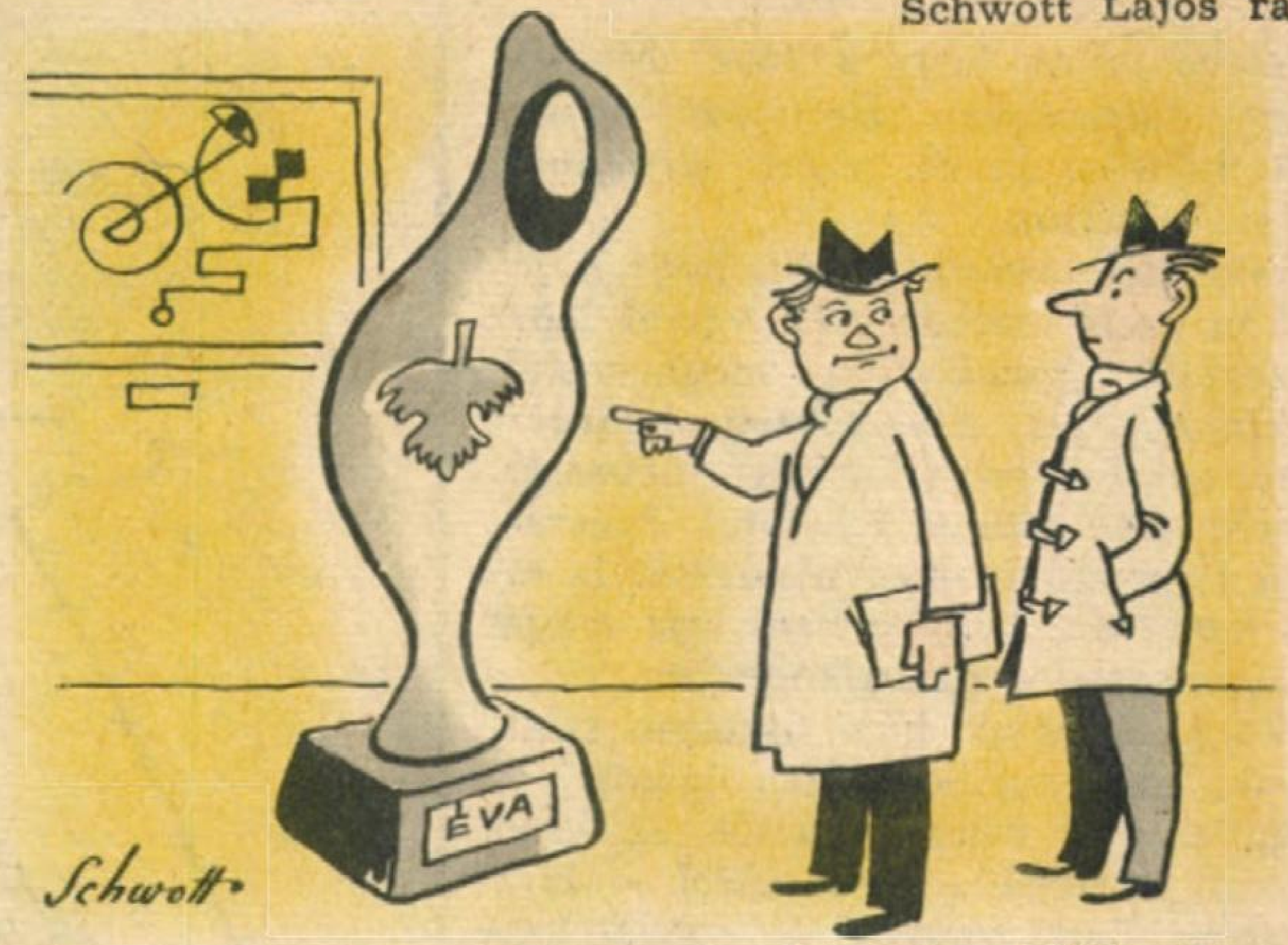

– Mit szólsz ehhez a naturalista megoldáshoz?

Lámát tenyésztenek a Hortobágyon

Hegedűs István rajza

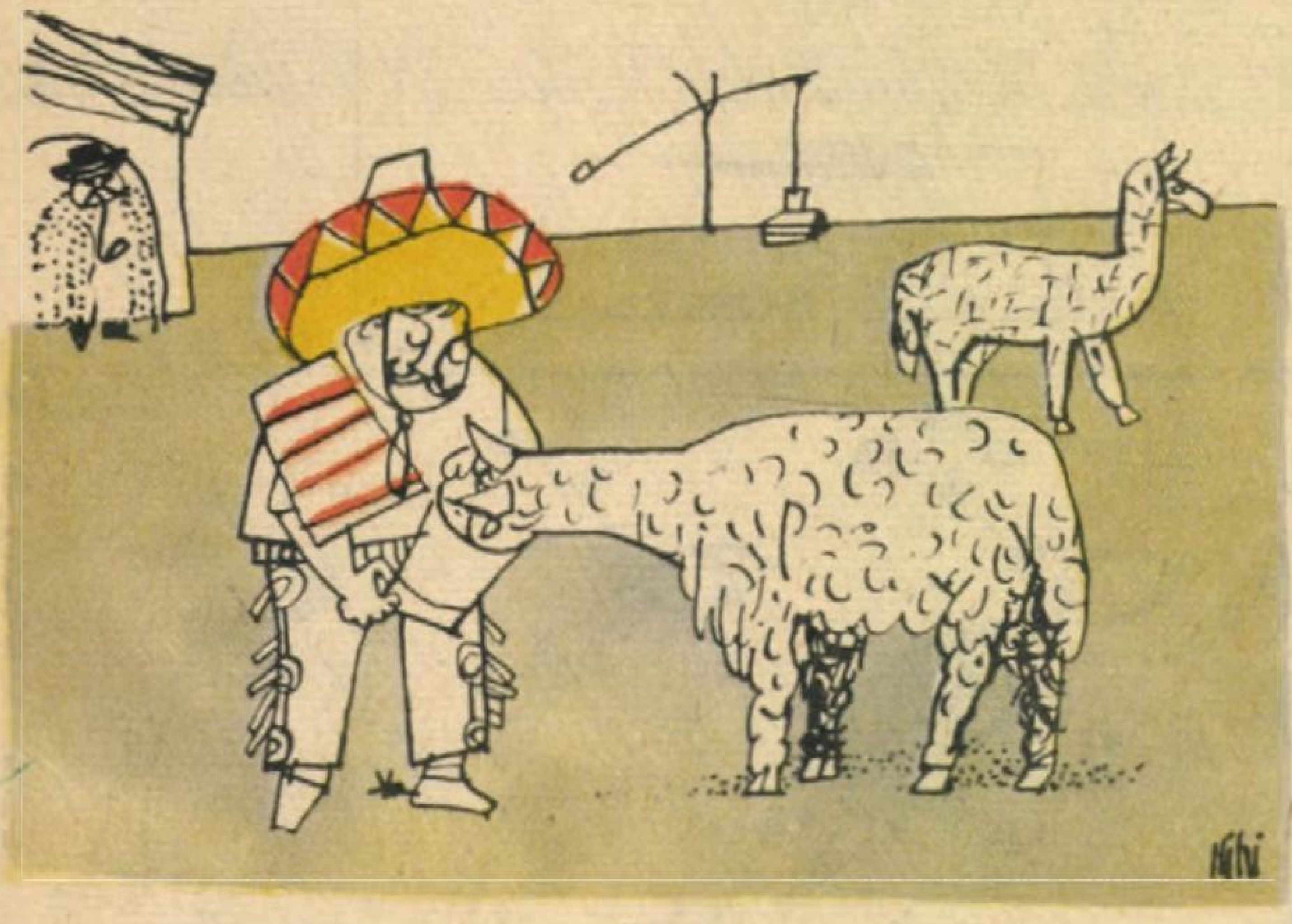

Stílszerű pásztor

A technika kora

Török János rajza

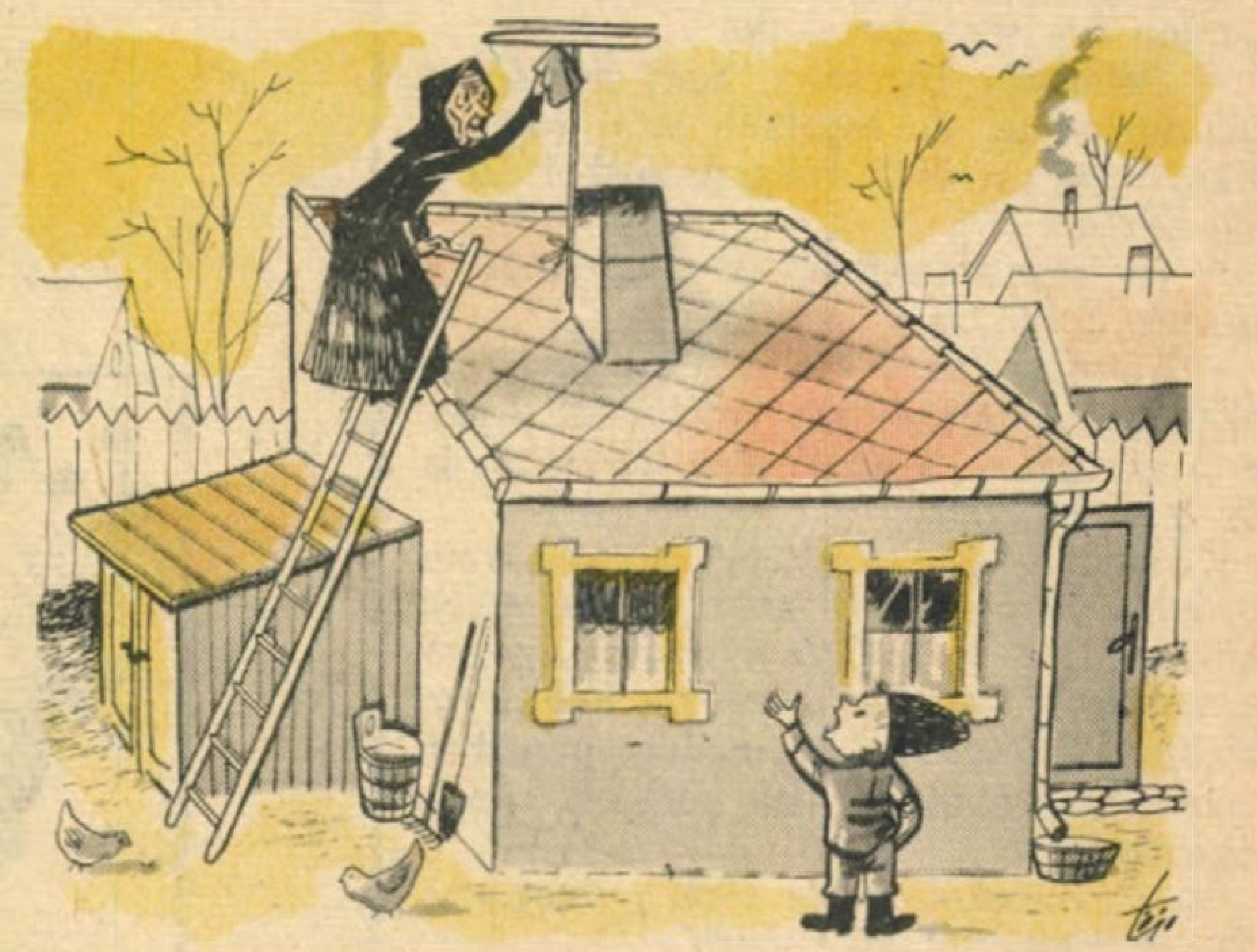

– Mit csinál nagyanyu az antennával?
– Letörlöm róla a port, hátha tisztább lesz a kép!

Hőmérséklet mínusz 6 fok

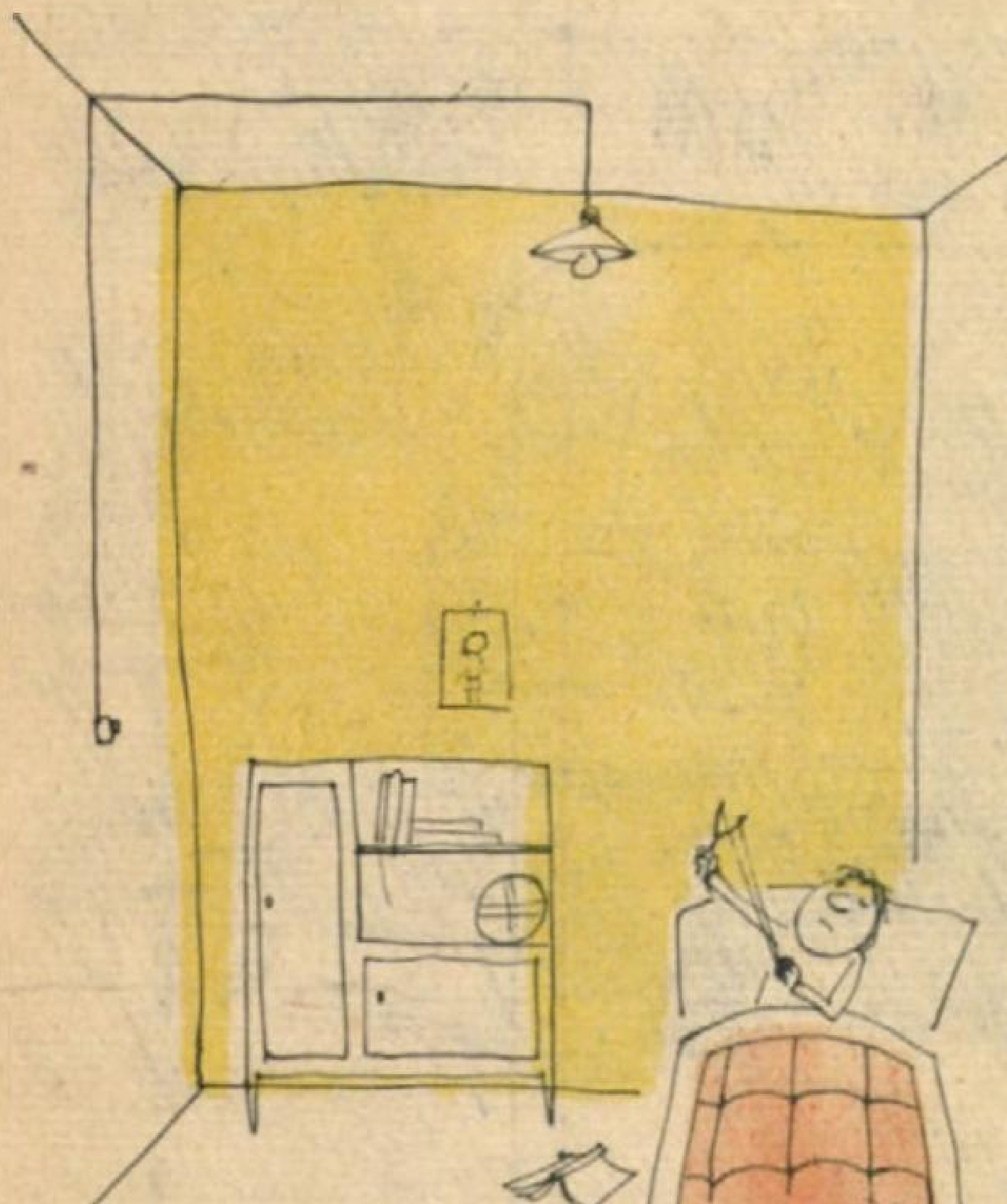

Villanyoltás

A humor KÖNYVÉBŐL

MUNKÁCSY MIHÁLY igen jó barátságban volt Andrássyval, a monarchia külügyminiszterével (ha ugyan nem fordítva állt a dolog). Andrássynak emiatt szemrehányásokat is tettek mágnáskörökből:

– Ugyan, hogy tudsz külügyminiszter létedre egy olyan piktorral barátkozni, aki nemrég még asztaloslegény volt?

– Neked megmondom, de előbb te is válaszolj egy kérdésemre. Rafael korában ki volt a külügyminiszter?

– Fogalmam sincs, kérlek.

– Na lám. De azt tudod, hogy ki volt Rafael.

●

I. FERENC JÓZSEF az 50-es évek derekatájt jónak látta, hogy engesztelő körutat tegyen a rebellis Magyarországon. A Bach-korszak hivatalnokai persze gondoskodtak róla, hogy mindenütt illő protokoll-pompával fogadják a gyűlölt uralkodót. Az egyik városkában is hivatalosan fölállították a diadalkapukat a legszívélyesebb föliratokkal.

A király útiprogramja azonban megváltozott, s úgy fordult, hogy az ellenkező irányban hajtatott be a városba, ahol a búcsúkapun ez a fölirat fogadta:

„ISTEN VELED!"

Azon pedig, amelyen távozott, így szólt a visszájára fordult üdvözlés:

„LEGSZERENCSÉSEBB NAPUNK!"

E heti hirdetésünk

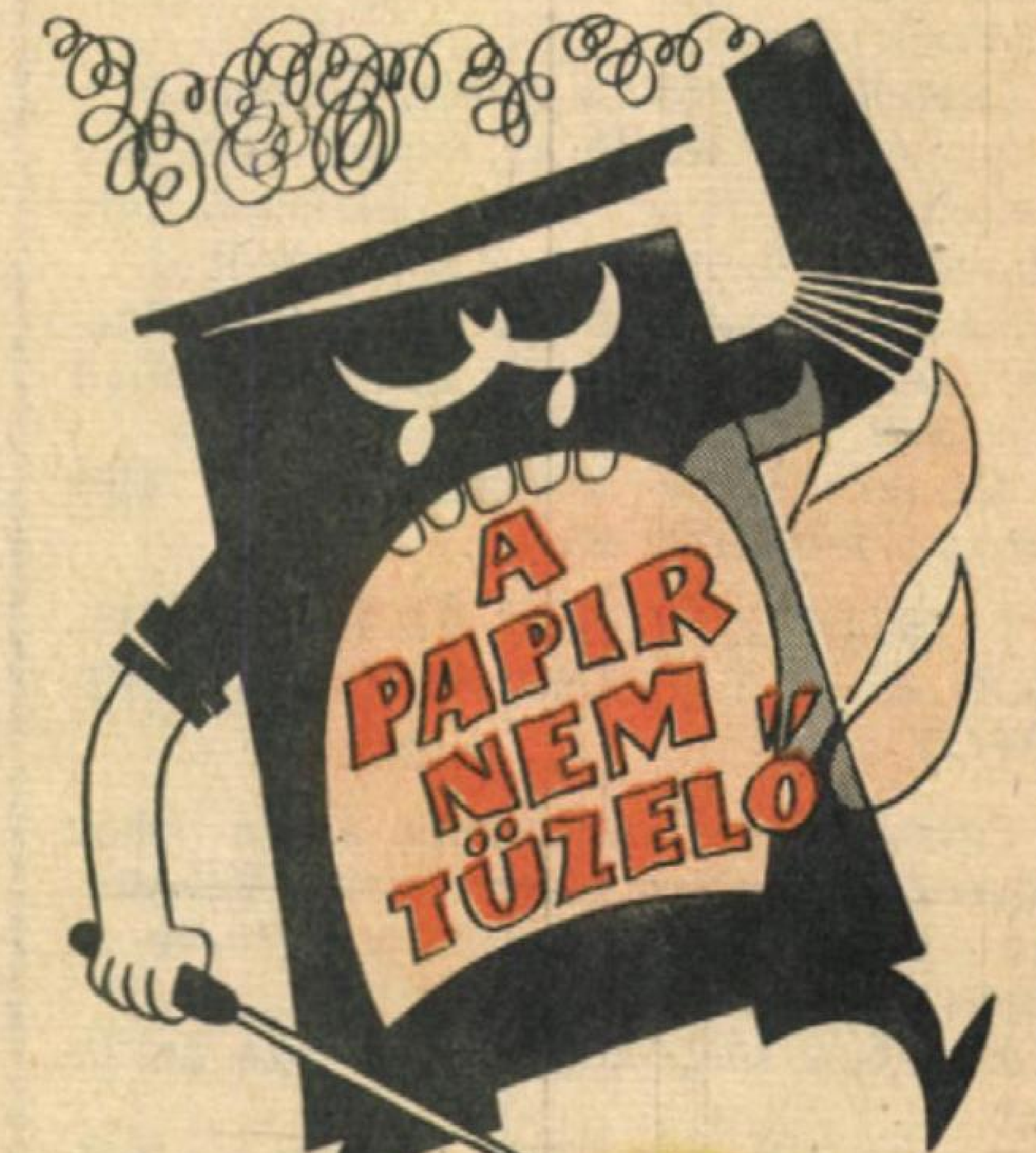

Amerikai fegyverszállítás Laoszba

Erdei Sándor rajza

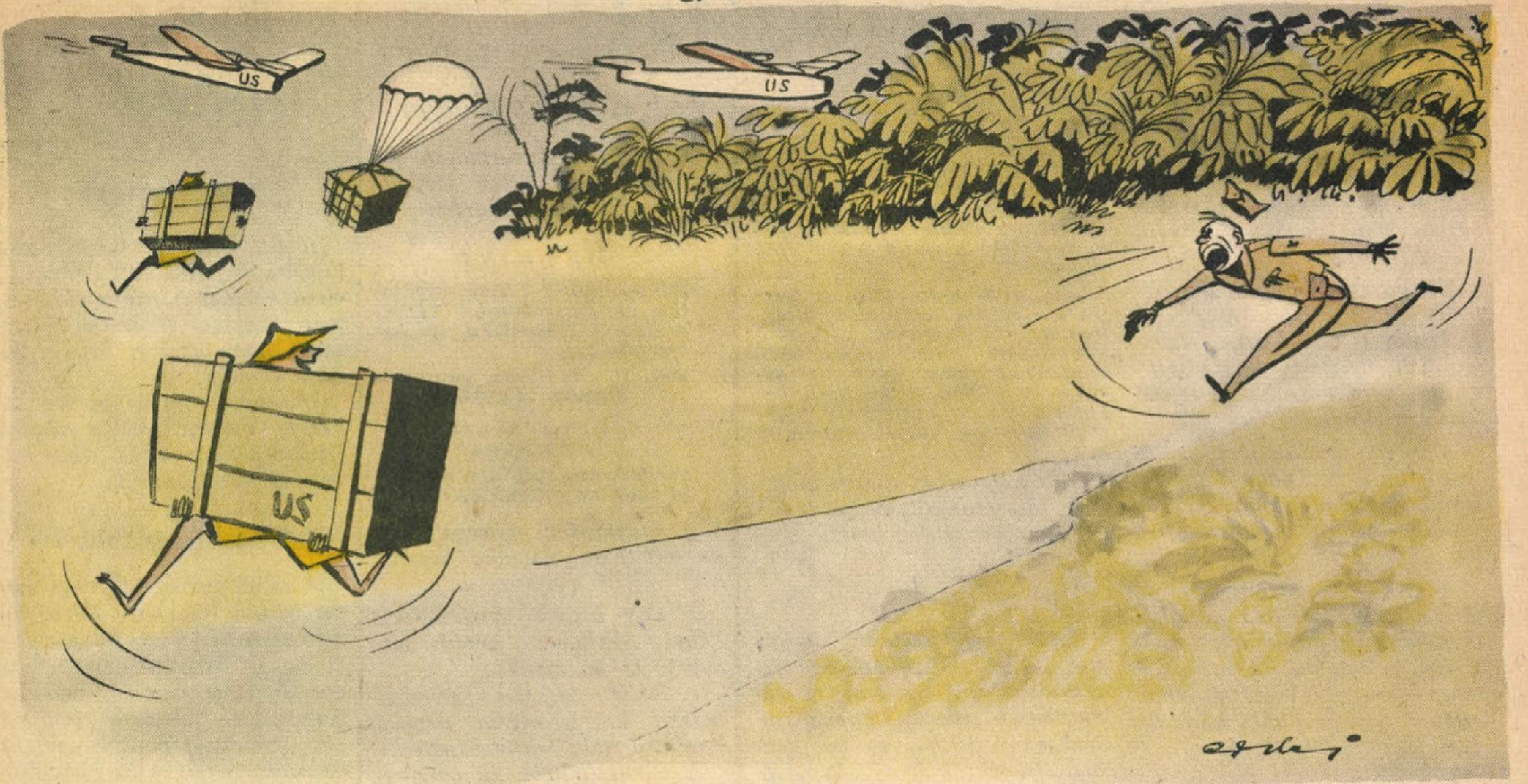

– Hé, tegyék le! Nem oda címeztük!

A szülők felelőssége

(Szívettépő szokvány-tudósítás fiatal bűnözőkről.)

Folyik a kihallgatás és lassan kibontakozik előttünk néhány szerencsétlen fiatalember tragikus sorsa. Hogyan lesz bűnöző a gyermekekből?

„Nem tudtam"

N. A. többszörös rablással vádolva áll a bíróság előtt. Amikor nem volt pénze, egy mellékutcában koldult. „Csak pár száz forintot" – mondta. Tehát először kért, és csak amikor nem adtak neki – de csakis akkor! –, ütötte le, és fosztotta ki az arra haladókat. Védekezéséből kiderül, hogy szüleitől heti 150 forint zsebpénzt kapott, amit egy 18 éves fiú természetesen nem tud úgy beosztani, hogy elég legyen. Amikor a bíró megkérdezi, miért nem próbált becsületes úton pénzt szerezni, csodálkozva néz: „Nem tudtam, hogy nem szabad leütni és kifosztani az embereket." Íme, a szülők bűne, akik nem világosítják fel gyermekeiket, hogy mit illik és mit nem illik tenni.

A vádlott sír

Többrendbeli erőszakos cselekedet elkövetése miatt került ide J. B. is. Apja, szigorú ember, semmit nem engedett meg neki. Ha társait megverte, apja felpofozta. Ha belövöldözte az ablakokat, apja felpofozta. Nem csoda, hogy ráragadt apja durvasága. Bűne: elhagyott utcákon magános nőket inzultált. Amikor a bíró megkérdi, hogy minden nőt molesztált-e, a vádlott tagadóan rázza a fejét: „Nem minden nőt, csak aki arra jött." J. B.-nek Sóderpusztán két törvénytelen gyermeke van. A többi kerületről nem tud pontos adatokat mondani. Amikor közlöm vele, hogy tetteiért elítélhetik, ártatlan gyermekszemeiből könnyek záporoznak: „És ki fizet akkor tartásdíjat a gyermekeimért?" – kérdi. Ezek a könnyek egy pofozó atyát vádolnak.

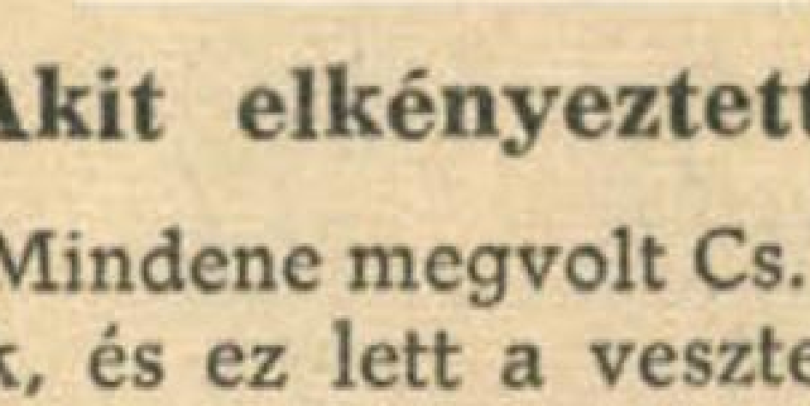

Akit elkényeztettek

Mindene megvolt Cs. Gy.-nek, és ez lett a veszte. Az elkényeztetett, polgári jólétben nevelt gyermekre mindent ráhagytak, izgalmas élmények után vágyott. Bandát szervezett, kisforgalmú utcákon félig levetkőztettek egy-egy járókelőt, és úgynevezett „piros alsó" játékot játszottak velük. Az áldozatok, ha ülőmunkát végeztek, hetekig nem tudták hivatalukat betölteni. Ki a felelős a munkakiesésért? Az apa, aki néhány kemény pofonnal egyenesbe igazíthatta volna gyermeke sorsát. A felelőtlen szülők bűnös mulasztása taszította a lejtőre Cs. Gy.-t.

Rejtélyes eset

A rejtélyes eset C. C., az utolsó vádlott. Sikkasztott, lopott, betört, fosztogatott, gyújtogatott, és ölögetett. Amikor megkérdezem, hogyan bántak vele szülei, vállat von. Nincsenek szülei. Árva gyerek, féléves kora óta. Senki nem nevelte, csak úgy nőtt, mint vadvirág a mohos sziklák között. Ő a legszerencsétlenebb. Hiszen, ha nem voltak szülei, akkor kit vádoljunk a bűnökkel, amiket elkövetett? Talán őt magát okoljuk? Okoljuk talán magát őt? Magát okoljuk talán? Őt?! Magát?! Ötet?! Okoljuk?! Magát ötet?! Ötetet?!! Nem! Nem! Az nem fér bele a mi szentimentálizmusunkba! Nem fér! Bele! Nem fér!

Kékvölgyi Vilmos

Eladó lány konyhakész állapotban

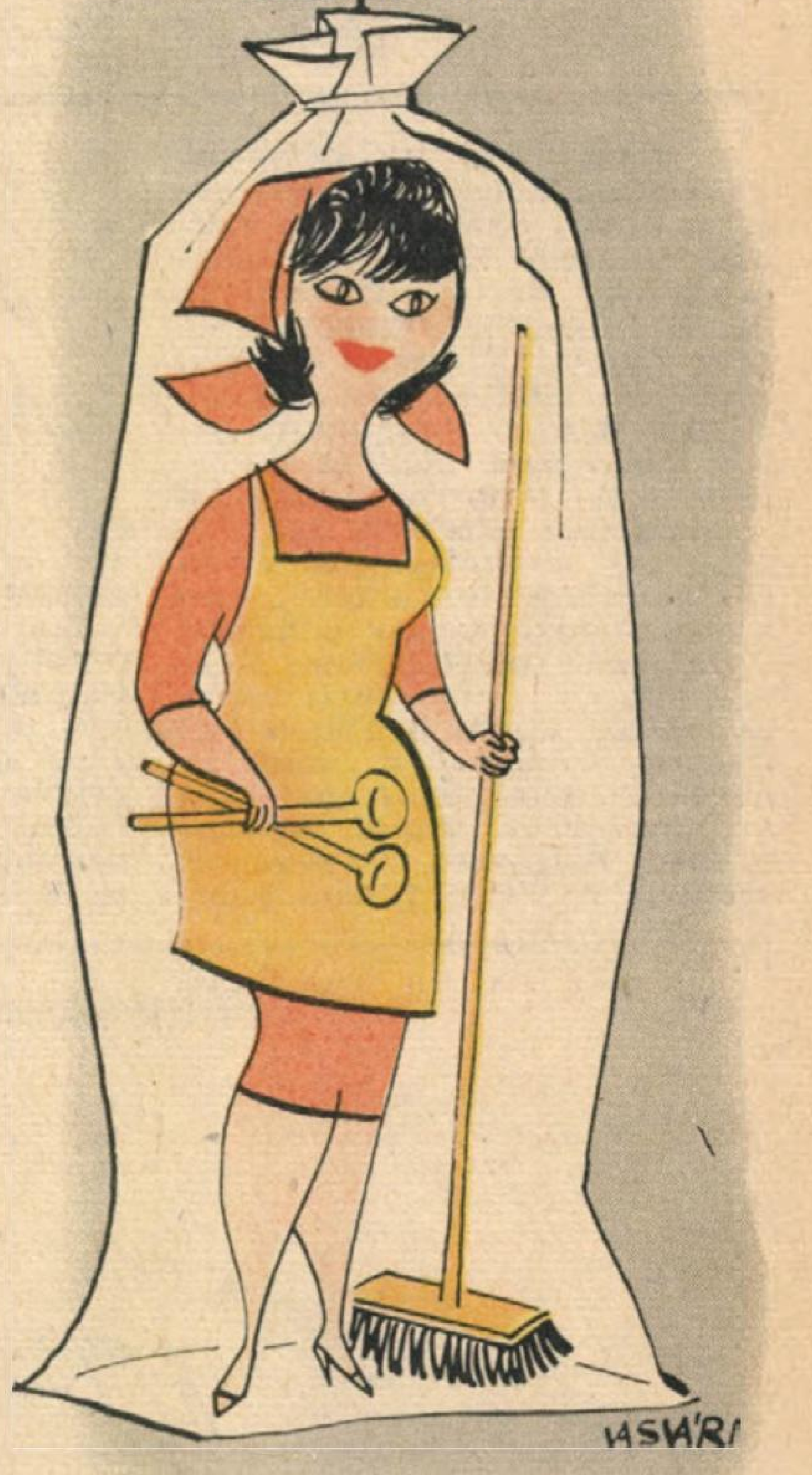

Miért nem szerez zenét Rihter?

Szvjatoszlav Rihternek, a világhírű szovjet zongoraművésznek óriási sikere volt amerikai hangversenykörútja során. Sőt nemcsak játékával, hanem kedves, szerény nyilatkozataival is meghódította az amerikai sajtót. Megkérdezték tőle például, hogy ő maga miért nem szerez zenét. Rihter így válaszolt:

– Szívesebben játszom jó zenét, mint szerzek rosszat.

Le a bürokráciával

Nem rejtvényesten történt

Végre sikerült megvennünk! A két szép, modern heverő már ott áll a szobánk közepén, várva, hogy végleges helyére tegyük.

De korai az öröm. A politechnikai oktatásban még nem részesülő felnőtteknek is házilag kell elvégezni a „Gellért" típusú sarokheverők befejező összeszerelő munkáit.

A munka rendkívül egyszerű. Egy papírzacskóban néhány furcsa formájú vaslapocskát s néhány csavart mellékelnek a heverőhöz. No meg a leírást.

Ez a leírás három pontból áll. A bevezető első pont ismertetését helyszűke miatt mellőzöm, a második és harmadik pont megfejtéséhez azonban ezennel segítőtársakat keresek. Tehát:

„. . . 2. A támasztó vasalás behelyezése a heverő állvány vasalásában. Ez alulról történik a káva mögé benyúlva, a vasalás részére készített vájaton kibújtatva úgy, hogy a kárpitos ráma rögzítésére szolgáló előre hajlított furatos nyúlvány a kárpitráma és az alsó ütközést szolgáló L alakú nyúlvány kifelé a rövid káva felé nézzen.

3. A kitámasztó vasalás kárpitos keretbe rögzítése facsavarral. (A facsavar helyett a kárpitráma hátsó lapján lévő hosszúkás résen halad keresztül s ez rögzíti a támasztó vasaláson előre elkészített fúrat segítségével a kárpitosrámát.)"

Aki megszerzi, aki megfejti, aki összerakja: megérdemli, hogy megpihenjen rajta!

Z. L.

Ui.: Helyesbítek! Mégis megfejthető. E pillanatban értesülök, hogy egy ismerős házaspárnak sikerült. Éppen szabadságon voltak, és két nap alatt összerakták a heverőt. Igaz ugyan, hogy ők némi előnnyel indultak, lévén mindketten – a férj is, a feleség is – mérnökök.

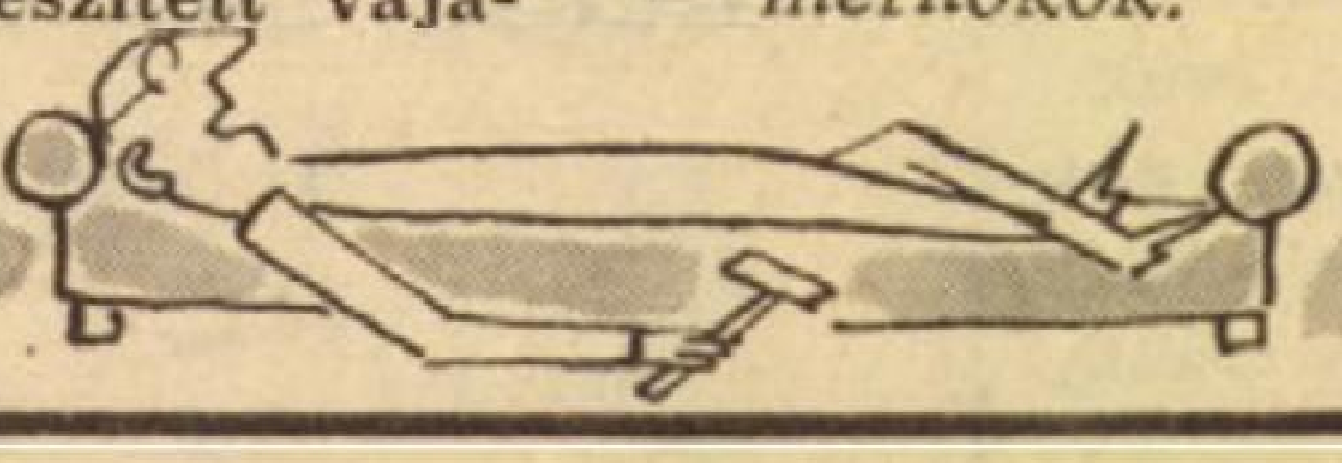

Kedves Ludas Matyi!

A Magyar Agrártudományi Egyesület múlt héten szétküldött meghívójából idézem:

MEGHÍVÓ

Egyesületünk Állattenyésztők és Állatorvosok Társasága a Gépesítési Társasággal

1961. február 3-án, pénteken délelőtt 10 órakor

szarvasmarha ankétot

rendez, amelyre ezúton hívja meg az érdeklődőket.

A meghívóval kapcsolatban az alanti problémáim támadtak:

1. Egy megye maximálisan hány marhával képviselteti magát az ankéton?

2. Részt vehet-e minden marha, korra, súlyra, nemre, hozamra való tekintet nélkül?

3. Ellátásunkról ki gondoskodik? Kapnak-e a résztvevők legalább néhány takarmányrépás szendvicset?

Riska

Hol a pénzem?

A Borsod megyei Mélyépítő Vállalatnál dolgoztam mint segédmunkás, ahonnan még 1953-ban eljöttem Maradt a vállalatnál 60 forint tartozásom. Utána Pesten helyezkedtem el, és a vállalat követelte a tartozást. Nem találtak meg azonnal, és így később végrehajtó jelent meg nálam, hogy az akkorra már 120 forintra növekedett tartozásomat fizessem ki. Átadott egy csekklapot, amelyen a 120 forintot 1954. október 4-én a váci Járási Tanács pénzügyi osztályának megküldtem. Legnagyobb meglepetésemre, ugyanerre a már kifizetett tartozásra munkaadóm mult év november havi fizetésemből 137 forintot levont. Miután én napközben dolgozom, a feleségem ment el a Járási Tanács pénzügyi osztályához reklamálni, ahol a visszajáró pénz helyett az alábbi igazolást kapta:

„Városi Tanács VB Pénzügyi Osztálya igazolja, hogy 1954. X. 4-én lefizetett 120 forintos összeget, tekintettel arra, hogy öt éven belül azt nem kereste, elévülés címén 1960. évben VII. hóban a 101.601—70. P. M. egyenesadók bevételi gyűjtőszámlára Bpest át lett utalva 5905.50 Ft-os végösszeggel. (Id. átf. 23/1958. tétel alatt.)

Vác, 1960. december 27.

Komlós Ilona
adófelügyelő"

Nem értem az egészet. Én befizettem a követelt összeget. Az igazolás szerint a Járási Tanács ezt meg is kapta, de nem küldte el a Borsod megyei Mélyépítő Vállalatnak, hanem elévülés címén, 1960-ban, egy budapesti gyűjtőszámlára utalta át. Ha már ezt valamilyen okból kifolyólag ekként cselekedte a Járási Tanács pénzügyi osztálya, akkor utaltassa vissza, mert a fenti igazolásból én még mindig nem tudom, hol is van tulajdonképpen a pénzem.

Vámos Károly
Vácbottyán

Félresikerült értekezlet

Toncz Tibor rajza

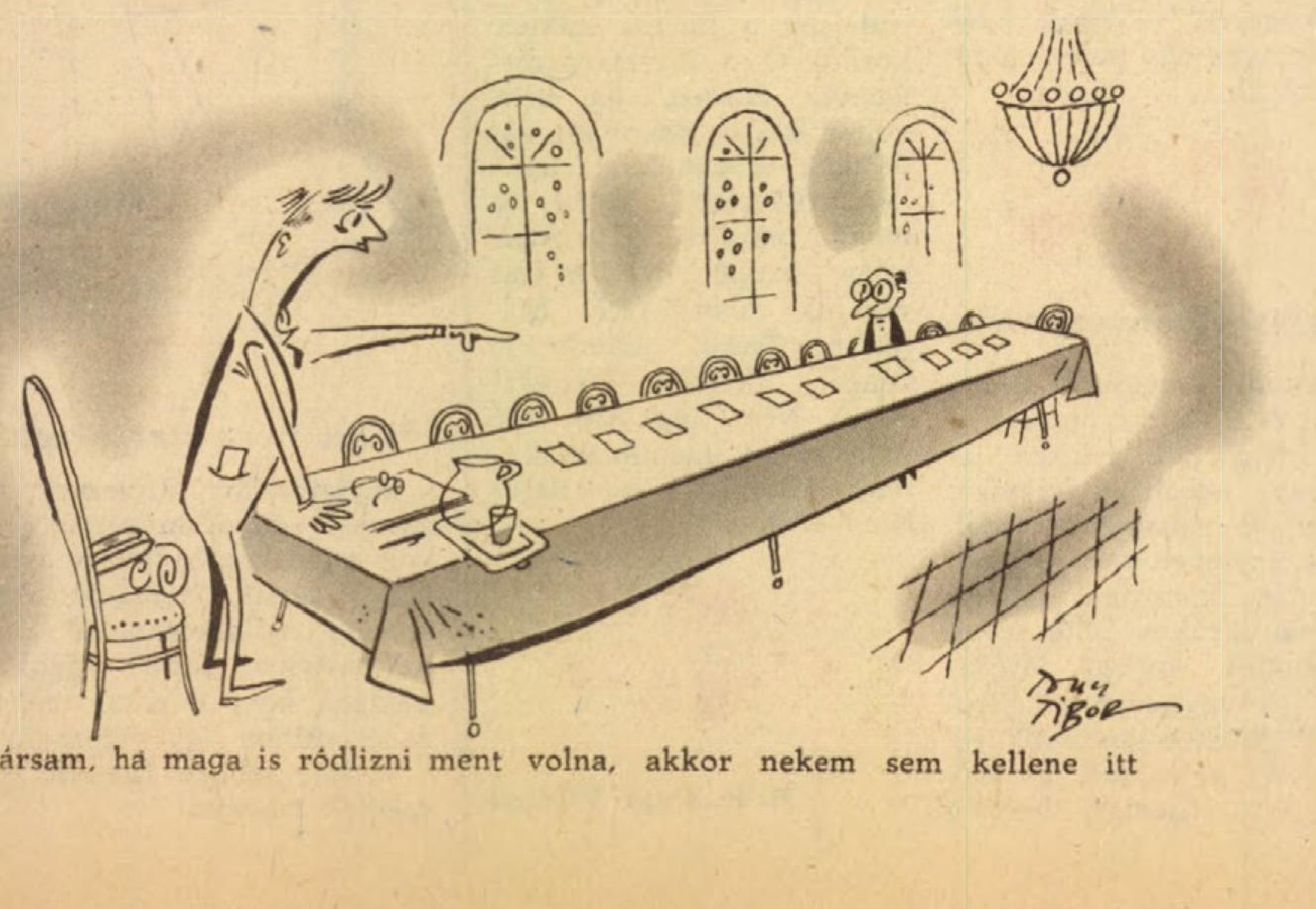

– Kartársam, ha maga is ródlizni ment volna, akkor nekem sem kellene itt lennem! . .

Ezt olvastuk

Nagy szerep!

A Rádió és Televízió újság közölte az „Aki szelet vet . . ." című színdarab szereposztását, mely szerint: Matthew Harrison: Deák Sándor, Brady: Bilicsi Tivadar.

Micsoda pompás szerep lehet ez, melynek külön színész játssza a kereszt- és külön színész a vezetéknevét!

●

Balszerencsés földrész

A rádió egyik vasárnapi műsorában a felolvasó szerző ismét az Antarktiszt süllyesztette el – az Atlantis helyett! Az eset annál szomorúbb, mert az Antarktisz jelenleg földünk egyetlen olyan pontja, ahol az emberek, nyelvre és állampolgárságra való tekintet nélkül békés, tudományos együttműködésben élnek.

●

Szépen elképzelt lovastiszt

A Népszava tárcájában egy lovastiszttel ismerkedünk meg, ki „sűrű, fekete fickó volt, ördögi tűzzel a fekete szemében, s gyilkos dölyffel, amely különösképpen a viaszkos, hegyes, fekete bajsza hegyén lebegett".

A jelzett lovastisztet írója igazán szépen a tolla bajszára tűzte!

●

Szép kis háztartás!

Az Esti Hírlap piaci jelentésében hírül adja, hogy „Hónaposretekből 30 ezer, salátából 20 ezer, paprikából kettő és fél, paradicsomból ötezer *tő* kerül hamarosan a pestiek asztalára."

Mi szükség van az ebédlőasztalokra tövestül rakni a zöldségféléket? Vagy ezentúl cserépben fogják felszolgálni az éttermekben a hónaposretket???

●

Veszedelmes brosúra

A Közlekedésrendészet egy kis füzettel lepte meg az iskolásgyermekeket, az utcai közlekedés fontosabb szabályairól. A közlekedést ábrázoló rajzos klisét azonban *fordítva* nyomták a füzetbe, s így a képen, az úttesten áthaladó kisgyermek pontosan ellenkező oldalra ügyel, mint ahonnan a járművek érkezhetnek!

A kis füzetet exportálni kellene Angliába! Ott még baloldali közlekedés van.

Kalocsai színek és kalocsai árnyak

Múzeum

Leszállok az autóbuszról, és andalgok a hóborította, hangulatos városka közepe felé. A fővárosban látott sok bontott formájú, rafinált színpadi és egyéb műalkotás után lelkem egy kis tiszta népművészetre áhítozik. Igazi kalocsai hímzésekre, csipkékre...

– Merre van a múzeum? – kérdem tehát a legelső bennszülött-külsejű járókelőtől, akiről azonban csakhamar derűsen azt gondolom: nyilván külszülött-bensejű, mert hiszen fogalma sincs róla, merre van a múzeum.

De amikor a tizedik járókelővel is így járok, elkomorodom. Immár kétségtelen: a kalocsaiak nem tudják, hol a saját múzeumuk. És szinte szemrehányóan szólítom meg a tizenegyediket:

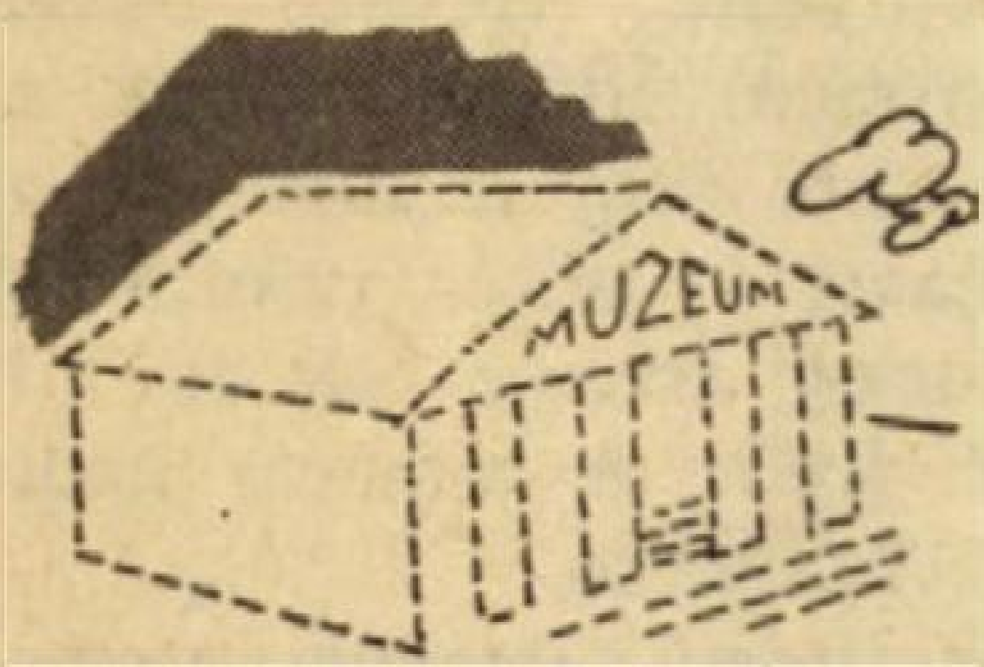

– Kérem, meg tudja mutatni nekem a múzeumot?

– Nem, sajnos – feleli –, pedig én vagyok az igazgatója...

– Mégse? – hüledezem.

– Mégse. Ugyanis már régóta nincs múzeumunk. Az egyébként gazdag anyagot a régi helyiségből ki kellett költöztetni, az újat már kijelölték ugyan, de bizonytalan messzeségben van a beköltözésnek még a reménye is.

Addig pedig, akinek olyan szerencséje van, mint nekem és véletlenül találkozik az erre is kész lelkes múzeumigazgatóval: elmeséltetí magának, mi minden érdekesség *volna* látható...

Népművészeti-bolt

Sok-sok látogató szeretne vásárolni magának emlékül, másoknak ajándékul valami szép, művészi emléktárgyat. De nincs ilyesmit árusító bolt sem, pedig már a helyi újság is régóta szorgalmazza megnyitását. E téren jelenleg még reménytelenebb a helyzet, mint a múzeum körül. Nincs még boltvezető sem...

Bedolgozó művészek

A Népművészeti és Háziipari Szövetkezet sok száz Kalocsa környéki asszonyt foglalkoztat. Gyakran sorban állnak, hogy átadhassák hímzett, horgolt munkáikat. A „zsüri" szigorú – a művek nagyobb része exportra kerül –, mégis keveset kell visszautasítania. A sok gyönyörű holmi közül nekem legjobban egy csipkés, nagyon bő női ruhadarab tetszett; a neve is ízes, tréfáseredetű: *tülemálló.* Ugyanis leendő kismamák viselik azokban az időkben, amikor bizony joggal mondhatják ruháikra: no, már jól eláll tülem...

1961...

Egy Kalocsa környéki férfit is láttam – no, nem éppen hímzett népviseletben... A legmodernebb szabású zakó, cipő volt rajta; nadrágjának szára pedig hogyismondjamcsak... mintha egy kicsit túlságosan *hezzámtapadó* lett volna...

A durcás vállalat

A Kalocsa és Vidéke című lap az elmúlt évben többször megbírálta az egyik helyi vállalatot, kérdéseket tett fel: nem lehetne-e a munkát így vagy amúgy megjavítani? És többször meg is dicsérte – de azok egyetlenegyszer sem válaszoltak.

A sajtót mindenütt segíteni kész jó rokonnak ismerik, akinek még korholó soraira is illik válaszolni. De ha a szóban forgó vállalat még a dicsérő sorokat is elereszti a füle mellett, akkor kétségtelenül kiérdemli az „Ország Legdurcásabb Vállalata" csöppet sem megtisztelő címet...

Pingáló asszonyok utóda

A virágokkal telepingált falú híres kalocsai szoba lassan kimegy a divatból. A festett kemencét felváltotta a kályha, a tulipántos ládát a kombinált szekrény annál a parasztcsaládnál is, amelyet meglátogattam. Éppen moziba készülődtek. A fiatalasszony a tükör előtt állt.

– Egyik nagyanyám híres pingáló asszony volt... – mondta, betűzve utolsó hajtűjét.

– És maga? – firtatom. – Nem próbálkozott meg soha hasonlóval?...

– Baromfigondozó vagyok a téeszben...

– Pedig biztosan örökölt valamit a nagymama tehetségéből...

– Nem mondom, hogy nem... – felelte pajkosan –, néha sort is kerítek rá, tessék csak idenézni!

Avval toalett-asztalkájáról rúzst vett kezébe, és lecsavarva a kupakját, pingálni kezdett...

Dunai Ferenc

Háry János legújabb meséje

Szegő Gizi rajza

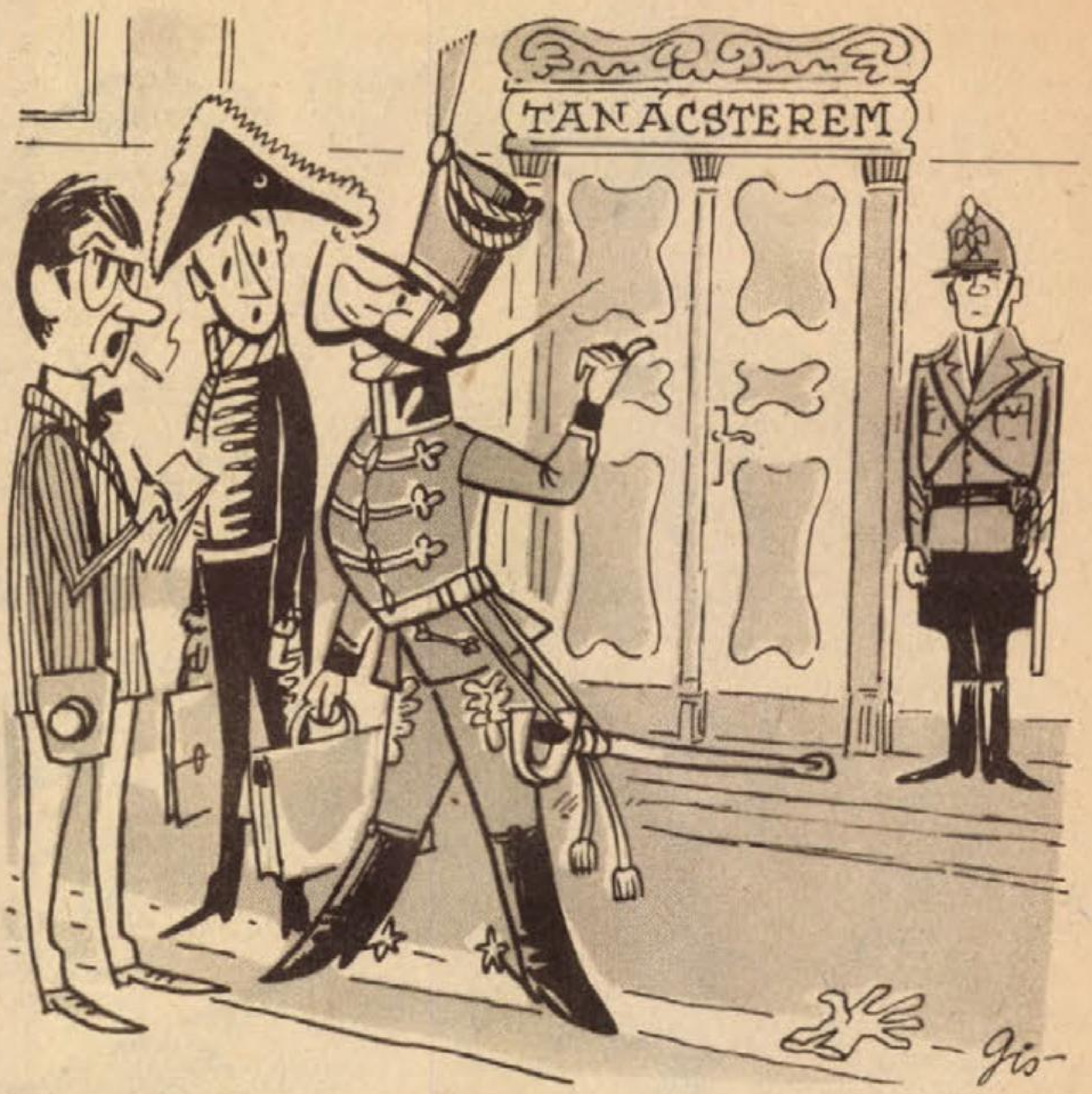

– Ne tessék lármázni! Strauss nyugatnémet hadügyminiszter úr a leszerelésről tárgyal bent...

Ha egy nő szerelmes...

Toncz Tibor rajza

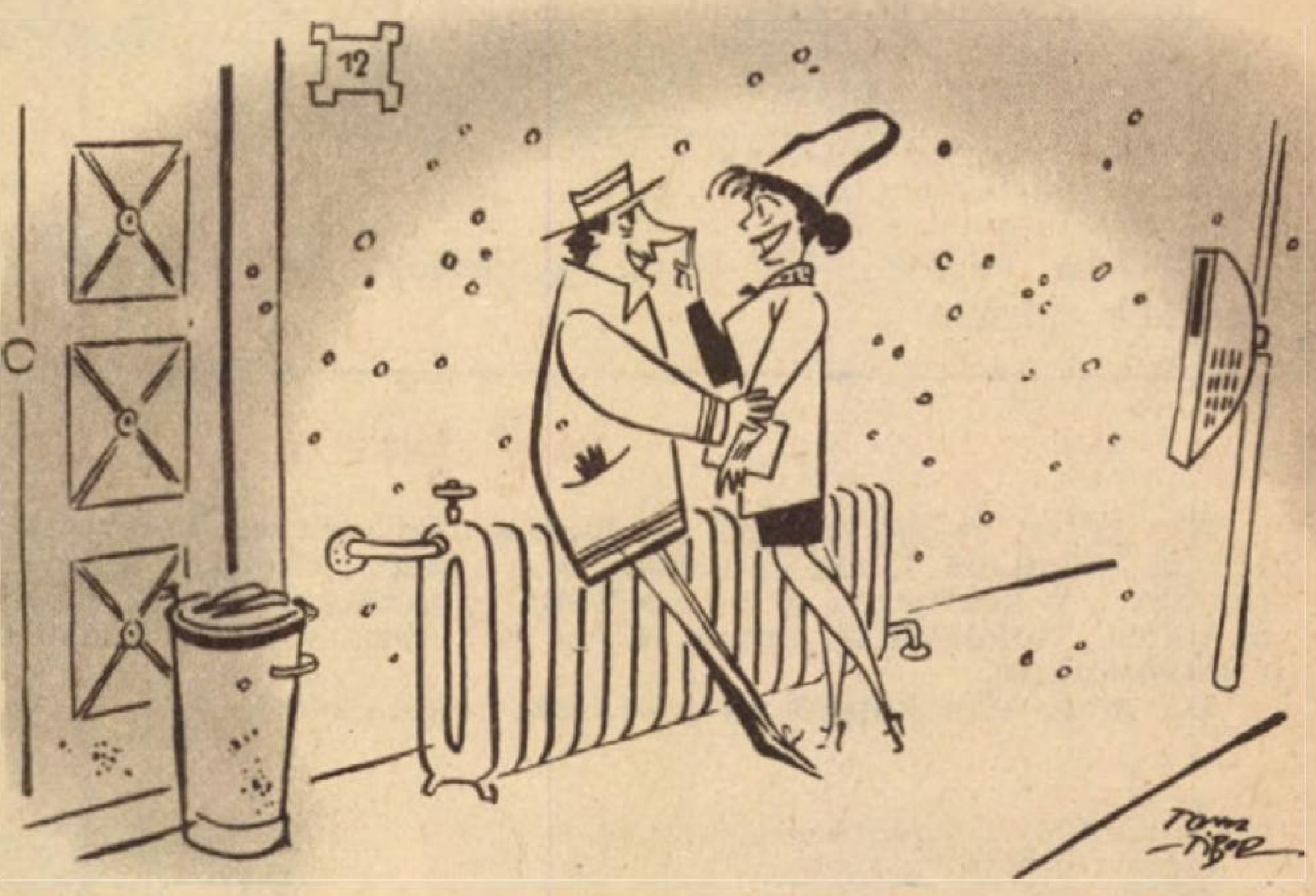

– Ne felejtse el, Pista, hogy ezt a fűtőtestet ide a ház elé én jártam ki...

Korszerű üzem

Balázs-Piri Balázs rajza

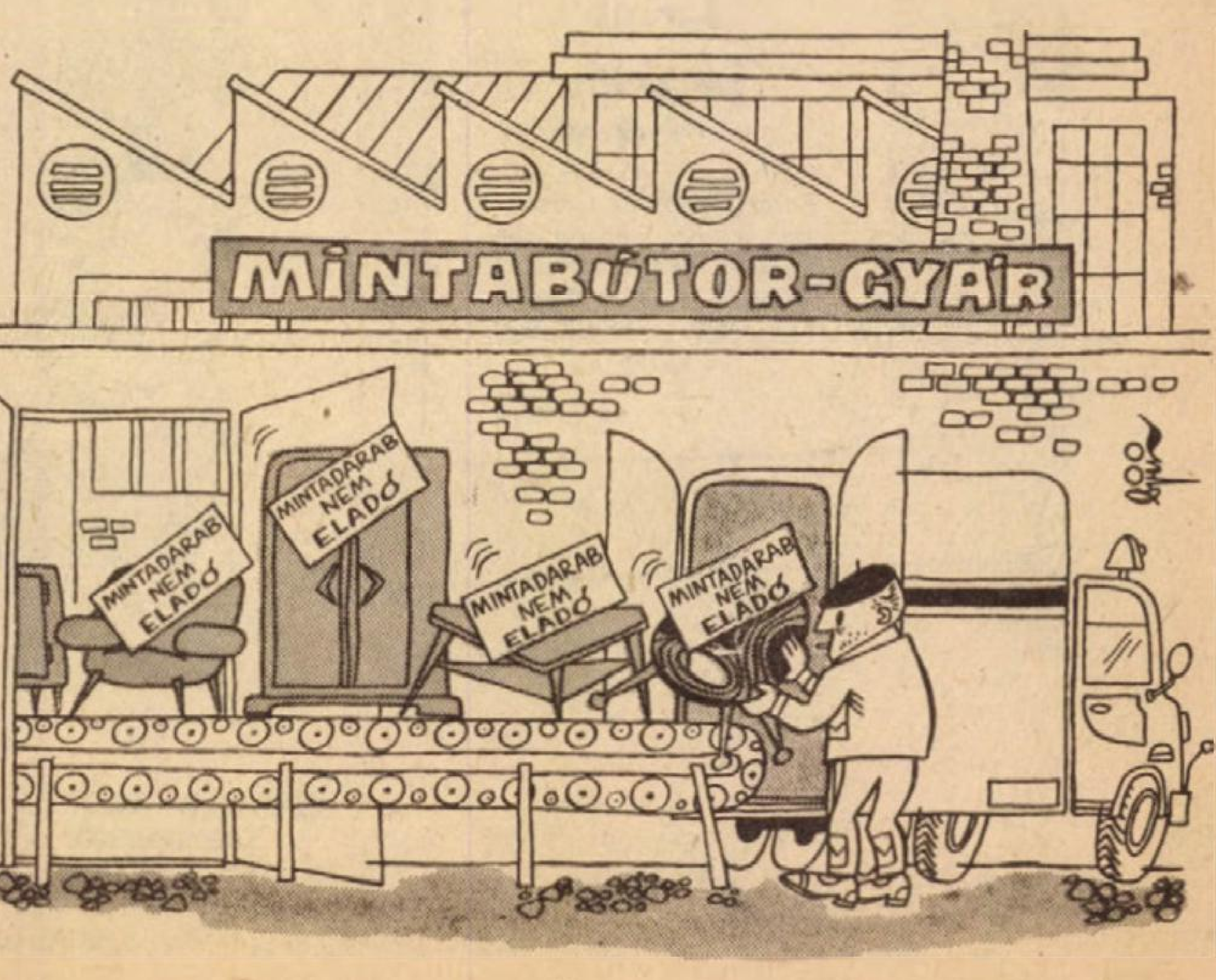

Iván és Joe

Pusztai Pál rajza

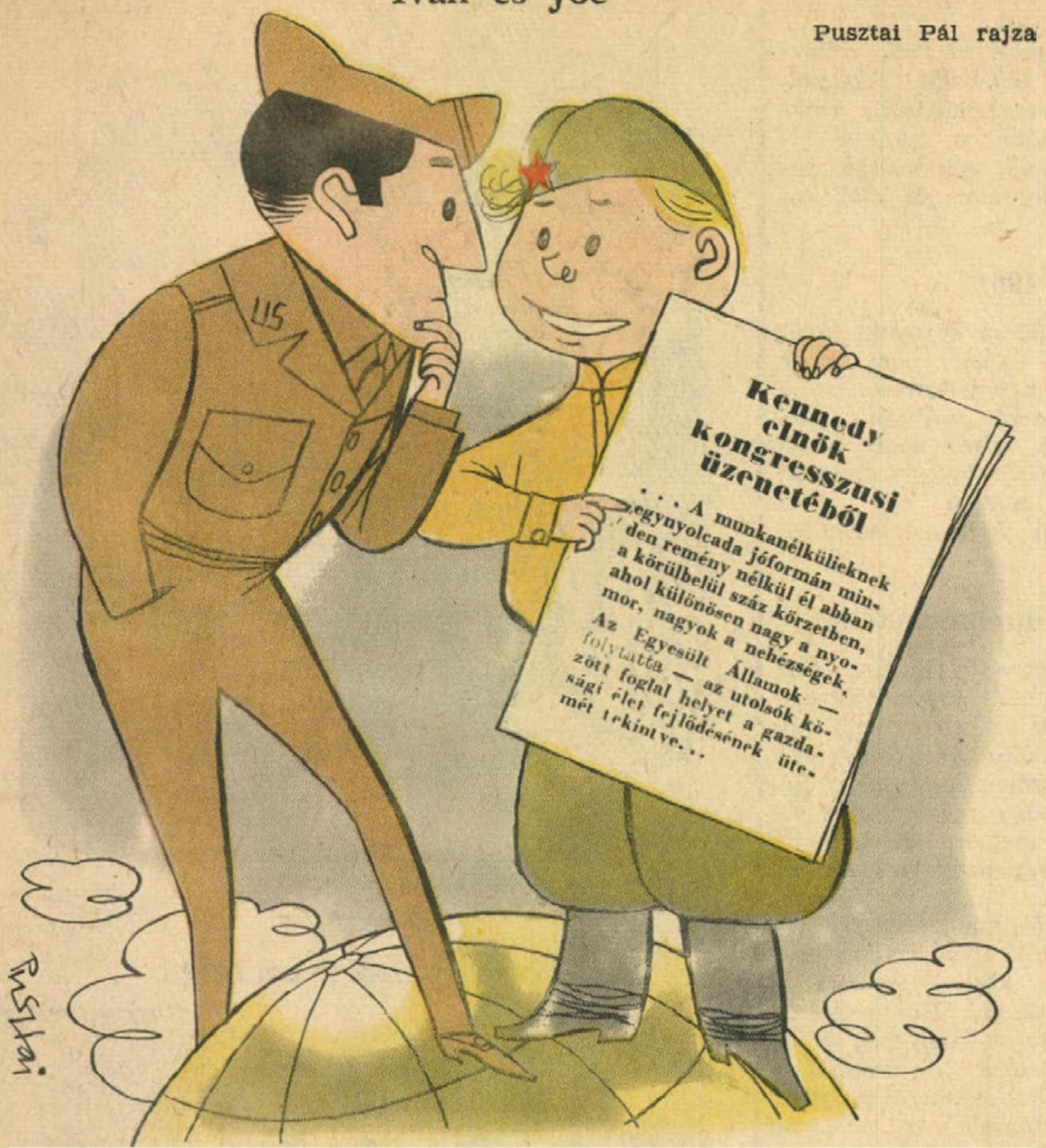

. . . A munkanélkülieknek egynyolcada jóformán minden remény nélkül él abban a körülbelül száz körzetben, ahol különösen nagy a nyomor, nagyok a nehézségek. Az Egyesült Államok — folytatta — az utolsók között foglal helyet a gazdasági élet fejlődésének ütemét tekintve. . .

– Már kezdünk közeledni egymáshoz, Joe! Nekünk is pont ugyanez a véleményünk rólatok!

Hol látták ?

Két héttel ezelőtt lapunk címlapján körözvényen kerestettük az újonnan épült házakban fellelhető hibák felelősét. Azt írtuk: „Utoljára a tervezőirodában látták, prémiummal a kezében". A tervezővállalatok tiltakoztak: a felelősség nem őket, hanem az építési vállalatokat terheli. Ezért hát most a korábbi mellé egy másik körözvényt is kibocsátunk.

Ha most sem kapjuk el a tettest, akkor soha!

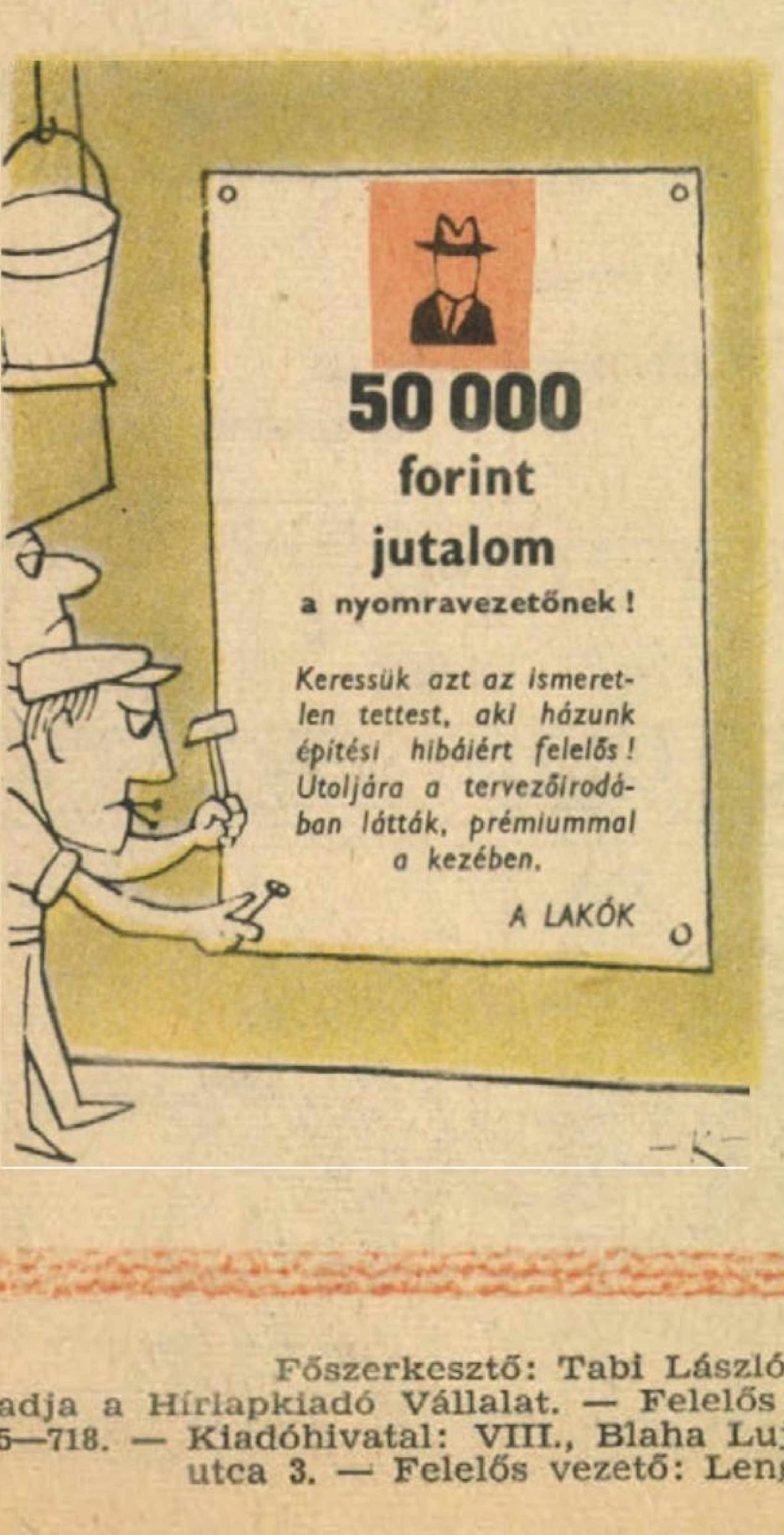

Keressük azt az ismeretlen tettest, aki házunk építési hibáiért felelős! Utoljára a tervezőirodában látták, prémiummal a kezében.

A LAKÓK

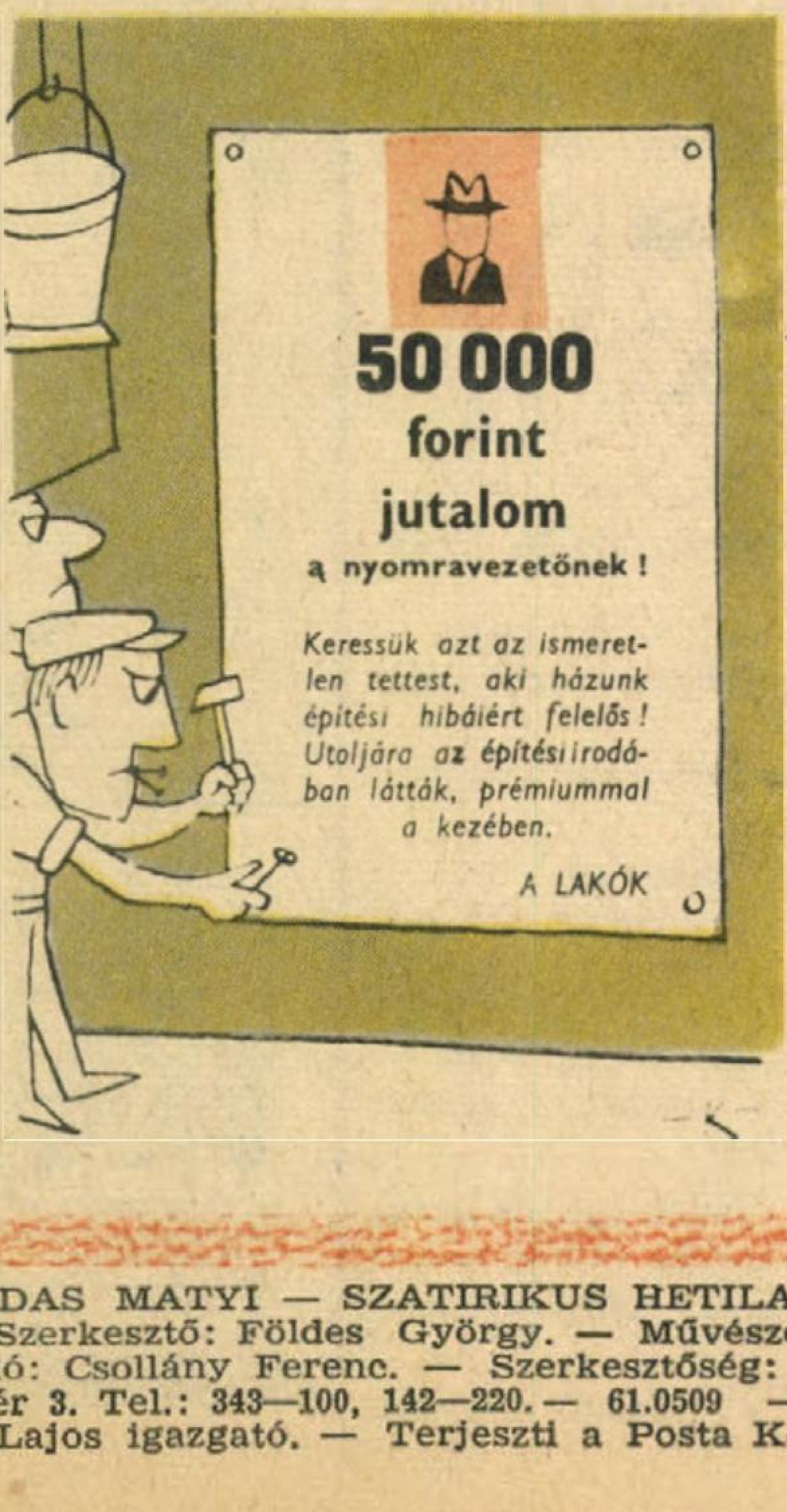

Keressük azt az ismeretlen tettest, aki házunk építési hibáiért felelős! Utoljára az építési irodában látták, prémiummal a kezében.

A LAKÓK

Sigismund von Radecki:

VASUTI TÖRTÉNET

John Huskinson indianapolisi lakos két tengerimalacot rendelt Randall Hopkins chicagói állatkereskedőnél. Egy hímet és egy nőstényt.

Egy héttel később az indianapolisi állomásfőnök értesítette Huskinsont, hogy az állatok megérkeztek, és azok a vasúti üzletszabályzat 17. paragrafusa értelmében két dollárért átvehetők.

Huskinson erre levelet írt az állomásfőnöknek, amelyben annak a nézetének adott kifejezést, hogy a tengerimalacok nem disznók, hanem kis háziállatok, és azokért az üzletszabályzat 136. szakasza értelmében csak negyvenöt cent fuvardíjat kell fizetni.

Az állomásfőnök Huskinson levelét beküldte Chicagóba, az üzletigazgatóság második osztályára. Kérte, hozzanak döntést az ügyben. Időközben az anyamalac tizenkét kis tengerimalacnak adott életet. Huskinson a szülés után felszólítást kapott, hogy fizesse ki az állatok étkeztetésének díját. A címzett azonban erre nem volt hajlandó.

A Central Railway társaság igazgatója a tengerimalacok ügyében levéllel kereste fel Mackenzie professzort, a bostoni állattani múzeum igazgatóját, és szakvéleményt kért arra vonatkozóan, hogy a tengerimalac milyen állatfajta.

A professzor azonban déltengeri tanulmányúton volt, és csak később válaszolt. Időközben – tekintve, hogy a tengerimalac nagyon szapora állat – hét anyamalacra növekedett az állomány. Ezek hatvankét kicsit szültek, amelyek közül negyven nőstény volt. A nőstények idővel újabb négyszáz tengerimalacot hoztak a világra.

A professzor közölte, hogy a tengerimalac nem disznó. A szakvélemény vétele után nyomban értesítették Huskinsont, hogy panaszának helyt adtak, és valóban csak negyvenöt cent jár a szállításért. Egyben arról is értesítették, hogy még hetven dollárt tartozik fizetni négyszázhetvenhat tengerimalac ellátásáért. A levél azonban visszaérkezett, mert Huskinson elköltözött régi lakásáról, és új címét nem adta meg.

A gondterhelt állomásfőnök, akinek nemcsak a vasúti raktára, hanem a hivatali helyisége is tele volt tengerimalacokkal, expressz-levelet küldött az állatkereskedőnek, és háromszázhetvenhárom dollárt követelt tőle azzal a megjegyzéssel, hogy ezért az összegért ezerötszáz tengerimalacot vehet át.

Az állatkereskedő azonban válaszlevelében megtagadta az ezerötszáz malac átvételét azzal az indokolással, hogy ő csak két állatot küldött, és ezért nem hajlandó további ezernégyszázkilencvennyolcat átvenni.

Azóta hosszabb idő telt el, és érdekes lenne megtudni, hogy vajon most már hány tengerimalac lehet az indianapolisi állomáson.

(Németből fordította P. L.)

LUDAS MATYI — SZATIRIKUS HETILAP
Főszerkesztő: Tabi László. — Szerkesztő: Földes György. — Művészeti szerkesztő: Toncz Tibor.
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat. — Felelős kiadó: Csollány Ferenc. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — 61.0509 — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány utca 3. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850.